

SVJEDOCI ISTINE

**MONOGRAFIJA ŠEHIDA I POGINULIH BORACA
HADŽIĆI 1992 - 1996**

Drugo, izmjenjeno i dopunjeno izdanje.

Sarajevo, decembar 2007

Izdavač
OPĆINA HADŽIĆI

Za izdavača
Hamdo Ejubović, diplomirani inženjer mašinstva,
načelnik Općine Hadžići

Uređivački odbor
Aladžuz Vahid prof.
Koro Izet prof.
Avdo Bašić,
hadži Hazim ef. Emšo

Recenzenti:
Doc. dr. Izet ef. Terzić
Isnam Taljić, književnik

Lektor/korektor
Isnam Taljić, književnik

Tehnički urednik
Mufid Garibija, dipl.ing.arh

DTP, Design
Amar Helać, graphic designer

Fotografije
Arhiva UŠiPB i redakcija

Štampa
“BEMUST”, Sarajevo

Za štampariju
Mustafa Bećirović

Hadžići, 2007.

„I ne recite za one koji su pogunli na Allahovom putu:
«Mrtvi su!» Ne, oni su živi, samo vi to ne osjećate.“
Kur'an

Ova Monografija predstavlja samo mali dio duga i zahvalnosti prema najzaslužnijim braniteljima naše Općine. Namjenjena je, prije svega, porodicama šehida i poginulih boraca koji živote dadoše na putu dobra. Namjenjena je i svima drugima koji trebaju trajno gajiti sjećanje na naše heroje i gazije.

IZDRŽI BOSNO

*Vidiš li vatru što niz moju ruku teče,
Vidiš li krv crvenu vrelu,
Ta vatra nikad utunuti neće,
Ona je život u mome tijelu.*

*Vidiš li lavu što teče mi kroz vene.
Čuješ li srce što za tebe kuca,
Ja znam da bit ćeš i kad ne bude mene,
Kad ne bude zvijezda i ne bude sunca.*

*Izdrži Bosno ti bit ćeš vječna,
Izdrži zemljo jer ja druge nemam,
Kao ptica slobodna i srećna,
Hoću da se i ja na počinak spremam.*

Eldin H. /Glas Bosne, Pazarić 9/1993 g/

U V O D

Najteži zadatak u radu na ovom djelu bio je kako pronaći prave riječi, koje će biti dostojne onih o kojima trebaju svjedočiti. Stalni poticaj nam je bio nijet da se napiše djelo koje bi posvjedočilo istinu o našim najboljim sinovima, da ih se sjećamo i ponosimo se s njima. To je najmanje što možemo učiniti za njih, a zadužili su nas mnogo više. Kad su odlučili stati na branik slobode svoje domovine i vlastite časti, nisu imali nikakvih predrasuda. Znali su jedno, znali su da idu obaviti najsvetiju dužnost – braniti svoju domovinu i svoj narod od nepravde i uništenja. Njihove porodice bile su im najjača moralna podrška na tom zadatku. Kako su se odlučili na ovaj put, tako su se hrabro i viteški, dostojanstveno i bezuslovno borili za ostvarivanje svetog cilja. To je sloboda. Zato su oni sada, i zauvijek će biti, slobodni, na počasnom mjestu kod svoga i našeg Stvoritelja, u obećanim dženetkim blagodatima. Zato im slijedi velika nagrada. Jedino će oni, šehidi, na Sudnjem danu imati privilegiju kod uzvišenog Boga da mogu u džennet uvesti one za koje oni tvrde da to zavrjeđuju. To je dokaz kakvo su mjesto zaslužili kod Gospodara.

Ko je i šta je , zapravo, šehid? Dileme o tome ko se smatra šehidom treba rješavati u hadisima. Između ostalog, šehid postaje onaj ko pogine braneći svoju domovinu, ko pogine braneći svoj život... Allah, dž.š., jedini je Suveren Koji odlučuje o tome ko je šehid. Mi smo dužni i moramo poštovati one za koje se, prema općem stavu ovozemaljskih autoriteta, smatra da su šehidi. Velika je to obaveza. Često je nismo ni svjesni, niti razumijemo njenu težinu. Ono što su oni svojom dobrotom, nijetom i životom na ovome svijetu slijali a krvlju zaljevali, mi danas beremo i uživamo.

Neka im je veliki i vječni rahmet.

Poštovane majke i očevi, porodice naših šehida i poginulih boraca, u velikoj želji da ova knjiga ugleda svjetlo dana, moguće su određene greške i propusti, a to, sigurno, nije namjerno. Sve smo učinili da ih ne bude, ali ako ih bude, nadamo se da one neće umanjiti vrijednost ovoga djela.

Na samom početku rada na ovome djelu javio se niz dilema.

Prije svega, pred Uređivački odbor postavilo se teško pitanje i dilema o kriterijima koje šehide i poginule borce obuhvatiti u ovoj knjizi. Odlučili smo da to bude svi poginuli koji su bili pripadnici Oružanih snaga (TO, MUP, ARBiH) iz općine Hadžići, bez obzira na mjesto rođenja i mjesto pogibije, svi šehidi i poginuli borci koji su do agresije živjeli na području općine Hadžići bez obzira kojoj su oružanoj formaciji OSBiH pripadali u vrijeme pogibije, kao i svi nestali iz općine Hadžići koji imaju status pripadnika oružanih snaga Republike Bosne i Hercegovine, odnosno status šehida i poginulog borca.

Podsjećanja radi! Šehidom i poginulim braniocem, u skladu sa čl. 4. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, smatra se pripadnik Armije RBiH, HVO-a i policije koji je poginuo, umro ili nestao pod uslovima iz člana 2. i 3. istog zakona, odnosno umro do 23. 12. 1996. godine od posljedica ratne povrede ili bolesti zadobijene pod uslovima i okolnostima iz člana 3. navedenog zakona. Stoga smo se odlučili za posebno poglavlje o šehidima i umrlim braniocima ,koji su umrli poslije ovoga datuma ,a smrt je nastupila kao posljedica ranjavanja ili oboljenja u toku rata

Sadržaj knjige predstavlja rezultat traganja za najsadržajnijim, objektivnim i najoptimalnijim tekstovima i sadržajima, uzimajući u obzir i sva dosadašnja iskustva i pisanju ove vrste književnog djela.

Knjiga je koncipirana tako da, u nizu poglavlja, budu obrađene tematske cjeline prema njihovoj važnosti. Abecedni redosljed imena smatrali smo pristupom koji ne daje prostora komentarima o korelaciji rednog broja i važnosti imena.

Odluka da se ova monografija uradi po godinama pogibije donesena je iz praktičnog razloga – da knjiga bude preglednija za čitaoca.

U namjeri da u što većoj mjeri budemo realni i objektivni, uzeli smo sebi za pravo da utvrdimo kriterije koje podatke prezentirati uz imena i prezimena. Nadamo se vašoj punoj podršci i razumijevanju.

Također želimo istaći da smo po pitanju kriterija, obima i sadržaja ove knjige dobili podršku Upravnog odbora Udruženja šehida i poginulih branilaca općine Hadžići, na njihovoj sjednici održanoj 13. juna 2007. godine.

Podaci i fotografije šehida i poginulih boraca korišteni su iz službene evidencije Udruženja šehida i poginulih boraca Općine Hadžići i Službe za boračko-invalidsku zaštitu Općine Hadžići, ali i drugih općina u kojima smo mogli doći do takvih podataka, te Udruženja nestalih općine Hadžići. Dobar dio građe za ovu knjigu sabran je neposrednim radom na terenu i uz puno razumijevanje i saradnju porodica šehida i poginulih boraca.

Zahvaljujemo se svima koji su dali podršku i doprinos da ova knjiga dođe do čitalaca. Prije svega, zahvaljujemo se načelniku Općine Hadžići gospodinu Hamdi Ejuboviću, bez čije podrške to ne bi bilo moguće. Zahvaljujemo se i njegovim pomoćnicima za BIZ i za opću upravu, Udruženju porodica šehida i poginulih boraca općine Hadžići, Udruženju nestalih općine Hadžići, hadžićkim imamima i svima koji su dali svoj doprinos.

Molimo Allaha, dž.š., da im to upiše kao sevap i učini dobrim djelom.

U Hadžićima, juli, 2007. godine

Redakcija

AGRESIJA NA HADŽIĆE I ODBRAMBENO-OSLOBODILAČKI RAT

Bilo je više nego evidentno narušavanje i pogoršavanje političke i sigurnosne situacije u općini Hadžići krajem 1991. i početkom 1992. godine. Ono je predstavljalo refleksiju ukupnog veoma složenog stanja u Bosni i Hercegovini i ratnih sukoba u njenoj bližjoj okolini. Ogledalo se, prije svega, u sve izraženijem zaoštavanju međustranačkih i međupolitičkih nesporazuma, pa i sukoba, što je praćeno incidentnim situacijama koje su izazivali aktivni i rezervni sastavi JNA i paravojne formacije SDS-a u općini Hadžići. Evidentna psihoza i strah u narodu, ali i nada i zabluda da nam se neće dogoditi što i drugima, potrajala je sve do početka maja 1992. godine.

Šta je sve prethodilo tome i induktivno djelovalo na razvoj takvoga stanja u našoj općini?

Prije svega, iza nas je bio već jedan period evidentnih ratnih sukoba u bivšoj SFRJ, koja se polahko raspadala. Slovenija je relativno lahko, za samo 21 dan, riješila pitanje svoje nezavisnosti od jugoslavenske zajednice. Išla im je, valjda, naruku i činjenica da ideja „velike Srbije“ nije dosegala do granica njihove republike. Na drugoj strani, Hrvatska se grčevito borila sa agresorskom JNA duž čitave granice sa Srbijom i Crnom Gorom. Agresor je okupirao gotovo trećinu te jugoslavenske republike.

U Bosni i Hercegovini događalo se svašta. Nekom je to zaista bilo čudno, a nekome sasvim jasno i logično. Zapanjujuće velika koncentracija jedinica i borbene tehnike JNA na njenim prostorima nije bila dobar znak za Bosnu i Hercegovinu.

Agresija se, prema utvrđenom scenariju, proširila i na Bosnu i Hercegovinu. Događanja u istočnoj Bosni i Bosanskoj krajini bila su više nego evidenatan pokazatelj rata. Krajem 1991. i početkom 1992. godine u Bosni i Hercegovini bilo je stacionirano, u cjelosti ili djelimično, 11 od ukupno 17 korpusa JNA, sa oko 100.000 naoružanih vojnika, oko 900 tenkova, 1.100 oklopnih transportera i drugih borbenih vozila, nekoliko hiljada različitih artiljerijskih oruđa, te borbeni avioni, helikopteri i dr. Pretpostavka da je sve to radi lakše i brže komunikacijske podrške snagama JNA koje su ratovala u Hrvatskoj imala je osnova, ali to nije bio jedini cilj. Primarni cilj takve koncentracije vojske i tehnike bio je drukčiji. To je bila «tiha» okupacija Bosne i Hercegovine i zbog sprječavanja bilo kakvog otpora ili „nereda“. Sve je to predstavljalo pokušaj realizacije vjekovnog srpskog sna o „velikoj Srbiji“ po konceptu Stevana Moljevića i instrukcijama Draže Mihajlovića, a u realizaciji Slobodana Miloševića. Djelujući u tom pravcu prema instrukcijama iz Beograda, SDSBiH je već u oktobru 1991. godine osnovao samostalnu autonomnu oblast u Bosni i Hercegovini, a HDZBiH je, 18. novembra 1991, godine, donio odluku o osnivanju Hrvatske zajednice „Herceg-Bosna“, a nešto kasnije i Hrvatske zajednice „Srednja Bosna“. Dana 9. januara 1992. godine, SDS, od dotad osnovanih SAO, proglašava Republiku Srpsku, a na osnovu «plebiscita» od 9. i 10. novembra 1991 godine.

Vidjevši da se Bosna i Hercegovina cijepa i uništava, a osjećajući nadolazeću opasnost po sudbinu Bosne i Hercegovine i njene građane, Skupština SRBiH je, 25. januara 1992. godine, donijela odluku o održavanju referenduma o samostalnosti i nezavisnosti Bosne i Hercegovine. Pripreme za referendum odvijale su se uz velike opstrukcije, koje su eskalirale u verbalne sukobe, prijetnje i provokacije predstavnika srpskog naroda u svim organima vlasti. Referendum je, i pored svega, održan, a građani su iskazali šta žele.

Sutradan po održavanju referenduma, osvanule su barikade u Sarajevu kao znak „zastrašivanja bošnjačkog stanovništva i izražavanja nezadovoljstva srpskog naroda i JNA“, ali su barikadama, zapravo, pokušali presjeći Sarajevo na dva dijela. Objavljivanje rezultata izbora, 3. marta, izazvalo je nove reakcije, uključujući i pucanje pripadnika JNA i paravojnih SDS-ovih jedinica po nedužnom stanovništvu u Ozrenskoj ulici u Sarajevu.

Zbog eskaliranja sukoba u Bosni i Hercegovini, 9. marta stigla je prethodnica mirovnih snaga UN-a, jer je situacija bila izmakla kontroli. Od polovine marta do kraja aprila, u BiH su vladali potpuni nered i kaos. Niko nije mogao predvidjeti šta će biti jedan dan unaprijed. Već 4. aprila četnici su vršili probno granatiranje Sarajeva, „upucavajući oruđa na nulte ciljeve“.

U Bosni i Hercegovini je uzavrela situacija. Od 1. do 4. aprila, „arkanovci“ su zauzeli Bijeljinu. Zajedno sa SDS-ovim paravojnim snagama, JNA je napala na Bosanski Brod. Četvrtog i 5. aprila, SDS-ove paravojne snage pokušavaju preuzeti kontrolu nad stanicama javne sigurnosti u Sarajevu. Petoga aprila građani Sarajeva organiziraju proteste i traže mir, dok JNA i paravojne snage SDS-a napadaju na Školu unutrašnjih poslova na Vraca-ma. Snage JNA zauzele su Aerodrom, pa iskoristile tu okolnost i, 2. maja, uhapsile predsjednika Predsjedništva Bosne i Hercegovine Aliju Izetbegovića prilikom povratka iz Ženeve. Situacija je bila dramatična ne samo u Sarajevu. Sutradan je EU priznala nezavisnost BiH.

Međutim, jednako su se, jedan za drugim, nizali sukobi i nemili događaji po cijeloj Bosni i Hercegovini.

Zbog složene situacije, Predsjedništvo Bosne i Hercegovine je, 8. aprila 1992. godine, mimo volje srpskih članova, donijelo odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti. Tada je trebalo donijeti odluku o ratnom stanju. Ona je uslijedila znatno kasnije, tek 20. juna 1992. godine.

Drugoga maja izvršena je otvorena agresija na Sarajevo. Sarajevo je gorjelo. Stotine artiljerijskih oruđa tuklo je po njemu, a po gradu su vođene borbe.

Šta se događalo za to vrijeme u Hadžićima?

Hadžićka općina je još uvijek bila „mirna“. Takva je bila i dok su trajala permanentna „nadmudrivanja“ suprotstavljenih strana u vlasti, miliciji, odbrani i drugim institucijama. Tzv. Forum za mir, kao nevladina organizacija – grupa građana, izigravao je glavnog mirotvorca i arbitra među „suprotstavljenim stranama“. Direktive političkog rukovodstva iz Sarajeva bile su vrlo oskudne i nedovoljne. Od Nove 1992. godine pa nadalje, iščekavane su direktive i upustva političke vlasti iz Sarajeva o načinu ponašanja i djelovanju u novonastalim okolnostima. One su bile vrlo oskudne. Istina, u februaru je, na zahtjev SDA Hadžića, RMUPBiH odobrio domobilizaciju rezervnog sastava milicije do stopostotne popune, da bi se pojačale mjere sigurnosti u nesigurnim područjima općine. Teritorijalna odbrana bila je razoružana još 1990. godine, naoružanje izuzeto i pohranjeno „na čuvanje“ u VP 2439 u Žunovnici, pod komandom majora Sretena Škipine. Rukovodstvo Općinskog štaba TO pokušavalo se snaći u novonastalim okolnostima. Jedinice su postojale, planovi također, ali nije bilo naoružanja. Početkom aprila, tačnije 8. aprila 1992. godine, počela je reorganizacija TO i formirani novi rejonski štabovi TO.

Mart te godine trebao je biti najdraži i najljepši mjesec muslimanima Bošnjacima, mjesec u kome je nastao ramazan, koji su poštovali, cijenili i uvažavali. Ovaj je, kao i sve drugo, bio nešto drukčiji. Trud muslimana Bošnjaka da ramazan dožive onako kako to dolikuje uveliko je bio ugrožen spoznajom da je rat svuda oko nas, a da se i u Hadžićima sprema nešto krajnje ružno. Komšije više nisu bili kao što su bili: bili su tajnoviti, nekomunikativni i nabusiti, a, uz to, radili „svoja posla“.

Općinska vlast zapadala je u sve veću krizu- Milicija se trudila održati stabilno sigurnosno stanje, vojska je vršila učestale pokrete, koncentraciju u kasarnama i izmještanje artiljerijskih oruđa oko Hadžića, demonstrirala silu i zastrašivala građane. Avioni JNA u više navrata, od 24. do 28. marta 1992. godine, nadlijetali su Hadžiće i Pazarić. U niskom letu, probijajući zvučni zid, unosili su paniku među narod. Helikopterima JNA dovozilo se i odvozilo nešto iz Tehničkog remontnog zavoda (TRZ) u Hadžićima. Dana 24. marta 1992. godine srpski rezervisti otvarali su rafalnu vatru po centralnom magacinu MUP-a u Gladnom Polju, u Rakovici, a sutradan se pucalo u kasarni «Žunovnica». Još u januaru je u TRZ Hadžići vozom stigao kontigent od trideset tenkova sa ratišta iz Hrvatske, tačnije iz kasarni u Zagrebu. U međuvremenu je „na remontovanje“, dopremljeno i oko 12.000 cijevi pješačkog naoružanja. U TRZ-u je bio lociran veliki broj artiljerijskih oruđa svih kalibara. Kontigent od dvadeset „praga“ bio je spreman za upotrebu, a tu su bile na doradi i modernizaciji. Zaštitna četa TRZ-a od 120 ljudi naoružana je do zuba. Raspolagala je i oklopnim vozilima. TRZ je popunjavao ratnu formaciju rezervistima, koji su pozvani pod izgovorom angažiranja na radnoj obavezi zbog dodatnih poslova, a svima im je, prema ratnom rasporedu, bilo osigurano naoružanje. Pozivani su i Bošnjaci, ali oni zbog kamuflaže. Neke Bošnjake otpuštali su pod raznim izgovorima, a na njihova mjesta dovodili rezerviste Srbe, da bi, 7. maja 1992. godine, otjerali sve nesrbe iz TRZ-a.

U kasarnu «Pazarić» dopremljen je artiljerijski divizion iz Zadra, sa 500 pitomaca. Kasarna «Žunovnica» bila je puna srpskih rezervista i iz nje se, kao jednog od najvećih skladišta municije JNA, izvozila municija i naoružanje kolonama šlepera.

Protkane prijetnjom i mržnjom, izjave SDS-ovih čelnika zaoštravale su odnose među građanima različitih nacionalnih i vjerskih pripadnosti. To je kulminiralo održavanjem referenduma o samostalnosti i nezavisnosti Bosne i Hercegovine i njenim međunarodnim priznavanjem. I Hadžići su doživjeli barikade i kontrabarikade. Neke su prerasle u policijske punktove, a neke uklonjene dogovorom sukobljenih strana.

Period od marta do maja 1992. godine bio je isprepleten međustranačkim, pa i međunacionalnim previranjima i sukobima u svim segmentima života i rada.

I dok se svuda oko nas vodio rat, na hadžićkom području još uvijek je vladao mir. To je bio rezultat tolerancije i popuštanja legalnih organa vlasti prema zahtjevima i nasilnom ponašanju SDS-a, već formiranih paravojnih srpskih formacija „Belih orlova“, sve učestalijih provokacija pripadnika JNA i njenih rezervista prema građanima hadžićke općine do evidentnog naoružavanja srpskog stanovništva oružjem iz kasarni JNA u našoj općini.

Krajem aprila uslijedila je blokada vlasti povlačenjem svih Srba iz općinske zakonodavne i izvršne vlasti te napuštanjem SJB svih zaposlenih koji su srpske nacionalnosti. Šta je sve to trebalo značiti? Formirane su dvije općine, dvije stanice milicije, dvije TO itd. Građani su, u najmanju ruku, bili zbunjeni, neinformirani i nezaštićeni. Neki su veoma dobro znali šta se sprema, oni su bili dio mračnih planova krojenih u Beogradu, a preko ekstremističkih eksponenata realiziranih i ovdje. To su bile naše „dobre“ komšije.

Organizator i realizator priprema i izvršenja agresije na našu općinu bio je vojvoda Ratko Radić, predsjednik SDS-a Hadžića. On je još u martu izdao stranačko naređenje da se svi Srbi povuku iz rezervnog sastava milicije, a poslao je i poruku SJB Hadžići da njihova milicija ne dolazi u srpska sela.

Radićevi najbliži saradnici bili su Drago Milošević, Slobodan Avlijaš, Aco Lubura, Tihomir Glavaš, Rade Veselinović i pop Milan Lučić. Oni su već davno bili podijelili hadžićku općinu na spsku i muslimansku, a karte podjele dijelili su čak i na jednoj od sjednica Savjeta narodne odbrane općine Hadžići, u maju 1992. godine.

Na svjetski Dan pobjede nad fašizmom, 9. maja (subota) 1992. godine, u Hadžićima je eskalirao novi fašizam. Toga dana, oko 19 sati, izvršena je brutalna agresija napadom na SJB Hadžići. Napad je izvršila JNA iz TRZ-a i paravojne snaga SDS-a, uključujući i paravojnu formaciju srpskog MUP-a. To je bio rezultat svega što se do tada događalo i rezultat zaključaka srpske skupštine opštine održane u KSIRC-u u Hadžićima.

Iznenadna i snažna artiljerijsko-pješačka vatra na SJB Hadžići izvršena iz pravca TRZ-a, Tinohova brda i Bara, potpomognuta srpskom milicijom i paravojnim jedinicama okupljenim oko SDS-a. Tu večer pale su i prve žrtve agresije na našu općinu. Sutradan i narednih dana uslijedili su novi napadi i nove žrtve. Iz Ulice XII. hercegovačke pohapšeni su svi vojno sposobni Kovačevići i mučki ubijeni pred Radničkim domom u Hadžićima. Uslijedila su hapšenja i odvođenja u logore velikog broja civila iz Hadžića, Žunovnice, Donjih Hadžića, Musića, Binježeva, iz Ulice XII. hercegovačke, Kućica i Ulice IV. crnogorske.

Od približno 500 građana, koliko je prošlo kroz logore i pretrpjelo najveća poniženja i zlostavljanja, o 235 njih izgubio se svaki trag. Od toga broja, 195 su građani Hadžića. Intenzivnim traganjem, po okončanju agresije, pronađeni su posmrtni ostaci 80 nestalih, ekshumirani i ukopani. Još uvijek se ne zna za 115 građana Hadžića, među kojima je šest žena.

Paralelno sa ovim događanjima, odmah po napadu na SJB Hadžići, uslijedila je organizacija i uspostavljanje linija odbrane prema četničkim položajima, formiranje štabova TO, odreda i organiziranje života stanovništva u ratnim uvjetima na slobodnim prostorima općine.

Sa okupiranih područja Hadžića protjerani su svi Bošnjaci koji nisu bili u logorima.

Funkcioniranje oružanih snaga općine Hadžići nije bilo baš najbolje. Nije bilo potrebne koordinacije i razumijevanja između civilne i vojne vlasti. Nakon formiranja Kriznog štaba općine Hadžići, 12. maja 1992., godine u Pazariću, on je preuzeo glavnokomandujuću ulogu oružanim snagama i stanje je krenulo uzlaznom putanjom. Vrlo brzo je, u novonastalim okolnostima, ustrojena respektabilna oružana sila.

Jedinice milicije okrupnjavane su i izvršavale svoje policijske, ali i borbene zadatke sa visokim profesionalizmom. Od odreda i štabova TO formirana je 9. brdska brigada, koja je, prema svim vojnim parametrima, i formalno trebala nositi naziv viteške. Ona je to, ustvari, i bila.

U dugom odbrambeno-oslobodilačkom ratu oružane snage općine Hadžići postigle su briljantne uspjehe. Ratovale su na svim reatištima, od Hadžića, Igmana, Treskavice, Konjica..., do bihačkog ratišta, činile nadljudske napore boreći se protiv dva znatno opremljenija i naoružanija neprijatelja u neprimjereno velikoj zoni odgovornosti.

Nažalost, kao i svaki drugi rat, i ovaj je odnio žrtve. Oružane snage općine Hadžići dale su 367 šehida i poginulih boraca, među njima 16 zlatnih ljiljana, jednog nosioca ordena Zlatonog grba sa mačevima te nosioce drugih priznanja i nagrada.

Ova knjiga je znak zahvalnosti svima koji su dali svoje živote za odbranu domovine Bosne i Hercegovine, za odbranu slobode i časti, za sve što mi danas imamo i u čemu uživamo. To je, prije svega, sloboda.

Zato im veliko hvala. Hvala njihovim majkama i očevima, sinovima i kćerkama. Hvala Uzvišenom Stvoritelju, Koji nam je podario takve sinove.

Svi zajedno, sa mnogo pijeteta, trebamo biti ponosni na svoje sinove i naše heroje.

Namjera ove knjige je da se ne zaborave naši najbolji sinovi, svjedoci istine, gazije i heroji, naši zlatni ljiljani, oni koji i na onom drugom, vječnom svijetu nose svjetlo istine o patnji, ali i ponosu i herojstvu bosanskohercegovačkog čovjeka satjeranog u kandže četničkih i ustaških zlotvora i uskraćenog za pomoć bjelosvjetskih moćnika.

Neka im je rahmet.

Redakcija

SVJETLO ŠEHIDA

“Kad vas na moru nevolja zadesi, daleko su oni koje molite osim Njega. A kad vas On spasi, vi se okrećete; čovjek uvijek poriče.”

(Kur'an: El-Isra, 67.)

Velikosrpska agresija na Bosnu, koja je ubrzo pronašla saveznike među hrvatskim nacionalistima, u središte zločinačkog udara stavila je Bošnjake. Valovi zla, koji su proizveli masovna razaranja, progonstva i ubijanja, pokrenuti iz mora velikodržavnih nacističkih ideologija, povukli su se u privid nepostojanja. Ne postoji ni jedan valjan znak koji bi potkrijepio pretpostavku da će se promotori i činioci zla zaustaviti na učinjenom. A zašto i bi kad su zaustavljanjem genocidnog vojničkog divljanja nagrađeni tvorevinama preko kojih mogu kontrolirati metež, strah i društvene potrebe u Bosni? Pred Bosnom i njezinim ljudima danas se zbiva izigravanje demokracije, pri čemu su na udaru svijest, volja i moral njezinih branilaca kako bi se učinjeni zločini umanjili, prikrili i opravdali. Tako bivaju poticane, institucionalno i medijski podržane, hajke čiji je cilj preživjele proglasiti kriminogenim, korumpiranim i sklonim svakoj drugoj društvenoj izopačenosti. U Bosni je srpstvo nedokučivo, hrvatstvo nedodirljivo, a bošnjaštvo se sve više svodi na potkusurivanje. Izmudruje se bošnjački duh, pravo na vjersku, kulturnu i nacionalnu osobenost kroz inauguraciju pojmovno i sadržajno nejasnih odrednica multivjerskog, multikulturnog i multinacionalnog.

Posustajanje i predavanje silama zla proizveli su zadovoljenje niskim stepenom slobode i „opsjednutost“ mirom, koji se javljaju samo kao privid i lažna nada.

A šta s mezarjima i onima koji u njima leže, kao i hiljadama davno ubijenih i zaklanih a još nesahranjenih? Hoće li njihovo zanemarivanje zadovoljiti rušitelje Bosne – progonitelje, mučitelje, koljače i ubice njezinih žitelja? Hoće li sljepilo koje nastaje iz nemara i najnižih životinjskih poriva, koje onemogućava viđenje realnosti šehidskim svjetlom, donijeti bolju budućnost? Hoće li jačanje težnje i žala za onim „šta je i kako je prije bilo“ sačuvati identitet i osigurati život koji odgovara dostojanstvu čovjeka? Kakvog načina života su plodovi preživljene traume i tragedije?

Na traženje odgovora na ova kao i mnoga druga pitanja uporno nas podsjećaju stanje u kojem se nalazimo i mezari zaklanih, mučenih i ubijanih. Oni su živi, ali ih gluhi ne čuju, slijepi ne vide, a nijemi s njima ne mogu komunicirati, jer su okrenuti od Istine prema iluziji bolesnika u agoniji.

Patnje i stradanja proističu iz nametanja neznanja kao znanja, što se iskazuje pridijevanjem laži istini, privida realnosti te dvoličnosti vrlinama. Ako je to tako, onda tek u obuhvatu svih sudionika bosanske sudbine svjetlom svjedoka Istine valja obasjati privid neke emocionalno oblikovane daljine kako bi se vidjelo ono što je u neposrednoj blizini. Na taj način nam ukupnost bijede u kojoj se nalazimo neće ostati van vidika, niti ćemo bježati u licemjerno pozivanje na opće stanje i zaokupljenost „višim“ interesima i perspektivama.

Samo s tim Svjetlom možemo vidjeti izlaz iz pometnje i nesigurnosti. Bez njega put u budućnost neizbježno vodi produbljivanju pometnje, s velikom vjerovatnošću da iz nje proisteknu različiti oblici težih patnji i stradanja od preživljenih.

Pravo samo jednog Šehida-Svjedoka Istine-kod njegove rodbine, prijatelja, poznanika i žitelja Bosne veće je od prava svih karijerista, ulizica i bezličnih govornika koji nas opsjedaju, a koji nam, zapravo, u prvi plan ističu prava prema sebi. Nema tog interesa koji bi mogao opravdati gaženje prava šehida. U tim pravima je i naše pravo na život. Kršeći ih, mi gubimo sva prava, pa i to. Ako se to dogodi, ne možemo kriviti nikoga osim sebe. Zato je potrebno, prije svega, zaštititi prava šehida od vlastitog neznanja, nemarnosti, karijerizma, ulizivanja, bezličnoga govora i dvoličnog ponašanja.

Na taj način ćemo očistiti sposobnost shvatanja, prihvatanja i slijeđenja Istine, Pravde i Dobra i osloboditi unutarnje resurse kojima se život u vremenu i prostoru usmjerava tokom koji odgovara čovjeku.

hadži Midhat ef. Čelebić

ŠEHIDI I NJIHOVA VJEČNOST

„Sniježno bijeli kamenovi, svi jednoobrazni, koji se, pošto su bez temelja, jedan drugome klanjaju iznad zelenih čilima, koje im tvore travnjaci... možda najljepša greblja na svijetu.“

Jože Plečnik, slovenački arhitekt

Prema islamskom učenju, duše ne umiru. Smrt je nastavak života na drugom svijetu – Ahiretu. Stoga mezarja muslimana diljem svijeta odaju dojam uzvišenosti, sklada i svetosti. Ona svakodnevno podsjećaju na prolaznost ovozemaljskog života, ističući trajne vrijednosti činjenja dobra i dug onih koji ih posjećuju da bi se Fatihom sjećali onih koji su preselili u okrilje Allahove milosti.

Neki tvrde da muslimanima nije dozvoljeno podizati nikakva obilježja iznad mezara. Kao dokaz u pogledu obilježavanja mezara uzima se hadis u kome Muttalib ibn Veda'a pripovijeda da je Muhammed, s.a.v.s., kad je pokopao Osmana ibn Ma'zuna, prvog muhadžira, koji je umro u Medini, donio oveći kamen, stavio ga iznad glave ukopanog i rekao: "S ovim ću obilježiti grob svoga brata i kraj njega ukopati ko umre iz moje porodice". Osman ibn Ma'zun umro je polovinom treće godine po preseljenju muslimana iz Mekke u Medinu (Hidžra) i ukopan je u medinskom mezarju Dženneti Bekija, a bio je u srodstvu s Božijim Poslanikom, s.a.v.s., po mlijeku, zbog čega ga Alejhisselam u ovom hadisu naziva svojim bratom. Ovaj hadis prenosi Tirmizi i kaže da je dobar, te Hakim, koji kaže da je sahih (vjerodostojan), kao i Ebu Davud.

Analizirajući ovaj hadis, nameću se dva važna zaključka:

1. preporučeno je mezar obilježiti nekim trajnim znakom, kao što je kamen. Naravno, u ovome treba imati uvijek na umu islamsku skromnost i težnju ka lijepom, ne rasipajući novac na podizanje monumenata čija je namjera isticanje bogatstva i društvenog statusa rahmetlije, a na užtrb siromašnih, kojima je preče podijeliti sadaku u to ime. U fikhskom djelu «Hizani», zabilježeno je da nema nikakvih smetnji ako se na nišanu ukleše ime ili nešto slično.
2. Lijepo je pokopavati rodbinu na jednom mjestu. To je Poslanikov, s.a.v.s., sunnet i ne treba ga, ako postoje uslovi za to, napuštati i zaboravljati. Izuzetak je kada neko umre ili pogine u drugom gradu, jer je mekruh prenesti umrlog iz grada u grad. Tamo gdje umre, tu se i ukopa uz ostale muslimane.

Posebno poglavlje u kulturi i civilizaciji bosanskih muslimana čine mezarja šehida, ljudi koji su posjednici svjedočenja i koji su svjedoci veličanstvenog cilja svoje pogibije, odbrane vjere, zavičaja, istine, pravde... Samo Uzvišeni Stvoritelj zna ko su šehidi.

Njih krasi djela koja u sebi nemaju požude, zlobe, strasti, osvete... Šehid nije ko pogine boreći se za položaj, za ratni plijen, ovozemaljska dobra i slavu. Zato mezarja šehida smatramo uzvišenim i svetim mjestima.

„Šehidi na Allahovom putu, ubijeni a dragi i mili, ubijeni a plemeniti i očišćeni. Oni koji odlaze u borbu na Božijem putu i oni koji se žrtvuju na putu Istine, oni obično imaju najplemenitije srce, najčistiji duh i imaju plemenitu dušu. Nisu mrtvi šehidi koji su dali svoje živote na Allahovom putu. Oni su živi. Za njih se ne može reći da su mrtvi, čak ni osjećanjem. Ni u pomisli nije za njih dozvoljeno upotrijebiti riječ «mrtvi», pa ni u sebi, ni šapatom usana, niti izgovorom jezikom. Oni su živi. To nam potvrđuje Uzvišeni Bog“ (Sejjid Kutb: «U okrilju Kur’ana», sv. II., str. 36.)

«I ne recite za one koji su na Allahovom putu poginuli: ‘Mrtvi su!’ Ne, oni su živi, ali vi to ne osjećate.» (Kur’an: Bekare, 54)

Da nije istinskih šehida Bosna ne bi bila ono što jest stotinama godina. Cilj agresije i svih do sada provedenih genocida u Bosni i Hercegovini bio je uništenje bošnjačkog naroda i zatiranje njegovih kulturnih i historijskih tekovina.

Bosnu i Hercegovinu krasi mnoga mezarja šehida. Ona su biljezi vjekovnih patnji i stradanja muslimana Bošnjaka na uvijek trusnoj bosanskoj zemlji. Ona su opomena: „Sve što se jednom desi, ne mora se nikada ponoviti. Ali, sve što se desi dva puta, desit će se sigurno i treći put“. Ona su naš ponos, ali i naša obaveza da pamtimo i da nikada više ne dozvolimo zlu da se vrati na naša ognjišta.

Mjesto na kojem su ukopani šehidi naziva se mešhed, mada je kod nas ustaljeni termin šehitluk. Bosna ih je prepuna, ima ih po opustošenim selima i gradovima, i vidljiva su garancija naše budućnosti i svjedočanstva bošnjačke nesalomivosti. Oni su temelji, korijenje iz kog rastu još jači Narod, Vjera i Država. Ti temelji Bosne zaliveni su najplemenitijom krvlju onih koji se vraćaju svome ishodu, na najuzvišeniji način bivajući uzorom onima koji dolaze. To su najsvetije stope bosanske zemlje koje krasi skromni kameni nišani mladosti koja je odabrala vječnost kao svoj krajnji cilj, založivši za nju ono najvrednije što se ima – svoj život. Najveće blago zemlje Bosne leži u njenim šehitlucima. Ugrađujući svoje živote u bosanske temelje, naši šehidi su svojoj Bosni darovali novi život, ostavljajući je nama u amanet.

Trajna obaveza nama i generacija koje dolaze jest izgradnja i očuvanje mezarja šehida. Šehitluci moraju zauzeti središnje mjesto u sjećanjima svih Bošnjaka, a ne samo šehidskih porodica. Redovno posjećivanje i kontinuirano održavanje takvih mjesta učvršćuje temelje na kojima je sazdana bosanska država. Stoga je neupitna potreba da kod mlađih generacija izgrađujemo svijest o vrijednosti i svetosti takvih mjesta. Oni moraju znati i razumjeti da na tim svetim mjestima leže najbolji sinovi Bosne i Hercegovine, koji su ugradili svoje živote u naše danas i njihovo sutra. Šehitluke i mjesta na kojima su ukopani branioci Bosne i Hercegovine moramo redovno obilaziti i posjećivati, koristeći svaku priliku da ih učinimo čistim, urednim i ugodnim oku i duši. Na tim mjestima trebamo održavati predavanja iz historije i evocirati uspomene na hrabrost i junaštvo njihovih stanovnika. I pamtiti. Pamtiti, kako bismo uvijek bili budni i spremni da se odlučno suprotstavimo svakom nastaju zlih i vatrom mržnje zadojenih.

Prof. Suad ef. Zijadić

ŠEHIDSKI NIŠAN

Poimanje i tumačenje pojma “šehid” veoma je različito i raznovrsno, iako Časni Kur’an daje njegovu definiciju u njenom najužem obliku i sadržaju. Ko je, zapravo, i šta je šehid? Prema tumačenju prof. dr. Nedžada Kurte,¹ pojam “šehid” ima značenje “svjedok”, “mučenik”, a često se koristi u Kur’anu prvenstveno u značenju “svjedok”. Iako se u Kur’anu pojam šehid ne nalazi u značenju “mučenik”, tek kasniji komentari nastojali su vidjeti to značenje, pa je termin “svjedok” sa terminom “mučenik” postao sinonimom za sve kategorije društva.

Tumačenje pojma “šehid”, prema prof. dr. Enesu Kariću,² trebalo bi krenuti od tumačenja hadisa Božijeg Poslanika, koji kaže: ”Ljudi spavaju, kad umru – probude se!” Značenje riječi “šehid”, smatra Karić, ima intenciju vidioca, svjedoka, sudionika, onoga koji je prisutan. Vidilac je jer mu oči, najčešće, ostaju širom otvorene (kažu: za dušom zagledane i tom pravcu uprte), svjedok je jer se u tom trenu osvjedočava u Onaj svijet, čijim sudionik postaje... Šehidi su oni koji umiru na Božijem putu. Takvih je veoma širok spektar. Međutim, “samo onaj prvi rang šehida zaslužuje da mu njegova krv bude nadomještaj za obredno kupanje/pranje pred dženazu, a odjeća nadomještaj za bijele ćefine/ćaršafe”, kaže prof. Karić.

Šehidi su svjedoci Dobra i Svjetla, navodi hadži ef. Midhat Čelebić, nastavljajući: “Svaka posjeta šehidima je susret sa svjedocima Istine i Dobra, kojom prilikom iz dubine okeana prošlosti na površinu sadašnjosti izranjaju likovi onih koji su u punom sjaju ljudskog dostojanstva otišli iz svijeta priviđenja prije nas. Njihov govor je jak, poruka jasna, stajalište čvrsto jer ukazuju na nepromjenjivi zakon Odredioca sudbine. Sa ovoga svijeta mora ići svako i niko neće izbjeći smrt. Samo je pitanje kako će ko otići”.

Nametala se potreba i težnja za izgradnjom unificiranih šehidskih nišana i mezarja te drugih obilježja. Kako obilježiti prebivalište onih koji su najzaslužniji? Pitanje je formalno jednostavno, a suštinski veoma teško.

Nadajući se i očekujući da će najpozvanije i najodgovornije institucije iz bosanskohercegovačkog patriotskog i odbrambenog miljea, personificirane u Armiji RBiH, MUP-u BiH i Islamskoj zajednici u BiH, pokrenuti postupak i utvrditi način i oblik obilježavanja mezara i grobova šehida i poginulih boraca, dostojno njihovoj žrtvi, Organizacija porodica šehida i poginulih boraca Bosne i Hercegovine, na sjednici svoga Upravnog odbora 13. jula 1996 godine, imenovala je Komisiju za izradu jedinstvenog rješenja nadgrobno spomenika-nišana šehidima i poginulim borcima. Komisiju su sačinjavali eminentni stručnjaci i predstavnici Predsjedništva i Vlade BiH, Islamske zajednice u BiH, Armije RBiH, Vlade Federacije BiH, Akademije likovnih umjetnosti, Arhitektonskog fakulteta, Zavoda za zaštitu kulturnog i historijskog naslijeđa BiH i Udruženja likovnih umjetnika BiH.

¹ Dr. Kurto Nedžad, Monografija šehidskih mezarja KS, 2003 g. (Fond KS za izgr. i održ. Šehid.mezarja)

² Dr.Karić Enes, ista literatura

Komisija je formirala stručni žiri, koji je pripremio i proveo natječaj radi pronalaženja najadekvatnijeg rješenja. Na kraju je žiri predložio da se za šehidski nišan i obilježje poginulom borcu u ratu 1992.-1995. uzme oblik šehidskog nišana iz 15. stoljeća koji na najbolji način objedinjuje bosansku srednjovjekovnu tradiciju i ranu islamsku umjetnost.

„Žiri, u čijem sastavu su bili historičari, historičari umjetnosti, arhitekti, slikari, teolozi, smatrao je da stari šehidski nišan stela, kvadratnog presjeka, piramidalnog završetka i sa poluloptom na vrhu, svojom jednostavnošću simbolizira stamenost i snagu borca Armije RBiH, a svojim čistim geometrijskim oblikom zadovoljava i tradicionalne i estetske kriterije. Primjera takvih nišana nastalih pod uticajem stećaka ima sačuvanih u grebljima širom BiH, pa i u grebljima u Pazariću i Grivićima. Najbolji primjer je nišan Mahmuta Brankovića, koji predstavlja monumentalan nadgrobnik u obliku stećka-stuba sa imenom bosanskog plemića ispisanim bosančicom. Komisija je smatrala da bi ovakav oblik bio lahko prepoznatljiv kao šehidski nišan-obilježje groba borca i da bi snažno djelovao u većim i manjim vojničkim grebljima, alejama monolita simbolizirajući kolone heroja koji su odbranili Bosnu i Hercegovinu.“ Stručni tim u sastavu: prof. dr. Ibrahim Krzović, historičar umjetnosti, prof. Salim Obralić, akademski slikar i grafičar, Fikret Libovac, akademski kipar, i Amra Zulfikarpašić, akademski dizajner, napravila je redizajn starog šehidskog nišana-stećka prilagođavajući ga sadašnjoj svrsi.

Nakon izrade makete u prirodnoj veličini i obliku, uradili su i idejno rješenje u kome su sadržani svi potrebni detalji u vezi sa dizajnom, dizajnom slova, natpisom, načinom izrade i postavljanjem, vrstom monolita i dr. Takvo rješenje usvojili su Komisija i Upravni odbor Organizacije porodica šehida i poginulih boraca. Tako je nastao šehidski nišan i postao dostojan simbol najuzvišeniije vrijednosti čovjeka. Nizovi šehidskih nišana u mezarjima predstavljaju ovozemaljsku svjetlost i ljepotu sadržanu u sintagmi “klasje bijelih nišana”, kao personifikaciji života, dobra i blještavila ljepote svjetlosti.

Vahid Alađuz

³ Dr. Ibrahim Krzović, Monografija šehidskih mezarja KS, 2003 g. (Fond KS za izgr. i održ. Šehid.mezarja)

ŠEHIDI I POGINULI BORCI HADŽIĆA
1992.-1996. GODINE

**ŠEHIDI I POGINULI BORCI
HADŽIĆA**

1992

ALADŽUZ SENAD, rođen 24. 1. 1971. godine, u Koščanu (Hadžići), od oca Ramiza i majke Nazife, rođene Festić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16 .4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i obavljao dužnost vojnika. Poginuo 9. 8. 1992. u Koščanu (Hadžići). Ukopan u mezarju Solakovići (Kiseljak).

ALEMIC JUSUF, rođen 19. 7. 1946. godine, u Kutuzerovu (Srebrenica), od oca Zajke i majke Fatime, rođene Hodžić. Osnovnu školu završio u Srebrenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Maida, rođena Nizić; otac dvoje djece: Sabina (udata), Sabahudin (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u „Ciglanama” (Rakovica), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH); u ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 16. 4. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 16. 4. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II, Sarajevo, broj: 2038/98).

ALIBAŠIĆ MIRSAD, rođen 25. 5. 1958. godine, na Trznju (Hadžići), od oca Hasana i majke Muhareme, rođene Tufo. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hatidža, rođena Okić. Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 13. 7. 1992. u Đurđevači (Hadžići), prema Igmanu; ekshumiran. Ukopan je u mezarju Trzanj (Tarčin).

ALIĆ AĆIF, rođen 25. 6. 1940. godine, u Crnišu (Tutin), od oca Ševke i majke Medine, rođene Redžepović. Osnovnu školu završio u Sandžaku. Oženjen; supruga Emira rođene Čupović; otac šestoro djece: Mujesira (bolesna), Nermina (udata), Nezrina (udata), Vezira (udata), Muzafera (udata), Samir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u Komunalnom, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH); u ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-2271/98).

ALIJEV ISMET, rođen 28. 12. 1957. godine, u Tešnju, od oca Nurije i majke Hadžire, rođene Halilović. Osnovnu školu završio u Tešnju, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mubera, rođene Bužo; otac dvoje djece: Elmedin (radnik), Edin (student). Prije agresije bio zaposlen u hotelu «Terme», Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 13. 10. 1992. u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Donji Hadžići (Hadžići).

ALTOKA SAKIB, rođen 29. 3. 1955. godine, u Prijakovićima (Foča), od oca Salke i majke Mejre, rođene Maslo. Osnovnu školu završio u Foči, a srednju i višu u Sarajevu. Oženjen; supruga Advija, rođena Hajdarević; otac dvoje djece: Armin (student), i Čelik Sanela iz prvog braka. Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 15. 8. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 15. 8. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: R-49/97).

AMZOVSKI ZIJAD, rođen 7. 11. 1965. godine, u Zoviku (Hadžići), od oca Adema i majke Refije. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine, (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 8. 1992. u Zoviku (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

AVDIĆ SAFET, rođen 8. 1. 1953. godine, u Plani (Bileća), od oca Arifa i majke Hamide, rođene Selimović. Osnovnu školu završio u Planoj i Hadžićima, srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Zejna, rođena Keško; otac dvoje djece: Senida (student), Aida (učenik). Prije agresije bio zaposlen u SDK, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. u Lokvicama (Igman). Ukopan je u mezarju Binježevo (Hadžići).

BABIĆ BAKIR, rođen 26. 12. 1949. godine, u Rogatici, od majke Naze, rođene Babić. Osnovnu školu završio u Rogatici, a srednju vojnu u Zadru. Bio je pripadnik JNA, u činu zastavnika, u kasarni u Kiseljaku. Napustio JNA 1991. godine i uključio se u Patriotsku ligu BiH 18. 9. 1991 godine, zatim Teritorijalnu odbranu. Oženjen: sa suprugom Sabinom i ima sina Nermina (živi u Sarajevu), Jasminko (umro), a sa Enisom, iz prvog braka, ima sina Zlatana. Kao komandir čete u 9. bbr, poginuo 6. 6. 1992 godine u Rakovici. Posthumno je proizveden u čin kapetana. Ukopan je na mezarju Kovači (Sarajevo).

BAJRIĆ OMER, rođen 23. 2. 1958 godine u Dupovcima, općina Hadžići, od oca Osmana i majke Zibije, rođene Isić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima, a bio zaposlen u RO „Energoinvest“, Sarajevo. Bio (oženjen) suprugom Behijom; otac dvoje djece: Almir i Armelina. U odbranu BiH uključio se 16. 4. 1992 godine (Teritorijalna odbrana) BiH. Poginuo kao pripadnik VJ 5072, odnosno 9 bbr, 12. 7. 1992. godine u Dupovcima, općina Hadžići. Ukopan je u mezarju Dupovci.

BAJUS MUNIBA, rođena 22. 1. 1951. godine, u Hadžićima, od oca Mehe i majke Fatime, rođene Durmo. Osnovnu školu završila u Hadžićima, (udata), majka jednog djeteta: Laris (student). Prije agresije bila zaposlena u GP «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključila se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bila pripadnik VJ 6356/5072. Poginula 13. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopana u mezarju Grivići (Hadžići).

BALJIĆ NIJAZ, rođen 1. 4. 1954. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Ismeta i majke Šaćire, rođene Avdić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju školu i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Mineta, rođena Šunj; otac dvoje djece: Elmin (nezaposlen), Eldin (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u Zavodu za platni promet u Sarajevu, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Lokvicama (Igman). Ukopan u mezarju Binježevu (Hadžići).

BANDIĆ HALIL, rođen 10. 10. 1942. godine, u Umoljanima (Trnovo), od oca Bajre i majke Mejre, rođene Čomor. Osnovnu školu završio u Umoljanima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Šerifa, rođena Buljugija; otac troje djece: Emin (nezaposlen), Ćamil (radnik), Tidža (radnik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 20. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9.11. 1992. godine Beganovima (Pazarić). Ukopan u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BANDIĆ EKREM, rođen 10. 5. 1971. godine u Zoviku (Hadžići), od oca Muje i majke Muškije, rođene Berilo. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Ranjen 28.08.1992 godine u Zoviku (Pazarić) a od posljedica ranjavanja umro 2. 9. 1992. godine. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BARČIĆ ĆAZIM, rođen 3. 4. 1957. godine, u Gornjim Petrovicama (Kalesija), od oca Fehima i majke Lutvije, rođene Haličević. Osnovnu školu završio u Tojšićima (Kalesija). Oženjen; supruga Selima, rođena Deliće; otac dvoje djece: Jasmin (učenik), Admir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Agropanomu», Senta, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 10. 10. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Rotilj (Kiseljak).

BAŠIĆ ENEZ, rođen 18. 1. 1955. godine, u Solakovićima (Kiseljak), od oca Šaćira i majke Mulije, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Lepenici (Kiseljak), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Munevera, rođena Bašić; otac dvoje djece: Jasmin (nezaposlen), Dino (učenik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Teško ranjen u Dupovcima 12. 7. 1992. godine, a 15. 7. 1992. godine podlegao u Zenici. Ukopan je u mezarju Solakovići (Kiseljak).

BAŠIĆ ALIJA, rođen 23. 9. 1938. godine, u Tarčinu (Hadžići), od oca Sulje i majke Hatidže, rođene Salihagić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Esada, rođena Sadić; otac dvoje djece: Almina (udata), Almin (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Hidrogradnja», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 26. 6. 1992. godine u mjestu Vučine (Igman, Hadžići). Ukopan u mezarju Vrbanja (Tarčin).

BAŠIĆ IZUDIN, rođen 13. 7. 1974. godine, u Solakovićima (Kiseljak), od oca Vejsila i majke Hajke, rođene Proha. Osnovnu školu završio u Zabrdju (Lepenica), a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 8.11. 1992. godine u Košćanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Solakovići (Kiseljak).

BAŠIĆ MUHAMED, rođen 25. 10. 1931. godine, u Solakovićima (Kiseljak), od oca Avdije i majke Safije, rođene Čović. Osnovnu školu završio u Solakovićima, VK miner. Oženjen; supruga Fatima, rođena Begović; otac četvero djece: Esmā (udata), Hasreta (udata), Nusreta (nezaposlena), Mirsad (oženjen). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH); u ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 1. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 1. 7. 1992. godine (rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO-1378/04.).

BAŠIĆ EMIR, rođen 16. 12. 1972. godine, u Donjim (Hadžićima), od oca Redže i majke Naile rođene Lokvančić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 6. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 6. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-828/97.).

BEĆA ADEM, rođen 14. 2. 1948. godine, u Berkovićima (Stolac), od oca Avde i majke Fate rođene Telarević. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Rašida, rođena Avdić; otac dvoje djece: Samira (udata), Senad (oženjen). Prije agresije bio je zaposlen u „Energoinvestu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine u okviru OSRBiH. U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-319/00.).

BEĆA DŽEMAL, rođen 22. 1. 1958. godine, u Berkovićima (Stolac), od oca Avde i majke Fate, rođene Telarević. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Jasna, rođena Bešo; otac dvoje djece: Merima (učenik), Melisa (zaposlena). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine u okviru OSRBiH. U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-320/00.).

BEĆIROVIĆ SAMIR, rođen 7. 11. 1968. godine, u Košćanu (Hadžići), od oca Sulejmana i majke Hatidže, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen privatno, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i obavljao dužnosti komandira 2. voda 3. BČ, 1 bb, VJ 6356, kao i komandira 2. voda, 9. bbr. u 1. korpusu. Poginuo 4. 12. 1992. godine u mjestu Zmijanice (Košćan). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin narednika prve klase (broj: 38-1-6-4-11, od 28.10. 1998.) i posthumno unaprijeđen u čin poručnika (broj: 01-011-87/99 od 1.11. 1999.).

BEGANOVIĆ SALKO, rođen 3. 11. 1949. godine, u Hadžićima, od oca Adema i majke Hibe, rođene Mulaomerović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mirsada, rođena Sloboda; otac jednog djeteta: Lejla (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Hydrograd-nji“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO-1931/98.).

BEGIĆ AHMED, zvanu AHMO, rođen 11. 5. 1952. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Mehe i majke Zarfe, rođene Islamović. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Sehija, rođena Maličević; otac dvoje djece: Armen (oženjen), Admir (zaposlen, student). Prije agresije bio zaposlen u «Coca-Coli», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 6. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BEGIĆ DERVO, rođen 1. 1. 1940. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Zahida i majke Mejre, rođene Hadžajlija. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Džemila, rođena Mehremić; otac troje djece: Ekrem (oženjen), Ehlimana (udata), Kemo (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u «Unioninvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 7. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BEGIĆ HUSEIN, rođen 25. 6. 1948. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Ibrahima i majke Hasnije, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 7. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BOJA MEVLID, rođen 1. 7. 1969. godine, u Jeleču (Hadžići), od oca Alije i majke Habibe, rođene Hujjić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fikreta, rođena Tufo; otac jednog djeteta: Dženita (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir voda. Poginuo 24. 8. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika.(Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.).

BOJA SALEM, rođen 1. 12. 1962. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Bajre i majke Fehrije, rođene Drina. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Bio (oženjen) s Vahidom, rođenom Smajić, otac jednog djeteta: Alen (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 12. 1992. godine na Gunčaru (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (13/204-6, od 14. 4. 1993. godine). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

BORDANIĆ EMIN, rođen 10.11. 1965. godine, u Foči, od oca Alije i majke Fadile, rođene Hasanefendić. Osnovu i srednju školu završio u Foči. Oženjen; supruga Jasmina, rođena Piknjač; otac jednog djeteta: Džana (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energomontaži», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 27. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5256. Poginuo 23. 8. 1992. godine u rejonu Krupca (Igman). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ČEKRLIJA MENSUR, rođen 27. 6. 1970. godine, na Trznju (Hadžići), od oca Arifa i majke Ševale, rođene Selimović. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 14. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 8. 1992. godine u mjestu Koščan (Hadžići). Ukopan je u mezarju Trzanj. Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika. (Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.).

ČELIK SAFET, rođen 18. 1. 1961. godine u mjestu Crno Brdo (Pljevlja), od oca Hase i majke Emine, rođene Fetibegović. Osnovnu školu završio u mjestu Pljevlja, a srednju u Pljevljima. Oženjen; supruga Šefika, rođena Bosnić; otac troje djece: Isad (student), Isada (učenik), Safet (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 10. 1992. godine u Ormanju (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ČIČAK MUHAMED, rođen 9.4.1955. godine u mjestu Bilalovac (Kiseljak), od oca Muniba i majke Fate rođene Smajić. Osnovnu školu je završio u Bilalovcu, bio zaposlen u rudniku „Breza“ u Brezi. Bio oženjen, supruga Almasa rođ. Hajdarević, otac petero djece: Robert, oženjen, nezaposlen; Emira, udata, nezaposlena; Emir, oženjen, nezaposlen; Elzabet, oženjen, nezaposlen; Arnes, neoženjen, nezaposlen. U odbranu domovine uključio se 16.4.1992. godine (TO R BiH), bio pripadnik VJ 5072. Poginuo na zadatku u Rakovici 6.6.1992. godine. Tijelo nije pronađeno.

ČIKO MUNIB, rođen 19. 4. 1933. godine, u (Hadžićima), od oca Ahmeda i majke Mulije, rođene Šišić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hasiba, rođena Bajramović; otac dvoje djece: Nihada (udata), Nihad (radnik). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 6. 1992. godine u Lokvicama na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u Morića mezarju (Donji Hadžići).

ČIKO ADNAN, rođen 13. 8. 1958. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Adila i majke Fajde, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Edina, rođena Zemanić; otac dvoje djece: Adis (nezaposlen), Ervin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Pilani u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 6. 1992. godine u mjestu Lokvica na Igmanu. Ukopan je u Morića mezarju (Donji Hadžići).

ČIKO SALEM, rođen 15. 7. 1938. godine, u Hadžićima, od oca Latifa i majke Zulejhe, rođene Sinanović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Razija, rođena Gujić; otac jednog djeteta: Emir (poginuo kao pripadnik ARBiH). Prije agresije bio zaposlen u Domu zdravlja «5. april» u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 6. 1992. godine u mjestu Lokvice na Igmanu. Ukopan je u Morića mezarju (Donji Hadžići).

ČIKO RAMIZ, rođen 15. 2. 1947. godine, u Garovcima (Hadžići), od oca Latifa i majke Zulejhe, rođene Sinanović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju na Ilidži. Oženjen; supruga Kasema, rođena Bašić; otac dvoje djece: Edis (poginuo kao pripadnik ARBiH), Aida (udata). Prije agresije bio zaposlen u GP «Vranica», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 6. 1992. godine u Lokvicama na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u Morića mezarju (Donji Hadžići).

ČIKO EDIS, rođen 26. 4. 1971. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Ramiza i majke Kaseme, rođene Bašić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u GP «Vranica», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine na Golm brdu na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ČIKO JASMIN, rođen 1. 12. 1961. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Muhameda i majke Aiše, rođene Fazlinović. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima, a fakultet u Zagrebu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 6. 1992. godine u mjestu Lokvice na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u Morića mezarju (Donji Hadžići).

ČIKO NIJAZ, rođen 16. 3. 1949. godine, u Donjim (Hadžićima), od oca Hilmije i majke Šefke rođene Nizić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima,. Oženjen; supruga Maida, rođena Šehović; otac dvoje djece: Azra (nezaposlena), Amra (nezaposlena). Prije agresije bio zaposlen privatno, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO:413/00.).

ČIKO EMIR, rođen 9. 9. 1963. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Salema i majke Razije, rođene Gujić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u GP «Vranica», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 6. 1992. godine u Lokvicama na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u Morića mezarju (Donji Hadžići).

ČOMOR SEDAD, rođen 27. 2. 1971. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Ramize, rođene Šehović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije obavljao poslove privatno, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. U ratu bio pripadnik VJ Pofalići-Velešići. Poginuo 5. 12. 1992. godine na Žući (Sarajevo), kota 850. Ukopan je u mezarju «Lav» (Sarajevo).

ČIZMO KEMAL, rođen 16. 8. 1966. godine, u Pazariću (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Razije, rođene Čizmo. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 22. 6. 1992. godine u Kućicama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahriman (Pazarić).

ČOMOR SABIT, rođen 19. 2. 1961. godine, u Gornjoj Bioči (Hadžići), od oca Omera i majke Rahime, rođene Elezović. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Oženjen; supruga Emina, rođena Balić; otac četvero djece: Mirzeta (udata), Mirza (nezaposlen), Omer (učenik), Adela (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvo», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 10. 1992. godine u Ormanju (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ČOMOR SUAD, rođen 5. 1. 1972. godine, u mjestu Lukomir (Konjic), od oca Hamdije i majke Ramize, rođene Čomor. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ČOSIĆ ARMIN, rođen 22.12. 1974. godine, u Hadžićima, od oca Redže i majke Zlate, rođene Zukić. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Kovači (Sarajevo).

ČOSIĆ REMZO, rođen 26. 11. 1969. godine, Šabančići (Jablanica), od oca Redže i majke Zlate, rođene Zukić. Osnovnu školu završio u Hadžićima i srednju u Hadžićima. Oženjen; supruga Elma, rođena Musić; otac jednog djeteta: Umihana (učenica). Prije agresije radio kao privatnik, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Kučice-Hadžići.

ČOVIĆ VAHID, rođen 2. 8. 1948. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Huse i majke Hatidže, rođene Čović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Dika, rođena Kahriman; otac dvoje djece: Mirsad (student), Senad (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

ČOVIĆ ŠERIF, zvani ŠEVKO, rođen 1. 2. 1946. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Azema i majke Pašije, rođene Bužo. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ramiza, rođena Tabak; otac dvoje djece: Emir (oženjen), Emira (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 12. 1992. godine u Vogošći. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ČOVIĆ FAHRUDIN, rođen 20. 6. 1959. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Selima i majke Melće, rođene Mehanija. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

ČOVIĆ AZIM, rođen 1. 11. 1953. godine, u Šturliću (Cazin), od oca Ibrahima i majke Hanče, rođene Kudić. Osnovnu i srednju školu završio u Cazinu. Oženjen; supruga Selima, rođena Babić; otac dvoje djece: Hazima (udata), Sanela (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Bosanki», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 5. 12. 1992. na Žuči (Sarajevo; ubijen u živom štitu, bio zarobljen). Ukopan je u mezarju Kahriman (Pazarić)

ČOVIĆ IFET, rođen 13. 2. 1949. godine, u (Hadžićima), od oca Zaima i majke Ruhije rođene Jaganjac. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Aiša, rođena Topalović; otac troje djece: Sabina (udata), Ifeta (udata), Emir (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 24. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 24. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: 1184/97.).

ČOVIĆ MEHMED, rođen 3. 9. 1949. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Zumre, rođene Hujić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Amira, rođena Ibrica; otac dvoje djece: Amer (student), Amela (student). Prije agresije bio zaposlen u „Prima-Handeil“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 21. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO-496/02.).

DEDIĆ ASIM, rođen 9. 4. 1969. godine, u Goduši (Visoko), od oca Kasima i majke Ramize rođene Ahmić. Osnovnu školu završio u Rakovici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u RO „Vaso Miskin Crni“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 6. 6. 1992. godine u Rakovici; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 6. 6. 1992. godine, rješenjem Osnovnog suda Visoko, broj: 161/96., od 8. 5. 1997.).

DEDIĆ MIRHAD, rođen 16. 2. 1959 godine, u Han-Ploči (općina Kiseljak), od oca Fazlije i majke Ramize, rođene Bećirović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Bio (oženjen) i otac dvoje djece: Haris i Hadis. U odbranu BiH uključio se u ARBiH od 8. 4. 1992. godine i bio njen pripadnik do 6. 6. 1992 godine, kad je poginuo na izvršenju borbenog zadatka u Rakovici. Vodi se još uvijek kao nestao, jer tijelo nije pronađeno.

DELIĆ ISMET, rođen 10. 8. 1975. godine, u Kiseljku, od oca Ismeta i majke Bademe, rođene Alibegović. Osnovnu školu završio u Rakovici, gdje je i živio do agresije. U odbranu RBiH uključio se 16. 4. 1992. godine, a poginuo 6. 6. 1992 godine u Rakovici kao pripadnik 3. čete 4. Košćanskog bataljona 9 bbr. Posmrtni ostaci još nisu pronađeni i ekshumirani.

DELIĆ ZULFO, rođen 15. 4. 1935. godine, u mjestu Borova (Goražde), od oca Himze i majke Mere, rođene Zuko. Osnovnu školu završio u mjestu Goraždu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Rahima, rođena Ejubović; otac dvoje djece: Ermin (oženjen), Jasmina (udata). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 3. 10. 1992. godine u Gornjem Zoviku (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

DOŠLIĆ ADNAN, zvani **BLONDI**, rođen 24. 9. 1968. godine, u Brezi, od oca Hamdije i majke Razije, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Obrovcu (Hrvatska), srednju u Hadžićima, a dvije godine Prirodno-matematičkog fakulteta u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio student, a u odbranu domovine uključio se 15. 11. 1991. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik specijalnog odreda MUP-a BiH «Dido», VJ 6356/5072, i bio komandir voda. Poginuo 4. 12. 1992. godine u Zmijanici (Ormanj, Hadžići). Ukopan je u mezarju Brezovača (Igman). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.).

DOMUZ ČEDOMIR, zvani **BATO**, rođen 30. 3. 1960., godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Stojana i majke Desanke, rođene Samouković. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Vesna, rođena Bogdanović; otac dvoje djece: Teo (student), Sanja (student). Prije agresije bio zaposlen u SJB Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije, aktivni policajac). U ratu bio pripadnik VJ 5021 SJB (Hadžići) i bio komandir diverzantske čete ZOI ARBiH. Poginuo 30. 7. 1992. godine na Rogoju (Trnovo). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnim ljiljanom (broj: 02/1091-54, od 16. 10. 1992. godine), Policijskom medaljom za hrabrost (broj: 10-704, od 25. 2. 1994. godine), Ordenom zlatnog grba sa mačevima (broj: 02-111-290/94, od 14. 4. 1994. godine). Ukopan je u mezarju Brezovača (Igman). Posthumno mu je dodijeljen čin majora.

DRINA MIDHAT, rođen 1. 4. 1958. godine, u Vrančićima (Hadžići), od oca Selima i majke Pakize, rođene Džafić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hazira, rođena Fejzić. Prije agresije bio zaposlen u SJB na Ilidži, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB u Hadžićima. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Vrančićima (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnom policijskom zvijezdom. Ukopan u mezarju Vrančići (Hadžići). Posthumno mu je dodijeljen čin vodnika.

DRINA EJUB, rođen 29. 9. 1961. godine, u Vrančićima (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Zahide, rođene Suljić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Biba, rođena Oruč; otac troje djece: Edin (nezaposlen), Edita (udata), Sanita (učenik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 6. 1992. godine u Vrančićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Vrančići (Hadžići).

DUPOVAC HASAN, rođen 7. 3. 1952. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Adema i majke Hatidže, rođene Fejzić. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Asifa, rođena Horman; otac troje djece: Aiša (udata), Ibrahim (oženjen), Emina (učenik). Prije agresije radio je privatno, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

DRINA NAIM, rođen 8. 11. 1960. godine, u Vrančićima (Hadžići), od oca Naila i majke Fatime, rođene Sadiković. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 24. 9. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

DUPOVAC EMIR, zvan **TOGA**, rođen 24. 5. 1965. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Huseina i majke Hibe, rođene Turčinović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nerma, rođena Selimović; otac dvoje djece: Lejla (učenik), Emir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

DUPOVAC ESAD, rođen 24. 1. 1959. godine, u mjestu Dupovci (Hadžići), od oca Edhema i majke Sevdije, rođene Rešidović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Advija, rođena Čović; otac dvoje djece: Naida (student), Amila (student). Prije agresije bio zaposlen u «Poljopremi», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir voda u bataljonu. Poginuo 4. 10. 1992. godine u Dupovcima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Potshumno mu je dodijeljen čin čelnika.

DUPOVAC NEZIR, rođen 15. 5. 1934. godine, u Dupovcima (Hadžići), od oca Muharema i majke Fate, rođene Topalović. Osnovnu školu završio u Hadžićima a srednju u Sarajevu. Oženjen Dikom, rođenom Isić; otac dvoje djece: Zijad (oženjen), Midhat (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 3. 7. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

DUPOVAC DINAN, rođen 14. 8. 1969. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Mahmuta i majke Razije, rođene Smajlović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju na Ilidži. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

DUPOVAC SALIH, rođen 25. 10. 1941. godine, u (Hadžićima), od oca Esada i majke Hanumice, rođene Vajzović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fedhija, rođena Memić; otac troje djece: Aida (udata), Adnan (oženjen), Amel (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 18. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 24. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO: 1138/04.).

DUPOVAC ADNAN, rođen 4. 11. 1968. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Saliha i majke Zumre, rođene Čović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

DURMO EDIB, rođen 4. 2. 1953. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Zaima i majke Fatime rođene Hujčić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen, supruga Mubera, rođena Horman; otac dvoje djece: Kelmana (udata), Kelman (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 12. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1274/04.).

DUPOVAC HAJRUDIN, rođen 9. 6. 1955. godine, u Dupovcima (Hadžići), od oca Muhameda i majke Derviše, rođene Čatović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ferida, rođena Matoruga; otac dvoje djece: Muhamed (student), Muamer (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u Islamskoj zajenici, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 9. 1992. godine na Golom brdu (Igman). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Za ratne zasluge je dobio ratno vojno priznanje "Bosanski stećak". Posthumno mu je dodjeljen čin čelnika (Naredba k-danta 1. Korpusa AR BiH br. 06/14-129-1 od 14.5.1996 godine).

DŽAFIĆ MEHMED, rođen 15. 5. 1937. godine, u Doljanima (Hadžići), od oca Zajke i majke Mejre, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Rahima, rođena Sejmenović; otac četvero djece: Ahdin (poginuo kao pripadnik ARBiH), Šemsudin (oženjen), Rukija (udata), Edvija (udata). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

DŽAFIĆ NEDŽAD, rođen 26. 8. 1967. godine, u upćini Centar, Sarajevo, od oca Derviša i majke Raseme, rođene Hujjić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Holiday inu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

DŽAFIĆ AHDIN, zvani DINO, rođen 19. 4. 1961. godine, Beganovima (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Rahime, rođene Sejmenović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen Elvedinom, rođenom Korić; otac dvoje djece: Irnes (student), Nadira (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Lukavica (Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir voda. Poginuo 25. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

DŽELILOVIĆ SALKO, rođen 13. 5. 1933. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Paše i majke Fate, rođene Sejmenović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Bulka, rođena Isić; otac dvoje djece: Mehemed (nezaposlen), Atija (udata). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine iz Lukavice (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro: 23/02.).

EMŠO MUHAREM, rođen 19. 3. 1944. godine, u Duhri (Kiseljak), od oca Avde i majke Zejnebe, rođene Jengiđ. Osnovnu školu završio u Kiseljaku. Oženjen Dervišom, rođenom Smajić; otac sedmero djece: Vehid (poginuo kao pripadnik ARBiH), Bumedić (oženjen), Vahid (oženjen), Arafat (neoženjen), Selvedin (neoženjen), Muharema (udata), Selvira (udata). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Bosanka», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 16. 6. 1992. godine u Zenici (od posljedica ranjavanja). Ukopan je u mezarju Duhri (Kiseljak).

FATIĆ MENSUR, rođen 12. 9. 1964. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Alije i majke Fate, rođene Granulo. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Bosnalijeku“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 24. 8. 1992. godine u Krupcu (Ilidža). Ukopan je u mezarju Umoljani (Trnovo).

FAZLIĆ DŽEMIL, rođen 31. 5. 1959. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Ahmeda i majke Razije, rođene Herco. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Namira, rođena Hujjić; otac četvero djece: Naira (učenik), Džemil (učenik), Vernes (zaposlen), Elnes (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u „Vino-Župa“, Ilijaš, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 10. 1992. godine u Kasatićima. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

FEJZIĆ NIHAD, rođen 14. 12. 1964. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Osmana i majke Zubejde, rođene Lihovac. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Krupi (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 godine)

FEJZIĆ SENAD, rođen 4. 11. 1967. godine, u Višnjici (općina Kiseljak), od oca Salke i majke Zakire, rođene Kamenjaš. Osnovnu školu završio u Gromiljaku a srednju u Kiseljaku. Bio je zaposlen u preduzeću „Orman“, Fojnica. Oženjen; supruga Naila; ima sina Amina. U odbranu BiH uključio se 4. 5. 1992 godine u okviru TO i kao njen pripadnik nestao na zadatku 6. 6. 1992 godine u Rakovici. Tijelo još nije pronađeno.

FEJZIĆ NEDŽAD, rođen 23. 2. 1970. godine, u Višnjici (općina Kiseljak), od oca Salke i majke Zakire, rođene Kamenjaš. Nije bio oženjen. Osnovnu školu završio u Gromiljaku, a srednju u Kiseljaku. Nije bio zaposlen. U odbranu BiH od agresije uključio se od 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana), a poginuo 6. 6. 1992. godine u Rakovici. Ukopan je nakon pronalaska i ekshumacije tijela 2006. godine na mezarju u Višnjici (općina Kiseljak).

FLJUGAJ ĆAZIM, rođen 06.05.1928. godine, u mjestu Kapra – Prizren, od oca Rizana i majke Fetije rođ. Jusuf. O.Š. završio u Kapra, oženjen, supruga Hazbija rođ. Kuteli, otac 4 djece: Tafir – oženjen, Tahir – oženjen, Šaćir – oženjen, Habiba – udata. Prije agresije bio zaposlen u „SLASTIČARNOJ – CENTAR“ – HADŽIĆI, a u odbranu domovine uključio se 16.04.1992. godine u okviru OS RBiH. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Nestao 17.09.1992. godine u Hadžićima, nije exhumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 17.09.1992. godine Rješenjem Općinskog Suda II Sarajevo, br: Ro-283/99.)

GAČANOVIĆ DŽEMAL, rođen 18. 5. 1943. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Mehe i majke Almije, rođene Borovina. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Suada, rođena Osmanagić; otac troje djece: Nedim (zaposlen), Faruk (zaposlen), Azra (zaposlena). Prije agresije bio zaposlen u „Šipad-Komercu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 15. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim).

GAČANOVIĆ VAHID, rođen 4. 6. 1942. godine u Žunovnici (Hadžići), od oca Muhameda i majke Zulejhe, rođene Lokvančić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ramza, rođena Divoš; otac dvoje djece: Haris (oženjen), Kanan (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u TRZ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 8. 1992. godine u mjestu Grbavica (Sarajevo). Ukopan je u mezarju Grahorišće (Hadžići).

GAČANOVIĆ NUSRET, rođen 18. 2. 1942. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Mehe i majke Almije, rođene Borovina. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Emina, rođena Bešlić; otac troje djece: Mirza (zaposlen), Amer (zaposlen), Alma (zaposlena). Prije agresije bio zaposlen u „Medexu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 15. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 1996. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-103/04. od 2. 8. 2004.).

GAČANOVIĆ SMAIL, rođen 10. 5. 1940. godine, u Hadžićima, od oca Rame i majke Mejre, rođene Smajić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nura, rođena Buljugija; otac dvoje djece: Emir (oženjen), Damir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 8. 1992. godini u Žunovnici (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

GEGIĆ EKREM, rođen 15. 8. 1943. godine, u Goraždu, od oca Ilijasa i majke Zemke, rođene Kapo. Osnovnu školu završio u Goraždu, a srednju školu i Pedagošku akademiju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mevla, rođena Sjenarević; otac dvoje djece: Tahija (udata), Tarik (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u OŠ „6. mart“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 21. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 21. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO-1169/98.).

GUŠO MUSTAFA, rođen 5. 5. 1951. godine, u Višegradu, od oca Hasiba i majke Emine, rođene Zagrljača. Osnovnu i srednju školu završio u Višegradu. Oženjen; supruga Sedika, rođena Resulović; otac dvoje djece: Belma (udata), Nermina (nezaposlena). Prije agresije bio zaposlen u «Komunalcu» (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 12. 1992. godine u Svrakama (Semizovac, Vogošća). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

HADŽAJLIĆ ALMEID, zvani **ALI**, rođen 6. 1. 1969. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Mustafe i majke Vahide, rođene Gačanović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju na Ilidži. Nije bio oženjen. Prije agresije bio student treće godine Građevinskog fakulteta u Sarajevu, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5256. Nestao 25. 5. 1992. godine u kasarni “Žunovnica” (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 25. 5. 1992. godine). (Riješenje Općinskog suda Sarajevo br. R-812/96)

HALVADŽIJA ZAHID, rođen 25. 12. 1952. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Đemala i majke Hasne rođene Jelešković. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sajma, rođena Šišić; otac troje djece: Anita (udata), Erna (udata), Ernest (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u „Žici“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 27. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 27. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1570/98.),

HAJRULI KERIM, rođen 09.02.1940. godine, u mjestu Gostivar – Tetovo - Makedonija, od oca Ismaila i majke Hurme rođ. Ahmetović. O.Š. završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu, oženjen, supruga Sidika rođ. Jamaković, otac 2 djece: Hilmo – oženjen, Ramiz – oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „ELEKTOPRIVREDI“ – HADŽIĆI, a u odbranu domovine uključio se 16.04.1992. godine u okviru OS RBiH, a u ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 22.06.1992. godine u Hadžićima, nije exhumiran, (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22.06.1992. godine Rješenjem Općinskog Suda II Sarajevo, br: RO-576/98.)

HASANAGIĆ MIRSAD, rođen 17. 3. 1974. godine, u Paležu (općina Kiseljak), od oca Mehmeda i majke Safije, rođene Arnautović. Osnovnu i srednju školu završio u Kiseljaku. Nije bio oženjen. U odbranu BiH uključio se (Teritorijalna odbrana)BiH 7. 9. 1992. godine, a poginuo 29. 10. 1992. godine na Koščanu (općina Hadžići), kao pripadnik 9. bbr. Ukopan u mezarju Palež (Kiseljak).

HASANOVIĆ REFIK, rođen 1. 2. 1963. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Asima i majke Sevde, rođene Čović. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Muniba, rođena Odobašić; otac dvoje djece: Dženana (nezapslena), Asim (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 7. 1992. godine; 3. 7. 1992. godine teško ranjen na Kasatskim brdima (Lokve) i umro u Zenici 11. 7. 1992. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HASANOVIĆ HAMDO, rođen 7. 7. 1929. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Hamida i majke Almase, rođene Hodžić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nura, rođena Rešidović; otac četvero djece: Vahida (udata), Mevlida (udata), Halid (oženjen), Vahid (nezaposlen). Prije agresije bio u penziji, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine u okviru OSRBiH. U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

HASANOVIĆ SELIM, rođen 12. 2. 1950. godine, u mjestu Bukovica (Kiseljak), od oca Bege i majke Džemile, rođene Mešetović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hatidža, rođena Smajlović; otac četvero djece: Asmir (oženjen), Azra (udata), Selma (udata), Elma (udata). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Vranica» (Stup, Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Vrančićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

HASANOVIĆ OSMAN, rođen 29. 8. 1950. godine u Donjim Hadžićima, od oca Muje i majke Zulejhe. Osnovnu školu je završio u Hadžićima a srednju u STŠ u Sarajevu. Oženjen; supruga Nusreta, rođena Jahić; otac dvoje djece: sin Kenan (neoženjen), Meldijana (nestala). Supruga i kćerka su, od strane agresorskih snaga, zarobljeni zajedno sa Osmanom i još uvijek se ništa o njima ne zna. Prije agresije bio je zaposlen u TRZ Hadžići. U odbranu domovine uključio se 16.04.1992. godine (TO RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 22.5.1992. godine u Hadžićima.

HASKIĆ SUVAD, rođen 28. 3. 1963. godjne, u mjestu Vidosovići (Kreševo), od oca Edhema i majke Hatidže, rođene Sloboda. Osnovnu i srednju školu završio u Kreševu. Oženjen; supruga Senada, rođena Aletić; otac jednog djeteta: Mirela (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbaranu domovine uključio se 1. 9. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 11. 1992. godine u mjestu Brezovača (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HODŽIĆ ISMET, rođen 10. 2. 1964. godine, u Vrančićima (Hadžići), od oca Redže i majke Sejde, rođene Begić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen; prije agresije bio zaposlen u Skupštini općine u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik 9. bbr (5072). Poginuo 11. 5. 1992. godine u mjestu D. Dom, Hadžići. Ukopan je u mezarju Kućice (Hadžići).

HODŽIĆ EDIN, rođen 14. 3. 1975. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Hasana i majke Nure, rođene Horman. Osnovnu školu završio u Pazariću. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 6. 1992. godine u mjestu Dragovići-Pazarić. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HORVAT BOŽIDAR, rođen 4. 6. 1956. godine, u Čakovcu (Hrvatska), od oca Augusta i majke Justine, rođene Kolarić. Osnovnu školu završio u Zagrebu, srednju u Zagrebu. Oženjen; supruga Mirjana, rođena Bartolić; otac dvoje djece: Irena (student), Goran (učenik). Prije agresije bio zaposlen u VP "Žunovnica", Hadžići (stariji vodnik prve klase), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 10. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 10. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1668/98.).

HORMAN SALIH, rođen 2. 4. 1929. godine, u Pazariću (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Bibe, rođene Fejzić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; otac dvoje djece: Emina (udata), Emir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 23. 11. 1992. godine u Pazariću. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HRGIĆ MIDHAT, rođen 20. 9. 1967. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Redže i majke Hasnije, rođene Dupovac. Osnovnu I srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima. U odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik MUP-a Hadžići. Nestao 16. 4. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 1996. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: 065-0-V-06-000 471, od 19. 9. 2006.).

HRGIĆ RAMIZ, rođen 13. 5. 1932. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Seida i majke Latife, rođene Čović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fatima, rođena Dželilović; otac dvoje djece: Sedad (oženjen), Sabina (udata). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 26. 6. 1992. godine u Vučinama (Igman, Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

HRNJIĆ AVDIJA, rođen 15. 2. 1922. godine, u Hadžićima, od oca Mehmeda i majke Fate, rođene Bašić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Rabija, rođena Jamakosmanović; otac četvero djece: Amra (udata), Dženana (udata), Mehmed (oženjen), Nuh (oženjen). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-304/99.).

HRGIĆ SUAD, rođen 25. 5. 1961. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Redže i majke Hasnije, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Šipad-Komercu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 2. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 1996. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: 065-0-V-06-000 471, od 19. 9. 2006.).

HRNJIĆ ENES, rođen 27. 6. 1959. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Midhata i majke Senije, rođene Karić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Emina, rođena Subašić; otac dvoje djece: Nermin (student), Naim (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u „Hapromu“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 2. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 2. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO: 1572/98.).

HRNJIĆ DŽEVAD, rođen 10. 6. 1937. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Mehmeda i majke Fatime, rođene Bašić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Munira rođena Čučak; otac troje djece: Haris (oženjen), Samir (oženjen), Adis (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Unioninvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6204 – ZO Igman. Poginuo 4. 8. 1992. godine na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HRNJIĆ MIDHAT, rođen 29. 2. 1932 godine, u Donjim Hadžićima, od oca Ahmeda i majke Džume, rođene Kaleta. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Senija, rođena Karić; otac troje djece: Enes, Kadir i Eldar; bio je penzioner. Bio pripadnik ARBiH od 16. 4. 1992 godine do 8. 6. 1992 godine, kad je poginuo. Ukopan na mezarju u Donjim Hadžićima.

HRNJIĆ FAHRIJA, rođen 15. 4. 1943. godine, u (Hadžićima), od oca Ahmeda i majke Džume rođene Kaleta. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Aiša, rođena Dedić; otac dvoje djece: Armin (oženjen), Amir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-446/97.).

HRVAT SIFET, rođen 16. 12. 1952. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Kasima i majke Fate, rođene Salan. Osnovnu školu završio u Sarajevu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ramiza, rođena Rahimić; otac dvoje djece: Nedžad (nezaposlen), Adnan (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-453/03.).

HUJIĆ MEHMEDALIJA, rođen 29. 1. 1954. godine, u Ljubovčićima (Hadžići), od oca Abida i majke Džemile, rođene Keško.. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Kemila, rođena Vukalić; otac dvoje djece: Harun i Merjema (studenti). U odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Tinohovu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin kapetana.

HUJIĆ RAMIZ, rođen 19. 6. 1952. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Durme i majke Aiše, rođene Bosnić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabija, rođena Korjenić; otac dvoje djece: Mirsad (oženjen), Mirsada (udata). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Dalek vod», Binježevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 1. 11. 1992. godine u Brdima (Lokve, Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HUJIĆ IZET, rođen 30. 12. 1974. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Ismeta i majke Behije, rođene Hasić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poslije ranjavanja, umro 4. 6. 1992. godine u bolnici u Zenici. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HUSEINOVIĆ MIRSAĐ, zvani **MUŠE**, rođen 21. 12. 1959. godine u Bukovici (Kiseljak), od oca Salke i majke Đume, rođene Jahić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabina, rođena Daidžić; otac jednog djeteta: Lejla (student). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Kao komandir voda u 9 bbr poginuo 8. 11. 1992. godine u mjestu Koščan (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnim ljiljanaom. Posthumno je proizveden u čin poručnika (Naredba broj: 13/204-4). Ukopan je u mezarju Bukovica (Kiseljak).

HUSEINOVIĆ SEDIĆ, rođen 14. 8. 1967. godine u mjestu Tulica (Kiseljak), od oca Kasima i majke Kade, rođene Elezović. Osnovnu školu završio u mjestu Tulica, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Tvornici bicikla na Ilidži. U odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 6. 1992. godine u mjestu Kobiljača (Ilidža). Ukopan je u mezarju Tulica (Kiseljak).

ISIĆ ATIF, rođen 7. 4. 1972. godine, u Košćan (Hadžići), od oca Hajrudina i majke Zlatke, rođene Huseinović. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Kućice (Hadžići).

ISIĆ MEHMED, zvan **ZIDO**, rođen 6. 6. 1945. godine u Binježevu (Hadžići), od oca Atifa i majke Hanife, rođene Gačanović. Osnovnu školu završio na Mostarskom Raskršću, a srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Đuma, rođena Bajrić; otac dvoje djece: Naska (udata), Dženita (udata). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Prerada drveta» (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 1. 9. 1992. godine u Sokocu, općina Sokolac. Ukopan je u mezarju Binježevo (Hadžići).

ISIĆ MUSTAFA, rođen 15. 1. 1927. godine, u Binježevu (Hadžiću), od oca Muje i majke Mulije, rođene Mujkić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Rasema, rođena Aščalić; otac jednog djeteta: Zijad (oženjen). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 7. 1992. godine u Binježevu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Binježevu (Hadžići).

ISIĆ ŠABAN, rođen 7. 12. 1930. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Emina i majke Almase, rođene Rešidović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Atija, rođena Sinanović; otac troje djece: Fadil (oženjen), Bakir (oženjen), Suada (udata). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 25. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

ISIĆ ISMET, rođen 13. 10. 1946. godine, u (Hadžićima), od oca Seida i majke Sejde, rođene Proha. Osnovnu školu završio u Zabrdju (Kiseljak). Oženjen; supruga Fatima, rođena Selman; otac dvoje djece: Muamera (udata), Muamer (oženjen), Zulfo (iz prvog braka), oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Inrapu“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 11. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 1996. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-169/05, od 1. 7. 2005.).

ISMAILI EDIN, rođen 25. 8. 1954. godine, u Hadžićima, od oca Ismaila i majke Hurme, rođene Ahmetović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Suada, rođena Abazi; otac četvero djece: Eldin (učenik), Haris (učenik), Elvedin (oženjen), Elvedina (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 19. 7. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 8. 1992. godine u Dupovcima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ISMIC ENVER, rođen 7. 2. 1951. godine, u Umoljanima (Trnovo), od oca Salke i majke Mejre, rođene Fatić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju školu i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Emina, rođena Hodžić; otac dvoje djece: Enes (student), Samira (učenik). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Bjelašnica», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 12. 1992. godine u Svrakama (Vogošća). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ISMIC ĆAMIL, rođen 20. 6. 1960. godine, u mjestu Umoljanima (Trnovo), od oca Muje i majke Mejre, rođene Macić. Osnovnu školu završio u Šabićima (Trnovo), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nazija, rođena Bandić; otac dvoje djece: Adnes (nezaposlen), Samin (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u „Unisu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 26. 5. 1992. godine na Miševićima (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 31. 8. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1025/97. od 18.11. 1997.).

ISMIĆ FEJZO, rođen 6. 1. 1947. godine, u Umoljanima (Trnovo), od oca Salke i majke Mejre, rođene Fatić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zahida, rođena Novalija; otac dvoje djece: Emir (oženjen) i Sabina (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 12. 1992. godine, u Svrakama (Vogošća). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

JAHIĆ EJUB, rođen 17. 4. 1969. godine, u Žeželovu (Kiseljak), od oca Asifa i majke Fate, rođene Mrackić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 4. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 7. 1992. godine u Rogoju (Trnovo). Ukopan je u mezarju Žeželovo (Kiseljak).

JAHIĆ MUHAREM, rođen 15. 5. 1938. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Ragiba i majke Šemse, rođene Rešidović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hamida, rođena Begić; otac četvero dječ: Dževada (udata), Dževad (oženjen), Adila (udata) i Nasiha (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 7. 9. 1992. godine u Lokvama (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

JAHIĆ SELVER zvan **MRVICA**, rođen 2. 1. 1969. godine u Lokvama (Hadžići), od oca Bajre i majke Džemile, rođene Hujjić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zineta, rođena Golubić; otac dvoje djece. Merima (učenik), Edina (učenik). Prije agresije bavio se privatnim poslom, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 2. 7. 1992. godine u Gradelju (Lokve). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

JAHIĆ OSMAN, rođen 25. 2. 1923. godine, u mjestu Žeželovu (Kiseljak), od oca Muje i majke Mulije, rođene Đelilović. Osnovnu školu završio u Lepenici (Kiseljak). Oženjen; supruga Džemila, rođene Piknjač; otac dvoje djece: Nevzeta (udata), Sakib (oženjen). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 3. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

JAPALAK NUSRET, rođen 1. 5. 1961. godine, u Gornjoj Boči (Hadžići), od oca Bajre i majke Fazile, rođene Hujjić. Osnovnu školu završio u Pazariću. Oženjen; supruga Ifeta, rođena Fatić; otac jednog djeteta: Nasiha (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Uniprometu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 10. 1992. godine u Pazariću (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

JAPALAK DERVIŠ, rođen 1. 1. 1963. godine, u Gornjoj Bioči (Hadžići), od oca Omera i majke Fazile, rođene Nikšić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Enegoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 6. 1992. godine na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KADIĆ AVDO, rođen 12. 1. 1969. godine u Rakitnica (Trnovo), od oca Halila i majke Rahime, rođene Leka. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u GRAS-u, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 23. 5. 1992. u Ormanju (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KADRIĆ SEJFO, rođen 7. 5. 1940. godine, u mjestu Pale, od oca Nazifa i majke Mejre, rođene Spahić. Osnovnu školu završio na Palama, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Marija, rođena Prosenik. Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. u Donjim Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu).

KADRIĆ EDIN, rođen 3. 12. 1969. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Adila i majke Safete, rođene Komilija. Osnovnu i srednju završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Sanela, rođena Delibašić; otac jednog djeteta: Elvin (učenik). Prije agresije bio privatnik, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 10. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 10. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1235/97.).

KADRIĆ SALEM, rođen 31. 12. 1963. godine, u mjestu Umoljani (Trnovo), od oca Šeće i majke Hate, rođene Hošić. Osnovnu školu završio u Umoljanima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Pilani "Bjelašnica" (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 25. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

KADRIĆ ADIL, rođen 24. 11. 1946. godine, u Hadžićima, od oca Remzije i majke Adile, rođene Adžamija. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Safeta, rođena Komilija; otac dvoje djece: Edin (nestao kao pripadnik OSRBiH), Amra (udata). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 24. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 24. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-745/98.).

KAHRIMANOVIĆ HARIS, rođen 16. 3. 1971. godine općina Centar, Sarajevo, od oca Ismeta i majke Ramize, rođene Džigal. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju i fakultet u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KAHRICA VEZIR, rođen 1. 2. 1935. godine, u mjestu Sejdanovići (Hadžići), od oca Avde i majke Mevle, rođene Bužo. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Rifija, rođena Rizvo; otac dvoje djece: Selver (oženjen), Selveta (udata). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 16. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 1996. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-065-0V-06-000 436 od 24.11. 2006.).

KAHRIMANOVIĆ AMIR, rođen 19. 5. 1972. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Midhata i majke Zulejhe, rođene Mujan. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u SJB Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik MUP-a. Poginuo 27. 8. 1992. godine u Krupcu (Igman). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458 od 16. 2. 2000.). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KARAVDIĆ ZAHIR, rođen 2. 11. 1958. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Đemala i majke Samije, rođene Nizić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Jasmina, rođena Šehić; otac jednog djeteta: Amina (student). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 5. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 5. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1128/98.).

KARAVDIĆ FERID, rođen 9. 2. 1965. godine u Žunovnici (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Zumre, rođene Babić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Alma, rođena Karavdić; otac jednog djeteta: Melvin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „DOM JNA“ – Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5256. Nestao 25. 5. 1992. godine u kasarnoj Žunovnica (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 25. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1996/97.).

KARAVDIĆ RASIM, rođen 1.10. 1936. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Huse i majke Vasvije, rođene Hadžajlić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zilha, rođena Rešidović; otac dvoje djece: Almir (oženjen), Nermina (udata). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 22. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. Sarajevo).

KARAVDIĆ MEHMED, rođen 1. 9. 1931. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Smaje i majke Nure, rođene Gačanović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zumra, rođena Babić; otac petero djece: Fikret (oženjen), Ferid (nestao kao pripadnik OSRBiH), Amila (udata), te Fakir i Fakira iz prvog braka. Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 11. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 11. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: R-5/97.)

KARDAŠ ALIJA, rođen 15. 7. 1955. godine, u Gunjačićima (Goražde), od oca Šabana i majke Dude, rođene Džuderija. Osnovnu školu završio u Goraždu. Oženjen; supruga Devla, rođena Vražalica; otac troje djece: Emira (udata), Adisa (udata), Almir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Svjetlost Komerc“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-305/99.)

KAZIĆ RIFET, rođen 3. 1. 1962. godine, u Raštelici (Hadžići), od oca Jusufa i majke Mejre, rođene Keško. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Dika, rođena Rizvanović; otac jednog djeteta: Armin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Unisu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9. 5. 1992. godine u Raštelici (Hadžići). Ukopan je u mezarju Raštelica (Tarčin).

KARIĆ EDIN, rođen 22. 3. 1969. godine u Duhrima (Kiseljak), od oca Šemse i majke Namire, rođene Karalić. Osnovnu školu završio na Brnjacima, a srednju u Kiseljaku. Nije bio oženjen. Bio je pripadnik ARBiH od 4. 5. 1992. godine do 6. 6. 1992. godine, kad je poginuo u Rakovici (općina Ilidža). Ukopan je na mezarju Duhrima (Kiseljak).

KEČO HIKMET, rođen 6. 11. 1964. godine, u Žeželovu (Kiseljak), od oca Ramiza i majke Mulije, rođene Jahić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hafiza, rođena Bašić; otac dvoje djece: Alisa (učenik), Enis (učenik). Prije agresije bio zaposlen u GSP «Sarajevo», a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 9. 1992. godine u Buhotina (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Žeželovo (Kiseljak).

KEČO SELIM, rođen 1. 3. 1941. godine, u Žeželovu (Kiseljak), od oca Bajre i majke Ramize. Osnovnu školu završio u Lepenici. Oženjen; supruga Zuhra, rođena Bečić; otac četvero djece: Fatima (udata), Biha (udata), Sanel (oženjen) i Amel (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 27. 7. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 9. 8. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Žeželovo (Kiseljak).

KEŠKO REŠAD, rođen 1. 4. 1967. godine, u Beganovima (Hadžići), od oca Huseina i majke Safije, rođene Korjenić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Indira, rođena Zukić, otac dvoje djece: Esmir (učenik) i Esmira (učenica). Prije agresije bio zaposlen u firmi ŽTO Rajlovac, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 5. 1992. godine na Igmanu. Ukopan je u mezarju Vardište (Pazarić).

KOLENDA RAMIZ, rođen 7. 1. 1951. godine, u Foči, od oca Rame i majke Zlatije, rođene Husović. Osnovnu školu završio u Foči. Oženjen; supruga Ćaza, rođena Hrvo; otac jednog djeteta: Samira (učenica). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu», Gacko, a u odbranu domovine uključio se 18. 9. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 11. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KORO ZILKO, rođen 2. 6. 1937 godine, u Grivićima (Hadžići). Od oca Bajre i majke Nure, rođene Katkić. Osnovnu školu je završio u Hadžićima. Bio je penzioner, oženjen, supuga Fehma, rođena Sinanović; otac četvero djece; Ismeta (udata), Semir (oženjen), Adem (oženjen), Hazreta (udata). U odbranu domovine uključio se 8. 5. 1992. godine, a poginuo u Grivićima kao pripadnik 9. bbr 24. 9. 1992 godine. Tijelo nije pronađeno.

KOVAČEVIĆ EDIN, zvani **KAĆA**, rođen 23. 3. 1969. godine u Rodićima (Jablanica), od oca Alije i majke Zejne, rođene Proho. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. U odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992 u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Kućice (Hadžići).

KOVAČEVIĆ MIRALEM, rođen 2. 1. 1969. godine, u Rodićima (Jablanica), od oca Avde i majke Šefike, rođene Bajramović. Osnovnu školu završio u Ostrošcu (Jablanica). Oženjen; supruga Fadila, rođena Vatrić; otac jednog djeteta: Emir (učenik). Prije agresije bio privatnik –klesar, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju (Kućice) Hadžići.

KOVAČEVIĆ ALMIR, rođen 1. 8. 1971. godine u Rodićima (Jablanica), od oca Avde i majke Šefike, rođene Bajramović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio privatnik – klesar, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju (Kućice) Hadžići.

KOVAČEVIĆ ALIJA, rođen 18. 5. 1938. godine, u Rodićima (Jablanica), od oca Muje i majke Mejre, rođene Hodžić. Osnovnu školu završio u Ostrošcu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zejna, rođena Proho; otac četvero djece: Resul (oženjen), Memsur (oženjen), Edin (poginuo kao pripadnik ARBiH), Sead (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u GP «Hercegovina», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 26. 6. 1992. godine na Vučinama (Igman). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

KOVAČEVIĆ ZAMIR, rođen 29. 6. 1971. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Mehmeda i majke Mejre, rođene Falan. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bavio se privatnim poslom, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju (Kućice) Hadžići.

KOVAČEVIĆ ADIL, rođen 8. 12. 1954. godine, u Rodićima (Jablanica), od oca Sulejmana i majke Naze, rođene Čosić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nevzeta, rođena Dupovac; otac dvoje djece. Emina (udata), Belma (student). Prije agresije bavio se privatnim poslom, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju (Kućice) Hadžići.

KOVAČEVIĆ AVDO, rođen 16. 6. 1946. godine, u Rodićima (Jablanica), od oca Muje i majke Mejre, rođena Hodžić. Osnovnu školu završio u mjestu Ostrožac (Jablanica). Oženjen; supruga Nura, rođena Halvadžija; otac četvero djece: Miralem (poginuo kao pripadnik ARBiH), Almir (poginuo kao pripadnik ARBiH), Esma (udata) i Semir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Ingrap», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju (Kućice) Hadžići.

KOVAČEVIĆ ZIJAD, rođen 27. 10. 1964. godine, u mjestu Rodići (Jablanica), od oca Mehmeda i majke Mejre, rođene Falan. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Indira, rođena Šahinagić; otac dvoje djece: Senada (student), Asima (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 11. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 2006. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-065-0-V-06-000-429, od 19. 10. 2006.).

KOVAČEVIĆ DŽENAD, rođen 2. 1. 1963. godine, u Rodićima (Jablanica), od oca Sulejmana i majke Naze, rođene Ćosić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Indira, rođena Neradin; otac dvoje djece: Ilijas (student) i Irma (učenik). Prije agresije bavio se privatnim poslom, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju (Kućice) Hadžići.

KOVAČEVIĆ UZEIR, rođen 30. 7. 1957. godine, u Rodićima (Jablanica) od oca Sulejmana i majke Naze, rođene Čosić. Oženjen; supruga Emina; otac dvoje djece: Senad (student) i Samra (učenik). Osnovnu školu završio u Hadžićima a Mašinsku tehničku i Mašinski fakultet u Sarajevu . Bio je zaposlen u “ENERGOINVESTU” u Sarajevu. odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 11. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

KULIN JASMIN, rođen 14. 2. 1952. godine, u Zabrnici (Priboj), od oca Adema i majke Hasibe, rođene Avdić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Ramiza, rođena Kambović; otac troje djece: Alma (zaposlena), Selma (student), Adnan (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Unisu», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 7. 7. 1992. godine u Binježevu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Binježevo (Hadžići).

KUSTURA VEJSIL, rođen 25. 3. 1966. godine, u Umoljanima (Trnovo), od oca Selvera i majke Habibe, rođene Kadrić. Osnovnu školu završio u Šabićima (Trnovo), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sema, rođena Džihan; otac dvoje djece: Emina (učenik), Jusuf (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Famosu», Hrasnica, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5267. Poginuo 22. 8. 1992. godine na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Umoljani (Trnovo).

KUNARIĆ FUAD, rođen 1. 7. 1953. godine, u Sarajevu, općina Centar; od oca Ferida i majke Sadete, rođene Prozorac. Osnovnu školu završio u Vogošći, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Lela, rođena Odobašić; otac troje djece: Almir (nezaposlen), Alen (oženjen), Nermin (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 1. 6. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 1. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO-875/00. od 7. 6. 2001.).

LIHOVAC MEVLID, zvani **MIRSAD**, rođen 4. 10. 1958. godine, u Lihovcima (Hadžići), od oca Redžeba i majke Bibe, rođene Fatić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Oženjen; supruga Nada, rođena Trifković; otac dvoje djece: Samira (udata), Senad (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

LIHOVAC SEJAD, zvani **SEJO**, rođen 15. 8. 1960. godine u Karaosmanovićima (Pazarić), od oca Huseina i majke Dike, rođene Tarahija. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Subhija, rođena Bajrić (poginula). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 8. 1992. godine u Crepljanima (Lokve, Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

LOKVANČIĆ AHMED, rođen 8. 5. 1945. godine, u (Hadžićima), od oca Hamida i majke Šide, rođene Rašidović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju (VKV) u Sarajevu. Oženjen; supruga Samija, rođena Musić; otac dvoje djece: Azra (udata), Hamid (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u „Inrapu“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-444/97.)

LISIĆ MESUD, rođen 18. 10. 1968. godine, u Rogatici, od oca Galiba i majke Zirajete, rođene Čokić. Osnovnu školu i srednju završio u Rogatici. Oženjen; supruga Amra, rođena Pašić; otac jednog djeteta: Hajrija (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Standardu“, Rogatica, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). Prema evidenciji Odjela odbrane Hadžići, bio je pripadnik VJ 5072. Nestao 19. 6. 1992. godine u Rogatici; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 19. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-650/00.).

MANGAFIĆ NIHAD, rođen 11. 4. 1973. godine, u Sarajevu, općina Centar, od oca Keme i majke Zijade, rođene Demirović. Osnovnu i srednju školu završio u Sarajevu. U odbranu BiH uključio se kao učenik 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). Poginuo kao pripadnik 9. bbr 4.12. 1992. godine u Gunčaru (Hadžići). Ukopan u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MANDRA OSMAN, rođen 7. 7. 1955. godine, u Ilijašu, od oca Sune i majke Đule, rođene Hodžbo. Osnovnu školu završio u Ilijašu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Semija, rođena Bulbul; otac dvoje djece: Samira (udata), Sanela (udata). Prije agresije bio zaposlen u Vojnoj pošti “Žunovnica” (Hadžići) i imao čin kapetana, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 2. 8. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 2. 8. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-479/97.).

MAŠIĆ EMIR, rođen 2. 1. 1968. godine, u mjestu Mrakovo (Jablanica), od oca Rame i majke Šefike, rođene Kadić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Zahida, rođena Čolo; otac dvoje djece: Mirela (student) , Elmir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u JKP „Komunalac “ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5256. Nestao 25. 5. 1992. godine u kasarni “Žunovnica” (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 25. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1312/97.).

MEDIĆ PERO, rođen 2. 1. 1960. godine, u mjestu Ivica (Kiseljak), od oca Ante i majke Ivke, rođene Katava. Osnovnu školu završio u Kiseljaku, a srednju u Kiseljaku. Oženjen; supruga Nađa, rođena Vreto; otac jednog djeteta: Denis (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Magrosu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik CSB Hadžići. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju u Kiseljaku.

MEHANOVIĆ DŽEMAIL, rođen 22. 9. 1956. godine u Strmici (Rudo), od oca Hasana i majke Hamide, rođene Kurtić. Osnovnu školu završio u Rudom, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nezira, rođena Muhić; otac dvoje djece: Emir (radnik), Edin (radnik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12.12. 1992. godine u Svrakama (Vogošća, Sarajevo). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MEHDI IBRAHIM, rođen 23. 1. 1967. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Zilbera i majke Nađe, rođene Turudić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Samostalnoj zanatskoj molersko-farbarskoj radnji (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 20. 5. 1992. godine u Musićima (Hadžići); nije ekshumiran.

MEHDI ISMAIL, rođen 1. 12. 1963. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Zilbera i majke Nađe, rođene Turudić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hamida, rođena Kustura; otac troje djece: Lejla (učenik), Nadža (učenik), Vejsil (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Sprindu”, Rajlovac, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-382/02, od 21. 1. 2003.).

MEHMEDIĆ HIKMET, zvani HIKAC, rođen 11. 9. 1964. godine, u Jeleču (Hadžići), od oca Seida i majke Fazile, rođene Golubić. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju i fakultet u Beogradu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Vojnom garnizonu u Titovoj Mitrovici, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (u TO i RSM). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio načelnik Štaba Opštinskog štaba TO Hadžići. Poginuo 20. 9. 1992. godine u Zagonima (Gradac, Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (broj: 8/2-2458-3, od 4. 7. 1996. godine). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin majora .

MERDŽANOVIĆ SENAD, rođen 11. 4. 1958. godine u Fojnici, od oca Saliha i majke Salihe, rođene Kučuk. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Zahida, rođena Fatić; otac jednog djeteta: Salih (student). Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5360 i bio komandir čete 4. MAI, 4. korpusa. Poginuo 4. 8. 1992. godine u Vijerči. Za izuzetne zasluge, odlikovan je plaketom Bosanski stećak, od 1. 11. 1997. godine. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin kapetana (broj: 02-011-35/96, od 12. 1. 1996. godine).

MERDANOVIĆ SULEJMAN, rođen 3. 6. 1964. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Smaje i majke Mejre, rođene Muratović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Sabira, rođena Kajanija; otac šestoro djece: Alma (nezaposlena), Amel (nezaposlen), Almedina (nezaposlena), Almedin (nezaposlen), Mirela (učenik), Edin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Sjemenari“, Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 15. 12. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); ekshumiran i ukopan u mezarju Binježevu.

MERDŽANIĆ ZEJNIL, rođen 3. 1. 1934. godine, u Bačevici (Bileća), od oca Huse i majke Nefe, rođene Avdić. Osnovnu školu završio u Bileći, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hadžera, rođena Telarević; otac dvoje djece: Almir (oženjen, zaposlen), Alma (zaposlena). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 17. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 17. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: R-1392/96.).

MOCO HASAN, rođen 9. 11. 1952. godine, u mjestu Papratno (Foča), od oca Bajre i majke Rukije, rođene Šalo. Osnovnu školu završio u Foči. Oženjen; supruga Ziba, rođena Tahirović; otac troje djece: Kemo (nezaposlen), Anela (student), Azra (udata). Prije agresije bio zaposlen u Vojnoj pošti “Žunovnica“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-477/97.).

MUJEZINOVIĆ HADŽAN, rođen 1. 1. 1953. godine, u Mrdelićima (Foča), od oca Mehe i majke Šaćire, rođene Drugović. Osnovnu školu završio u Ustikolini, a srednju u Foči. Oženjen; supruga Sabiha, rođena Delalić; otac jednog djeteta: Edis (student). Prije agresije bio zaposlen u „Unioninvestu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 1. 5. 1992. godine na Ilidži; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 1. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-2100/98).

MUHAREMOVIĆ MIDHAT, zvani **PIDE**, rođen 5. 1. 1968. godine, u Jeleču (Hadžići), od oca Muniba i majke Rukije, rođene Ljubović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Oženjen; supruga Sabira, rođena Korjenić; otac jednog djeteta: Minela (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 18. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 5. 8. 1992. godine u Lokvama (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MUJIĆ AMIR, rođen 19. 7. 1963. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Osmana i majke Habibe, rođene Čović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Advija, rođena Čović; otac dvoje djece: Adnan (učenik), Dino (student). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

MUJIĆ MERA, rođena Hasković, rođena 16. 6. 1948. godine, u Košticama (Rudo), od oca Omera i majke Fate, rođene Svraka. Osnovnu školu završila u Rudom, a srednju u Sarajevu. Udata; suprug Adil; majka dvoje djece: Enes (oženjen), Edin (oženjen). Prije agresije bila zaposlena u Domu zdravlja «5. april», Hadžići, a u odbranu domovine uključila se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bila pripadnik VJ 6356/5072. Poginula 29. 10. 1992. godine u Pazariću. Ukopana je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MUJIĆ DERVIŠ, rođen 12. 5. 1946. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Zajke i majke Zubejde, rođene Čović. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Zineta, rođena Tufo; otac dvoje djece: Haris (nezaposlen), Alen (poginuo u ARBiH). Prije agresije bio zaposlen u «Bosna-putevima», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 6. 1992. godine u Grivićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići).

MUJIĆ ENVER, rođen 16. 5. 1967. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Sulejmana i majke Aiše, rođene Jahić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9. 8. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Žeželovo (Kiseljak).

MULAGIĆ ZIJAD, rođen 21. 9. 1958. godine, u Mokrinama (Hadžići), od oca Uzeira i majke Zulejhe, rođene Sajnica. Osnovnu školu završio u Lepenici (Kiseljak), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nura, rođena Čebirić; otac jednog djeteta: Sanela (student). Prije agresije bio zaposlen u GP «Bosna», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 25. 8. 1992. godine u Bukovici (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

MUJKANOVIĆ MUHAMED, rođen 15. 4. 1937. godine, u Raduši (Doboj), od oca Ibri i majke Fate, rođene Bećirović. Osnovnu školu završio u Tešnju. Oženjen; supruga Hava, rođena Šabić; otac dvoje djece: Vasva (udata), Šida (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Ribo», Rijeka (na Stupu, Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 8. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 7. 7. 1992. godine u Pazariću. Ukoпан je u mezarju Vardište (Pazarić).

MURTIĆ ESAD, rođen 24. 5. 1962. godine, u mjestu Ugošća (Konjic), od oca Esada i majke Medine, rođene Krzić. Osnovnu školu završio u Konjicu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ferida, rođena Topalović; otac dvoje djece: Amina (učenik), Alnesa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Vranici“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-683/97.).

MURTIĆ ENVER, zvani **BRKO**, rođen 12. 1. 1959. godine, u Bukovici (Kiseljak), od oca Selima i majke Rabije, rođene Šehić. Oženjen; supruga Senija, rođena Beganović; otac troje djece: Selma (student), Sedin (zaposlen), Sabahudin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Skupštini općine Kiseljak, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio pomoćnik komandanta za obavještajne poslove. Poginuo 29. 10. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (30-11-134-7/-1-1293-10/00, od 30. 5. 2000. godine). Ukoпан je u mezarju Bukovica (Kiseljak). Posthumno mu je dodijeljen čin kapetana (Naredba 13/204-4 od 14.04.1993 g.).

MURTIĆ HUSO, rođen 15. 1. 1960. godine, u Ugošći (Konjic), od oca Esada i majke Medine, rođene Krzić. Osnovnu školu završio u Konjicu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fazila, rođena Padalović; otac jednog djeteta: Ilhana (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Vranici“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-684/97.).

MUSIĆ ALIJA, rođen 1. 2. 1929. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Esme, rođene Vreto. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hata, rođena Čebirić; otac petero djece: Sabaheta (udata), Begajeta (neudata), Ferida (udata), Ferid (poginuo prije rata), Mujo (nestao). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 5. 1992. godine u Musići (Hadžići). Ukopan je u mezarju Musići (Hadžići).

MUSIĆ ZAIM, rođen 7. 6. 1936. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Abdulaha i majke Melće, rođene Vreto. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fata, rođena Novalija; otac dvoje djece: Izeta (udata), Nevzeta (udata). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-710/02. od 24. 9. 2003.).

MUSIĆ DERVIŠ, rođen 20. 7. 1932. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Ahmeda i majke Esmе. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Mejra, rođena Ćatić; otac četvero djece: Zijo (oženjen), Zijada (udata), Nijaz (oženjen), Irfan (nestao kao pripadnik ARBiH). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 5. 1992. godine u Musići (Hadžići). Ukopan je u mezarju Musići (Hadžići).

MUSIĆ SUVAD, rođen 3. 2. 1959. godine, u mjestu Ušivak (Hadžići), od oca Ćamila i majke Hate, rođene Drina. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Senija, rođena Kečo; otac dvoje djece: Adela (udata), Admir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u „Grasu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 6. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 6. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-405/00. od 8. 11. 2000.).

MUSIĆ MUJO zvan SEMIR, rođen 30. 7. 1962. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Alije i majke Hate, rođene Ćebirić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u SZR „Limarska radnja“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik MUP-a Hadžići. Nestao 24. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 24. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-558/00. od 28. 6. 2001.).

MUSIĆ ŠABAN, rođen 11. 7. 1946. godine u Ušivku (Hadžići), od oca Čamila i majke Hate, rođene Drina. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Tifija, rođena Fatić; otac petero djece: Jasna (udata), Amra (udata), Selma (udata), Amir (nezaposlen), Jasmin (poginuo kao civilna žrtva rata). Prije agresije bio zaposlen u «Komunalcu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 12. 1992. godine u Svrakama (Vogošća). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MUSIĆ VAHID, rođen 22. 8. 1951. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Čamila i majke Hate, rođene Drina. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Šehra, rođena Fazlibašić; otac dvoje djece: Eldin (oženjen), Alisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Komunalcu“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 6. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 6. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu).

MUSIĆ FADIL, rođen 22. 3. 1953. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Esada i majke Emine, rođene Delić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nusreta, rođena Hasić; otac dvoje djece: Adis (oženjen), Haris (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u «Domoinvest», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 5. 1992. godine u Musići (Hadžići). Ukopan je u mezarju Musići (Hadžići).

MUSIĆ IRFAN, rođen 31. 7. 1966. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Derviša i majke Mejre, rođene Čatić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabina, rođena Selimović; otac jednog djeteta: Mirza (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Energoinvestu – TAT“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 20. 5. 1992. godine u Musići (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 20. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-891/01.).

MUSIĆ ADNAN, rođen 29. 6. 1970. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Hamida i majke Hasnije, rođene Hujjić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Indira, rođena Konjić; otac jednog djeteta: Irma (učenik). Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 6. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 6. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-406/00.)

MUSIĆ ISMET, rođen 23. 4. 1958. godine u Ušivku (Hadžići), od oca Esada i majke Emine, rođene Delić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Naila, rođena Hasić; otac dvoje djece: Minela (učenik), Melisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Unioninvest“ Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 10. 6. 1992. godine u Ušivku (Hadžići). Ukopan je u mezarju Musići (Hadžići).

MUSIĆ ADIL, rođen 5. 3. 1952. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Kasima i majke Zibije, rođene Jahić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Haša, rođena Redžović; otac troje djece: Edina (udata), Nermina (udata), Nermin (oženjen). Prije agresije bio privatnik, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-426/01 od 6. 11. 2001.).

MUSIĆ MIRALEM, rođen 21.12. 1961. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Ibrahima i majke Nurije, rođene Selimović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Dževada, rođena Haskić; otac dvoje djece: Irhad (učenik), Vedad (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Coca-Coli“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 20. 5. 1992. godine u Musići (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 20. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-125/01.)

MUSIĆ ŠEFIK, rođen 17. 4. 1964. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Sulejmana i majke Zejnije, rođene Čeho. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Coca-Coli“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik MUP-a Hadžići. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 26. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-257/02., od 4. 2. 2003.).

MUSIC IDRIZ, zvani ĐINO, rođen 28. 1. 1949. godine u Hadžićima, od oca Zejnla i majke Sevre, rođene Šunj. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fikreta, rođena Okić; otac dvoje djece: Ismir (zaposlen), Edin (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 13. 7. 1992. godine u Đurđevača (Hadžići). Ukopan je u mezarju Donji Hadžići.

MUSIC SAKIB, rođen 28. 10. 1950. godine, u Ušivku (Hadžići), od oca Zejnla i majke Sevre, rođene Šunj. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Mirsada, rođena Bužo; otac dvoje djece: Adnan (oženjen), Tarik (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u „Meprosu“, Lukavica, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1241/99. od 1. 8. 2003.).

MUSIC ŠEFIK, rođen 1. 10. 1957. godine, u Kamenskom (Olovo), od oca Maše i majke Zejne, rođene Šabić. Osnovnu školu završio u Kamenskom (Olovo), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Aziza, rođena Imamović; otac dvoje djece: Šejla (student), Lejla (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Vranici», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 7. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Donji Hadžići.

MUSINOVIĆ NEDŽIB, rođen 18. 1. 1965. godine, u Pazariću, od oca Edhema i majke Sabahete, rođene Memić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 12. 1992. godine u Svrakama (Semizovac). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

NIZIĆ EDIB, rođen 25. 3. 1965. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Adema i majke Munire, rođene Batinjić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, kao i srednju školu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072/6356. Poginuo 16. 6. 1992. godine u Fojnici. Ukopan je u mezarju u Fojnici.

NIZIĆ FADIL, rođen 20. 5. 1931. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Rame i majke Naze, rođene Leleta. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zehra, rođena Mujan; otac dvoje djece: Admir (oženjen), Namik (oženjen). Prije agresije bio penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 26. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 26. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-639/99. od 9.11. 1999.).

NIZIĆ HAJRUDIN, zvan **BRIJAČ**, rođen 10. 10. 1950. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Rame i majke Zekije, rođene Rešidović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mila, rođena Vlačić; otac jednog djeteta: Emir (student). Prije agresije bio zaposlen u SUR „Bife kod Brijača“, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 5. 7. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 5. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-290/00 od 24.10. 2000.).

NIZIĆ RAMIZ, rođen 18. 2. 1930. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Sulje i majke Hanke, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fatima, rođena Husanović; otac dvoje djece: Šefika (udata), Jasminka (udata). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 10. 6. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 10. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu).

NIZIĆ OSMAN, rođen 8. 5. 1933. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Rame i majke Naze, rođene Leleta. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Hajrija, rođena Rešidović; otac troje djece: Zuhra (udata), Senada (udata), Senad (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 10. 6. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 10. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-505/99 od 9. 11. 1999.).

NIZIĆ ĆAZIM, zvaní **ĆIZA**, rođen 12. 9. 1950. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Zahida i majke Zibe, rođene Lokvančić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zineta, rođena Isić; otac dvoje djece: Elma (udata), Zijad (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 30. 5. 1992. godine mjesto Pale (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 30. 5. 1992. godine, Rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: RO-247/99, od 11.11. 1999.).

NUHANović HASAN, rođen 26. 10. 1935. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Alije i majke Šefke, rođene Stupar. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Srednjem. Oženjen; supruga Fehma, rođena Lokvančić; otac troje djece: Denis (oženjen), Nermin (oženjen), Nerminka (udata). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-447/97.).

NUHANović ALMIR, rođen 11. 3. 1968. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Mustafe i majke Mulije, rođene Melez. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Feroelektrtru“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-236/99., od 6. 9. 1999.).

NUHANOVIĆ ŠEFIK, rođen 6. 12. 1959. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Avde i majke Mejre, rođene Halvadžija. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u GP „Trebević“, Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

OMEROVIĆ JASMIN, rođen 26. 12. 1965. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Mustafe i majke Bademe, rođene Kalem. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Tidža, rođena Dautović; otac dvoje djece: Denis (učenik), Selma (učenik). Prije agresije bio u JNA, a u odbranu domovine uključio se 16. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5256 i bio komandir odjeljenja. Poginuo 22. 8. 1992. godine u Strajištu (Igman). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin natkapetana.

OMEROVIĆ SULJO, zvani **MACA**, rođen 22. 4. 1951. godine u Žunovnici (Hadžići), od oca Bajre i majke Haše, rođene Halilović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Vahida, rođena Ramić. Prije agresije bio zaposlen u «Hapromu» Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12.12. 1992. godine u mjestu Svrake (Semizovac, Vogošća). Ukopan je u mezarju Grahorišće (Žunovnica, Hadžići).

ORUČEVIĆ ALMIR, rođen 23. 7. 1966. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Mahmuta i majke Hanke, rođene Karović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Rasema, rođena Saka. Prije agresije bio zaposlen u „Komunalcu“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Hadžićima.

PANDUR MEHO, rođen 20. 9. 1942. godine, u Pandurima (Konjic), od oca Mustafe i majke Hatidže, rođene Lipovac. Osnovnu školu završio u Konjicu. Oženjen; supruga Aiša, rođena Palo; otac troje djece: Džemal (oženjen), Fadil (oženjen) i Mustafa (oženjen). Prije agresije bio je penzioner, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 11. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

PIKNJAČ SELVER, rođen 1. 8. 1957. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Mušana i majke Safije, rođene Opanković. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Donjim Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu).

PIKNJAČ ISMET, rođen 15. 6. 1945. godine, u Donjim Hadžićima, od oca Fejze i majke Almase, rođene Beganović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Zehra, rođena Poljo; otac dvoje djece: Rejhana (udata), Enver (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u „ŠIPADU Bjelašnici“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1346/98. od 30. 8. 1999.).

PINJIĆ FADIL, rođen 24. 1. 1955. godine, u Stojkovićima (Konjic), od oca Mustafe i majke Fatime, rođene Korić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Šaha, rođena Prevljak; otac troje djece: Muamer (oženjen), Nermin (oženjen), Nermina (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu». Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Konjic. Poginuo 4. 8. 1992. godine u Krupcu (Ilidža). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

POLJO AHMED, rođen 20. 10. 1941. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Fehima i majke Nure, rođene Gačanović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Hamida, rođena Musić; otac dvoje djece: Samir (oženjen), Samira (udata). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-2039/97., od 30. 4. 1998.).

POLJO KEMAL, rođen 7. 5. 1961. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Fehima i majke Nure, rođene Gačanović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Amira, rođena Ejubović; otac jednog djeteta: Kenan (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici”, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 5. 7. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 5. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1129/98., od 25. 2. 1999.).

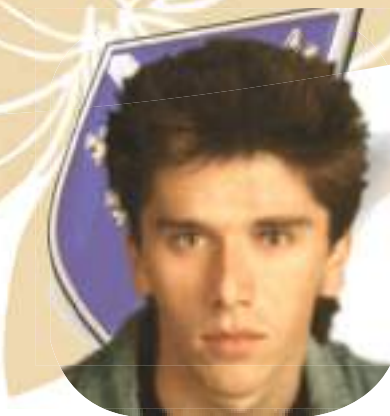

POLJO JUSUF, rođen 28. 8. 1964. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Fehima i majke Nure, rođene Gačanović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Evlijana, rođena Šabanović; otac jednog djeteta: Emra (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1345/98., od 5. 5. 1999.).

PROHA MUHAREM, rođen 3. 11. 1960. godine, u Košćanu (Hadžići), od oca Junuza i majke Bibe, rođene Boja. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Simesu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 9. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

POTUR JUSO, rođen 16. 8. 1970 godine, u Čuhovićima (Konjic), od oca Huse i majke Melće, rođene Kadrić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 9. 1992. godine na Golom brdu (Igman). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

RAMIĆ IZET, zvani **ĆIZA**, rođen 4. 11. 1956. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Malage i majke Nure, rođene Bajramović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fatima, rođena Muhibić. Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Ubijen 22. 9. 1992. godine u zatvoru Kula (Lukavica). Ukopan je u mezarju Kopišanj.

REDŽEPOVAC ELVIR, rođen 10. 8. 1972. godine, u Gobelovini (Konjic), od oca Salke i majke Rahe, rođene Madžak. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Donji Hadžići (Hadžići).

REŠIDOVIĆ MEHMED, rođen 8. 12. 1932. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Derviša i majke Mevle, rođene Vreto. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mulija, rođena Kalem; otac dvoje djece: Ferid (oženjen), Alma (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Unioninvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Binježevu. Ukopan je u mezarju Binježevo (Hadžići).

REŠIDOVIĆ SEAD, rođen 4. 9. 1969. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Adema i majke Zumre, rođene Nizić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 1091. Poginuo 12. 12. 1992. godine u Sarajevu («Feroelektro»). Ukopan je u mezarju «Lav» (Sarajevo).

REŠIDOVIĆ IZET, rođen 3. 8. 1950. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Vejsila i majke Hanke, rođene Hasanović. Osnovnu školu završio na Mostarskom Raskršću. Razveden. Prije agresije bio zaposlen u GP „Ingrap“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 1. 5. 1992. godine u Binježevu (Hadžići); ekshumiran i ukopan u mezarju u Binježevu.

RIZVO SULEJMAN, rođen 15.10. 1958. godine u Lokvama (Hadžići), od oca Abida i majke Esme, rođene Torlak. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fazila, rođena Šehić; otac dvoje djece: Nadira (student), Indira (učenik). Prije agresije bio zaposlen kao taksist, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 6. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

RIZVO AHMED, rođen 3. 6. 1935. godine, u Bukovici (Kiseljak), od oca Nazifa i majke Safije, rođene Džambas. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mejra, rođena Dželilović; otac četvero djece: Zehra (nezaposlena), Zila (udata), Zumra (udata), Ahmo (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 25. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu).

RIZVO RAMO, rođen 10. 8. 1963. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Asima i majke Zlatke, rođene Mulaosmanović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Ilidži. Oženjen; supruga Insala, rođena Džafić; otac jednog djeteta: Delila (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu» (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio zamjenik komandanta bataljona 9. bbr, 14. divizija, 1. korpus. Poginuo 1. 11. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (broj: 13/204-6, od 14. 4. 1993. godine). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin natkapetana. Naredbom GŠ AR BiH br. 31-11-03-1-1-21-2/99 od 1.4.1999 g. unaprijeđen u čin majora.

RIZVO TAIB, rođen 20. 1. 1967. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Ramiza i majke Đume, rođene Lihovac. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 12. 1992. godine u Gradelju (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

RIZVO HAZIM, rođen 9. 4. 1954. godine, u mjestu Ivica (Kiseljak), od oca Osmana i majke Paše. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zahida, rođena Kečo; otac troje djece: Elvisa (udata), Elvis (oženjen) i Eldin (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. – 27. 7. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 9. 8. 1992. godine u Košćanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Ivica (Kiseljak).

RIZVO FUAD, rođen 13. 9. 1965 godine u mjestu Ivica (Kiseljak), od oca Asima i majke Hasije, rođene Turčinović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Kiseljaku. Bio zaposlen u GP „Igman“, Ilidža. Nije bio oženjen. U ARBiH uključio se 4. 5. 1992 godine, a poginuo 6. 6. 1992 godine u Rakovici. Ukopan je u mezarju Ivica (Kiseljak).

RIZVO AVDO, rođen 31. 3. 1957. godine u Lokvama (Hadžići), od oca Safeta i majke Safije, rođene Merdanović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Energo-investu», Stup (Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 6. 1992. godine na Kasatskim brdima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

SAJNICA ZIJAD, rođen 19. 3. 1966. godine, u Mokrinama (Hadžići), od oca Muharema i majke Hajrije, rođene Kosovac. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fikreta, rođena Korjenić; otac dvoje djece: Elzana (učenik), Đeniz (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 31.12. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

SAJNICA ŠEFIK, rođen 10. 4. 1966. godine, u Mokrinama (Hadžići), od oca Bajre i majke Vahide, rođene Džafić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Adila, rođena Murtić; otac jednog djeteta: Almedina (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 29. 10. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

SAJNICA HASIB, rođen 27. 6. 1955. godine, u Mokrinama (Hadžići), od oca Šabana i majke Aiše, rođene Nevaljalović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabina, rođena Mavrić; otac dvoje djece: Inel (student), Vardelmini (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 29. 10. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

SALKIĆ BAJRAM, zvani **SALKO**, rođen 9. 8. 1948. godine, u Nažbilju (Kakanj), od oca Ragiba i majke Rašide, rođene Musa. Osnovnu i srednju školu završio u Kaknju. Oženjen; supruga Humija, rođena Tipura; otac dvoje djece: Sanela (udata), Salko (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 5. 12. 1992. godine na Golo brdu (Žuč, Sarajevo). Ukopan je u mezarju Nažbilj (Kakanj).

SELIMOVIĆ SALEM, rođen 7. 1. 1969. godine, u mjestu Gradac (Hadžići), od oca Saliha i majke Ševale, rođene Rizvo. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen, u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

SELIMOVIĆ SELVER, rođen 1. 1. 1967. godine, u mjestu Gradac (Hadžići), od oca Muhameda i majke Melće, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Senada, rođena Čaić; otac jednog djeteta: Aldina (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Pilani, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 3. 9. 1992. godine u Oštriku (Gradac, Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SELIMOVIĆ EMIR, rođen 27. 1. 1972. godine, u Buturevićima (Dro-zgometva, Hadžići), od oca Salke i majke Mejre, rođene Gljiva. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u GP «Put», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 6. 1992. godine u Rakovici (Ilidža). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SMAJIĆ RAMIZ, rođen 10. 8. 1946. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Hasana i majke Nafe, rođene Džafić. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Ramiza, rođena Stupar; otac jednog djeteta: Vahidin (zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 7. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

SMAJIĆ NUSRET, rođen 4. 6. 1941. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Huseina i majke Fatime, rođene Begić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju u Sarajevu, a fakultet u Beogradu. Oženjen; supruga Taiba, rođena Gadžo; otac dvoje djece: Lejla (udata), Dino (invalid 100%). Prije agresije bio zaposlen u SZR „Georad“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 12. 6. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

SMAJLOVIĆ ZIJAD, rođen 27. 2. 1957. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Fadila i majke Sedike, rođene Bećarević. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju školu u Sarajevu. Oženjen; supruga Tidža, rođena Šarić; otac dvoje djece: Amel (zaposlen), Amela (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18.12. 1992. godine u Kasatićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SMAJLOVIĆ SALKO, rođen 13. 9. 1964. godine, u Solakovićima (Kiseljak), od oca Zahida i majke Hanke, rođene Krčalo. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Neoženjen. Prije rata bio zaposlen u GP «Igman», Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 11. 1992. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Solakovići (Kiseljak).

SOLDO MLADEN, rođen 9. 6. 1961. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Jerke i majke Kate, rođene Buzuk. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 11. 5. 1992. godine u Hadžićima. Ukopan je u mezarju Kopišanaj (Hadžići).

SOMO SMAJO, rođen 9.10. 1927. godine, u Luki (Gacko), od oca Omera i majke Mejre, rođene Abadžić. Osnovnu i srednju školu završio u Sarajevu. Oženjen; supruga Selima, rođena Lipovac; otac sedmero djece: Senada (udata), Suvada (udata), Samira (udata), Meliha (umrla), Samir (zaposlen), Aida (udata), Amir (nezaposlen). Prije agresije bio privatnik, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5360. Poginuo 30. 7. 1992. godine na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SUŠIĆ JUSO, rođen 10. 3. 1943. godine, u Umoljanima (Trnovo), od oca Salke i majke Melće, rođene Čomor. Oženjen; i otac troje djece: Jasmina, Vahida i Vahidin. Do agresije živio sa porodicom u Hadžićima, a u odbranu od agresije uključio se 4. 5. 1992 godine (Teritorijalna odbrana) i bio pripadnik VJ 5267. Kao njen pripadnik, poginuo 25. 8. 1992 u Vidovcu (na Igmanu). Ukopan je u mezarju Umoljani (Trnovo).

ŠABAREDŽOVIĆ ŠERIF, rođen 7. 5. 1953. godine, u Dolicama (Sjenica), od oca Murata i majke Ajke, rođene Burović. Osnovnu školu završio u mjestu rođenja, a srednju u Sarajevu. Do agresije stanovao u Hadžićima. Oženjen; supruga Maida, rođena Aljević, koja je, također, poginula u toku agresije; otac dvoje djece: Merima i Meldin, koji žive na predratnoj adresi, sada Hadželi 159. Bio je zaposlen u PDI „Bjelašnica“, Hadžići. U odbranu od agresije uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana), a od 11. 5. 1992. godine vodi se kao nestao.

ŠAHIĆ MEHMED, rođen 2. 10. 1957. godine, u Korči (Hadžići), od oca Ragiba i majke Ševale, rođene Keško. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zineta, rođena Proha; otac dvoje djece: Nasiha (udata), Mersiha (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Inrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 11. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠARIĆ REDŽO, rođen 24. 6. 1968. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Safeta i majke Sabahete, rođene Mehmedić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 11. 1992. godine u Gredelju (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHERIJA DAMIR, rođen 12. 1. 1968. godine, u Parizu (Francuska), od oca Šefika i majke Zlate, rođene Rizvić. Osnovnu i srednju školu završio u Doboju. Oženjen; supruga Almedina, rođena Bradarić; otac jednog djeteta: Mirza (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Enterijeru», Kotorsko, a u odbranu domovine uključio se 21. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 6. 1992. godine u Kasatićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Hadžići).

ŠEHIĆ MUSTAFA, rođen 3. 1. 1938. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Hurema i majke Šerife, rođene Kazazović. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hiba, rođena Muharemović; otac jednog djeteta: Mihreta (udata). Prije agresije bio zaposlen u TDS «Energoinvest», a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 5. 6. 1992. godine u Lokvama (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHIĆ REŠAD, rođen 30. 8. 1966. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Adila i majke Fate, rođene Mehmedić. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabaheta, rođena Horman; otac jednog djeteta: Rijad (učenik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Obavljao dužnost komandira samostalnog voda. Poginuo 1. 11. 1992. godine u Lokvama (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 godine).

ŠEHIĆ ZAHID, rođen 2. 7. 1925. godine, u mjestu Gradac (Hadžići), od oca Muharema i majke Fate, rođene Begić. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Vasvija, rođena Mujan; otac dvoje djece: Suljo (oženjen) i Emina (udata). Prije agresije bio u penziji, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 9. 11. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHIĆ MUHAREM, zvani HARKE, rođen 8. 5. 1956. godine u Lokvama (Hadžići), od oca Ramiza i majke Hibe, rođene Muharemović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nasiba, rođena Đugum; otac dvoje djece: Indira (student), Nejra (student). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu – Dalekovod», na Alipašinom Polju, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 5. 6. 1992. godine u Lokvama (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHIĆ RAMIZ, rođen 7. 6. 1952. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Sune i majke Derviše, rođene Mujić. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Đula, rođena Dupovac; otac dvoje djece: Alma (udata), Almin (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 25. 5. 1992. godine u Kasatići (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHIĆ ELVEDINA, rođena 1. 10. 1968. godine, u mjestu Gradac (Hadžići), od oca Seida i majke Safije, rođene Rešidović. Osnovnu školu završila u Hadžićima, srednju u Sarajevu. Nije bila udata. Prije agresije bila zaposlena u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključila se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bila pripadnik VJ 6356/5072. Poginula 24. 5. 1992. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopana je u mezarju Gradac (Hadžići).

ŠEHIĆ-DURMIŠEVIĆ KASIM, rođen 16. 9. 1949. godine, u mjestu Gradac (Hadžići), od oca Avdije i majke Hajrije, rođene Dupovac. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Izeta, rođena Šehić; otac dvoje djece: Azra (udata), Edin (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u autoservisu «Igman», Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 10. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-2365/98. od 28.10. 1999.).

ŠEHIĆ MUHAMED, rođen 15. 9. 1934. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Tahira i majke Derviše, rođene Jelešković. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Esma, rođena Huseinbegović; otac troje djece: Samir (oženjen), Mubera (udata), Ferid (poginuo prije rata). Prije agresije bio zaposlen u «Vasi Miskinu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 14. 6. 1992. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHOVIĆ SAMIR, rođen 25. 3. 1971. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Mustafe i majke Hajrije, rođene Bašić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 10. 1992. godine u Kasatićima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠUNJ SULEJMAN, rođen 6. 8. 1946. godine u Binježevu (Hadžići), od oca Bajre i majke Šehre, rođene Musić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ifeta, rođena Memna; otac troje djece: Meliha (udata), Mersiha (udata), Benjamin (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 12. 1992. godine u Svrakama (Vogošća). Ukopan je u mezarju Binježevo (Hadžići).

ŠUTKOVIĆ HUSEIN, rođen 5. 10. 1953. godine u Rožaju, Crna Gora, od oca Murata i majke Hateme, rođene Nurković. Osnovnu školu završio u Rožaju, a srednju u Sarajevu. Bio zaposlen u „Grasu“, Sarajevo. Oženjen; supruga Nazifa, rođena Berović; otac troje djece: Edževid, Edisa i Alisa. U ARBiH uključio se 16. 4. 1992. godine. Kao pripadnik 9. bbr, poginuo 14. 12. 1992. godine na Kasatskim brdima (Lokve, Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

TABAK NIJAZ, rođen 14. 8. 1963. godine, u Budmolićima (Hadžići), od oca Ramiza i majke Medine, rođene Buljugija. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Vahida, rođena Fajić; otac troje djece: Almir (nezaposlen), Edvin (učenik), Elvin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 13. 7. 1992. godine u Donjem Kotorcu (Ilidža). Ukopan je u mezarju Butmir (Ilidža).

TABAK HAMDİJA, zvani **HAMDO**, rođen 15. 6. 1953. godine, u Budmolićima (Hadžići), od oca Vejsila i majke Hurije, rođene Čajić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zejna, rođena Bajrić; otac troje djece: Aida (udata), Mersida (udata), Šaćir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO (Rajlovac, Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 19. 11. 1992. godine u Zenici. Ukopan je u mezarju Budmolići (Tarčin).

TABAKOVIĆ ZIJAD, rođen 18. 3. 1957. godine, u Gojčevićima (Goražde), od oca Amira i majke Čamile, rođene Adžamija. Osnovnu školu završio u Goraždu. Oženjen; supruga Meleća, rođena Šiljević; otac dvoje djece: Eldin (učenik), Moamer (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Milkosu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 30. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 30. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-997/97, od 22. 1. 1998.).

TAHIROVIĆ ĆAMIL, rođen 28. 4. 1946. godine, u Orašcu (Prijepolje), od oca Bele i majke Sabrije, rođene Kapur. Osnovnu školu završio u Brodarevu (Crna Gora). Oženjen; supruga Fifa, rođena Kajević; otac petero djece: Mevludin (zaposlen), Hajrudin (nezaposlen), Sabahudin (oženjen), Muradija (udata), Hadija (udata). Prije agresije bio privatnik, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 14. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 1996. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-065-0-V-06-000 576, od 19. 1. 2007.).

TELAREVIĆ DŽAFER, rođen 27. 6. 1935. godine, u Divinu (Bileća), od oca Ibri i majke Zibe, rođene Pizović. Osnovnu školu završio u Bileći, a srednju u Hadžićima. Oženjen; supruga Džafera, rođena Bajramović; otac četvero djece: Ibro (oženjen), Rusmina (udata), Nadžida (udata), Nedžad (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u Tehničkom remontnom zavodu u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 23. 6. 1992. godine u Lukavici (Ilidža); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 23. 6. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-987/00, od 28. 6. 2001.).

VALJEVIĆ MESUD, rođen 17. 4. 1957. godine, u Vitom Grabu (Rudo), od oca Mede i majke Hajrije, rođene Manko. Osnovnu školu i srednju završio u Rudom. Oženjen; supruga Nedima, rođena Bajraktarević; otac dvoje djece: Neir i Elma (studenti). Prije agresije bio zaposlen u „Unionvestu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 6. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 6. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-1350/98., od 23. 12. 1998.).

VELJKOVIĆ MIRSAD, rođen 25. 7. 1965. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Derviša i majke Esme, rođene Vrtić. Osnovnu školu i srednju završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Šehra, rođena Herić; otac jednog djeteta: Amela (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Coca-Coli“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 4. 7. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 4. 7. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-237/99, od 14. 2. 2000.).

ZEĆIRI HARUN, rođen 11. 12. 1968. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Mehdije i majke Fatime, rođene Keško. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Ševala, rođena Čaušević; otac troje djece: Aldin (nezaposlen), Aldina (invalid 50%, učenik), Almedina (invalid 100%). Prije agresije bio zaposlen u „Hapromu“, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5256. Nestao 25. 5. 1992. godine u kasarni „Žunovnica“ (Hadžići), nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 25. 5. 1992. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-065-0-V-06-000 539, od 2. 10. 2006.).

ZEKIRI ISMET, rođen 5. 9. 1968. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Džemaila i majke Aiše, rođene Jamaković. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“, (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 18. 5. 1992. godine u Hadžićima; nije ekshumiran.

ZUBČEVIĆ MUHAMED, rođen 19. 11. 1951. godine, u općini Stari Grad, Sarajevo, od oca Husnije i majke Šefike, rođene Čerimagić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mirsada, rođena Kapo; otac dvoje djece: Bakir (učenik), Rabija (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Bitasu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 3. 11. 1992. godine u Pazariću. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ZULIĆ SADO, rođen 21. 9. 1966. godine, u Kijevu (Trnovo), od oca Hamdije i majke Mejre, rođene Kolar. Osnovnu školu završio u Kijevu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Elektroprivredi“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik MUP-a. Nestao 25. 5. 1992. godine u kasarni «Žunovnica» (Hadžići) kao pripadnik Združenog igmanskog odreda. Nije pronađen, niti ekshumiran. Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom medaljom za hrabrost (broj: 10-761, od 25. 2. 1994. godine).

**ŠEHIDI I POGINULI BORCI
HADŽIĆA**

1993

AHMETHODŽIĆ ADEM, rođen 2. 3. 1956. godine u Sarajevu, općina Centar, od oca Derviša i majke Emine, rođene Holjan. Osnovnu i srednju školu završio je u Sarajevu. Bio oženjen suprugom Edinom, sa kojom ima kćerku Adnanu. Bio je zaposlen u RO „ŠIPAD – Enterijer“, Sarajevo. U odbranu BiH uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana) BiH. Kao pripadnik VJ 5072, poginuo 22. 9. 1993. godine na Konđilu, na l/o prema Kreševu. Obavljao je dužnost komandira diverzantske čete, a posthumno je unaprijeđen u čin poručnika ARBiH. Ukopan je u mezarju Butmir (općina Ilidža).

ALADUZ NEDŽAD, rođen 2. 6. 1974. godine. u Košćanu (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Vahide, rođene Koro. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i obavljao dužnost vojnika. Poginuo 7. 8. 1993. na Postocu (Blinje, Kreševo). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ALIBAŠIĆ EDIN, rođen 22. 5. 1972. godine, na Trznju (Hadžići), od oca Hasana i majke Muhareme, rođene Tufo. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 15. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9. 7. 1993. na Konđilu (Kreševo). Ukopan je u mezarju Trzanj.

ALJOVIĆ AMIR, rođen 2. 10. 1965. godine, u u Tušilama (Trnovo), od oca Vejsila i majke Fate, rođene Pindžo. Osnovnu školu završio u Čapljini, a Gazi Husrev-begovu medresu u Sarajevu. Bio student prve godine. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Islamskoj zajednici, Odbor Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 25. 3. 1993. u Mostaru. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ANDIĆ SLAVKO, “SLAVKO-SALKO”, rođen 11. 4. 1970. godine, u Ivangradu (Crna Gora), od oca Dragića i majke Dragice, rođene Ralević. Osnovnu školu završio u Ivangradu. Oženjen; supruga Ismeta, rođena Tulić; otac jednog djeteta: Benjamin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u VP Krupa (Pazarić), a u odbranu domovine uključio se 11. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 – Odred «Laste». Poginuo 17. 9. 1993. u Mostaru. Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458 od 16. 2. 2004. g.). Ukopan je u groblju “Šehitluci Mostar.”

BAJRAMOVIĆ NUSRET, rođen 17. 8. 1969. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Idriza i majke Fatime, rođene Koro. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine, (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 18. 6. 1993. godine u Gojakovcu. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

BAŠIĆ HADIS, rođen 9. 4. 1972. godine, u Solakovićima (Kiseljak), od oca Avde i majke Mine, rođene Mulagić. Osnovu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 2. 1993. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Solakovići (Kiseljak).

BAŠIĆ ELVEDIN, rođen 15. 7. 1974. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Emina i majke Safije, rođene Jusić. Osnovnu školu završio u mjestu Zabrđe (Lepenica), a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 24. 8. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 8. 1993. godine u mjestu Gojakovac (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Solakovići (Kiseljak).

BAŠIĆ SELVER, rođen 8. 4. 1964. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Ibrahima i majke Emine. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hidajeta, rođena Čović; otac jednog djeteta: Ibrahim (učenik). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 5. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 8. 6. 1993. godine u Pazariću (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458 od 16. 2. 2004.). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

BAŽDAR ADNAN, rođen 29. 1. 1966 godine, u Goraždu, od oca Asima i majke Razije, rođene Sijerčić. Osnovnu i srednju školu završio u Goraždu, gdje je bio i zaposlen u RO „Pobjeda“. Oženjen; imao kćerku Adisu, rođenu 13. 10. 1992 godine. U odbranu BiH uključio se kao pripadnik Teritorijalne odbrane od 4. 5. 1992 godine. Poginuo kao pripadnik 9. bbr 4. 10. 1993. godine i ukopan na mezarju u Vrbanji (Hadžići).

BEĆAREVIĆ SALEM, rođen 27. 5. 1972. godine, u Buturovićima (Pazarić, Hadžići), od oca Mustafe i majke Sejde, rođene Medija. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 7. 1993. godine u mjestu Šehina stijena (Blinje, Kreševo). Ukopan u mezarju Buturovići (Osenik, Pazarić).

BEĆIROVIĆ BHRUDIN, rođen 25. 2. 1946. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Agana i majke Zibe, rođene Šarić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabiha, rođena Čekrlija; otac jednog djeteta: Esad (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u Općini Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 5. 2. 1993. godine u Kuli (Ilidža). Ukopan je u mezarju Binježevo (Hadžići).

BEGANOVIĆ SALEM, rođen 29. 5. 1941. godine u Mratinićima (Kreševo), gdje je i živio do agresije, odnosno sukoba sa HVO-om. Nije bio oženjen i nije imao djece. Pripadnik ARBiH od 15. 6. 1993. do 16. 6. 1993. godine, kad je poginuo (samoubistvo). Ukopan je u mezarju u Mratinjićima (općina Kreševo).

BEJTIĆ IBRAHIM, rođen 22. 11. 1948. godine, u Kreševu (Kreševo), od oca Mustafe i majke Hasije, rođene Dahija. Osnovnu školu završio u Kreševu, srednju u Travniku. Oženjen; supruga Nermina, rođena Vučić; otac dvoje djece: Edis (nezaposlen), Selma (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Osnovnoj školi u Kreševu, a u odbranu domovine uključio se 24. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 17. 7. 1993. godine u Mratinićima (Kreševo). Ukopan je u mezarju Rakova noga (Kreševo).

BEJTIĆ NIHAD, rođen 1. 1. 1974. godine, u Kreševu (Kreševo), od oca Ramiza i majke Selve, rođene Durmić. Osnovnu školu završio u Kreševu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Pilani u Kreševu, a u odbranu domovine uključio se 24. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 24. 4. 1993. godine u ratnoj bolnici »Suhodol« (Hadžići) od posljedica ranjavanja. Ukopan je u mezarju Kreševo.

BOSNIĆ MEHMED, rođen 5.12. 1952. godine, u Oseniku (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Aiše, rođene Japalak. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevo. Oženjen; supruga Zehra, rođena Keško; otac jednog djeteta: Admir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u "SVJETLOST" Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo (samoubistvo) 7. 1. 1993. godine u Oseniku (Pazarić). Ukopan je u mezarju Osenik (Pazarić).

BRČIĆ ESAD, rođen 13. 2. 1956 godine, u Kamenskom (općina Olovo), od oca Omera i majke Hanke, rođene Bjelić. Osnovnu školu završio u Carevoj Čupriji, a srednju u Olovu. Oženjen; Senidom, sa kojom ima dvoje djece: Esada i Ermin. Oni sada žive na području Ilidže, gdje su živjeli i do rata. Do agresije bio zaposlen u PTT, Ilidža, a u odbranu se uključio 6. 5. 1992 godine (Teritorijalna odbrana). Poginuo kao pripadnik VJ 5072 (9 bbr) 15. 5. 1993. godine u Bilalovcu. Ukopan na mezarju Kovači (Sarajevo).

BUŽO DAMIR, rođen 20. 9. 1974. godine, u Oseniku (Hadžići), od oca Akifa i majke Munibe, rođene Rizvo. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio učenik Policijske škole na Vracama u Sarajevu, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 7. 8. 1993. godine u mjestu Pale (Igman). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Osenik (Pazarić).

BUŽO AMEL, rođen 3. 6. 1975. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Bajre i majke Safije, rođene Tepić. Osnovnu školu završio u Pazariću. Nije bio oženjen. Prije agresije bio učenik Srednje saobraćajne škole u Sarajevu, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 17. 7. 1993. godine na Golom brdu (Igman); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 22. 12. 1996. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-49/05-A od 16. 5. 2006.).

ČEKRLIJA VEJSIL, rođen 29. 3. 1937. godine, na Trznju (Hadžići), od oca Salke i majke Almije, rođene Mehmedić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mejra, rođena Tabak; otac četvero djece: Almija (udata), Sabaheta (udata), Hidajeta (udata), Hidajet (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 1. 1993. godine na Trznju (Tarčin). Ukopan je u mezarju Trzanj (Tarčin).

ČIČKO HIKMET, rođen 27. 8. 1963. godine, u mjestu Čičke (Hadžići), od oca Ibrahima i majke Fatime, rođene Horman. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 15. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 26. 5. 1993. godine u Stupniku (Lokve, Hadžići). Ukopan je u mezarju Čičke – Tarčin.

ČOLO OSMAN, rođen 20. 2. 1969. godine, u Mokrinama (Hadžići), od oca Smaje i majke Hajrije, rođene Šarić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 20. 5. 1993. godine u mjestu Mokrine (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

ČORALIĆ NASER, rođen 14. 12. 1970. godine, u Grahovcima (Kiseljak), od oca Sulejmana i majke Vahide, rođene Huseinović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine u okviru OSRBiH. U ratu bio pripadnik VJ 5072. Nestao 13. 7. 1993. u mjestu Grahovci (Kiseljak); nije ekshumiran.

DEDIĆ SUVAD, rođen 3.11. 1964. godine, u Rakovici (Ilidža), od oca Zilke i majke Halide, rođene Halilović. Osnovnu školu završio u Rakovici. Oženjen; supruga Almasa, rođena Muraja; otac dvoje djece: Ermin (učenik), Nedim (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Famosu», Hrasnica, a u odbranu domovine uključio se 16. 7. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 4. 1993. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

DRINA NIJAZ, rođen 22. 10. 1968. godine, u Vrančićima (Hadžići), od oca Sulejmana i majke Šerife, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 4. 1993. godine na Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine Hadžići.

DUPOVAC HAMID, zvani HAČE, rođen 9. 9. 1956. godine, u mjestu Ljubovčići (Hadžići), od oca Sulejmana i majke Đume, rođene Mujčinović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ziba, rođena Bajrić; otac dvoje djece: Sulejman (radnik), Selma (nezaposlena). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5688. Poginuo 21. 3. 1993. godine u Donjem Kotorcu (Ilidža). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnim ljiljanom (broj: 05-1/31-54, od 15. 4. 1994. godine). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

DŽAFEROVIĆ DŽAFER, rođan 4. 1. 1954. godine, u mjestu Bosańska Krupa, od oca Hamdije i majke Hide, rođene Harbaš. Oženjen Ze-kijom, rođenom Đelilović, otac troje djece: Indira (udata), Alisa (student), Senita (udata). Prije agresije bio zaposlen u firmi «Simes», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 22.12. 1993. godine u Ratnoj bolnici «Suhodol» (Tarčin). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

DŽAFEROVIĆ AHMED, rođen 19. 5. 1950. godine, u selu Kopjevići (općina Rogatica), od oca Hameda i majke Sejde, rođene Hamzić. Osnovnu i srednju školu završio u Rogatici, gdje je i bio zaposlen u OŠ „Ragib Džindo“. Oženjen; i otac je troje djece: Selma, Edina i Edin. U odbranu BiH uključio se 6. 9. 1992. godine (Teritorijalna odbrana) Rogatica, a poginuo kao pripadnik 9. bbr 6. 8. 1993. godine na Ormanju (općina Hadžići). Ukopan na mezarju Kahrimani (Pazarić).

DŽELILOVIĆ FARUK, rođen 25. 2. 1968. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Ramiza i majke Ramize, rođene Dupovac. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. U odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 17. 2. 1993. godine u Ormanju (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ĐIPA HARIS, rođen 30. 7. 1975. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Rasima i majke Mevle, rođene Đuliman. Osnovnu školu završio u Nevesinju. Nije bio oženjen. Do agresije živio u Ljubovčićima (Hadžići) gdje mu i sada žive roditelji. U odbranu domovine uključio se 15. 7. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Mostar. Poginuo 23. 1. 1993. godine u Blagaju (Mostar). Za izuzetne zasluge, odlikovan Srebrenom policijskom zvijezdom (6. 4. 1996. godine). Ukopan je u mezarju Balinovac (Mostar).

DONO OMER, rođen 28. 2. 1958. godine, u Tuhobiću (Kalinovik), od oca Salke i majke Raze, rođene Đipa. Osnovnu školu završio u Ulogu (Kalinovik), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Jela, rođena Pavić; otac jednog djeteta: Alena (student). Prije agresije bio zaposlen u Industriji mesa, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16.10. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 7. 1993. godine u Šehinoj Stijeni (Kreševo). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

EJUBOVIĆ ELVIR, rođen 17. 11. 1970. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Fadila i majke Bahrije, rođene Krehić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u „Šipadu“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir 1. desetine 3. voda. Poginuo 4. 2. 1993. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno unaprijeđen u čin narednika 1. klase (broj: 38-1-6/4-11, od 28.10. 1998. godine). Odlukom Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 g. dodijeljen mu je čin poručnika).

FATIĆ SULEJMAN, rođen 3.11. 1953. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Mušana i majke Mejre, rođene Berilo. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fikreta, rođena Ramić; otac dvoje djece: Tarik (student), Sabina (udata). Prije agresije bio zaposlen u „Vranici“, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 7. 1993. godine Stupniku (na Igmanu, Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.).

FATIĆ HALID, rođen 4. 4. 1954. godine, u Kreševu, od oca Ćamila i majke Ševale, rođene Šehić. Osnovnu i srednju školu završio u Kreševu, gdje je bio i zaposlen u RO „Barit“. Oženjen; i sa suprugom Fedhijom stekao četvoro djece: Raza, Zlatka, Halida i Velid. U odbranu BiH od agresije uključio se 1. 4. 1993. godine u VJ 6356, odnosno 9. bbr, a poginuo kao njen pripadnik na Mratinićima (općina Kreševo), 16. 6. 1993. godine. Ukopan na mezarju u Mratinićima (Kreševo).

FAZLIBAŠIĆ NAIL, rođen 11. 12. 1974. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Hamdije i majke Hamide, rođene Huseinović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Svjetlost», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 13. 4. 1993. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju u Mratinićima (Kreševo).

FAZLIBAŠIĆ SAMIR, rođen 8. 1. 1969. godine, u Mratinićima (Kreševo), od oca Hamida i majke Munire, rođene Dugalić. Osnovnu i srednju školu završio u Kreševu. Supruga Kasema, rođena Rizvo. Otac je jednog djeteta: Mirzet (učenik). Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 26. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9. 10. 1993. godine u Konđilama (Kreševo). Ukopan je u mezarju Botunja (Kreševo).

FIŠO ARNES, rođen 3. 6. 1972. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Rasima i majke Suvade, rođene Lihovac. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u CSB Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 19. 7. 1993. godine na Igmanu (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju (Trzanj) Tarčin.

FIŠO NIJAZ, rođen 30. 10. 1962. godine, na Trznju (Hadžići), od oca Sulejmana i majke Rabije, rođene Tufo. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Hadžićima. Oženjen; supruga Azreta, rođena Krčalo; otac dvoje djece: Halima (student), Mirnes (student). Prije agresije bio zaposlen u «Željeznici», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16.10. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 7. 1993. godine na Šehinoj stijeni (Kreševo). Ukopan je u mezarju (Trzanj) Tarčin.

HAKALOVIĆ HAMDO, rođen 3. 8. 1959. godine, u Donjim Višnjicama (Konjic), od oca Ćamila i majke Šefike, rođene Mahmutović. Osnovnu školu završio u Seonici (Konjic). Oženjen; supruga Zejna, rođena Mahmutović; otac dvoje djece: Haris (nezaposlen), Muamera (učenik). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Vranica», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 7. 1993. godine na Crvenim stijenama (Igman), Hadžići. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HASANOVIĆ ŠEFIK, rođen 5. 12. 1958. godine u Donjim Hadžićima, od oca Sedika i majke Sabahete, rođene Nizić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen; prije agresije bio zaposlen u preduzeću DI «Bjelašnica», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik 5360 MAD. Poginuo 20. 7. 1993. godine na Igmanu. Ukopan je u mezarju Veliko polje (Igman, Hadžići).

HASIĆ HAMID, rođen 6. 5. 1939. godine, u Botunji (Kreševo), od oca Muharema i majke Zibije, rođene Bećirević. Osnovnu školu završio u mjestu Zabrđe, a srednju školu završio u Sarajevu. Oženjen; supruga Rabija, rođena Jahić; otac troje djece: Senid (oženjen), Muharem (neoženjen), Mediha (udata). Prije agresije bio zaposlen u u GP «Igman», Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 13. 8. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 6. 1993. godine u Mratinićima (Kreševo). Ukopan je u mezarju Botunja (Kreševo).

HASIĆ SAMIR, rođen 5. 2. 1966. godine, u Kreševu, od oca Rasima i majke Šehide, rođene Hodžić. Osnovnu školu završio u Kreševu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hajrunisa, rođena Jakubović; otac jednog djeteta: Šejla (učenik). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 26. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 27. 9. 1993. godine u Zavrtaški (Fojnica). Ukopan je u mezarju Botunja (Kreševo).

HODŽIĆ ZAHID, rođen 20. 1. 1940. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Isme, rođene Selimović. Osnovnu školu završio u Srednjem (Olovo), a srednju u Olovu. Oženjen; supruga Adila, rođena Šehić; otac troje djece: Hamdo (oženjen), Enisa (udata), Sedika (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik OPŠO Hadžići. Poginuo 29. 7. 1993. godine u Lokvama (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Hadžići).

HODŽIĆ SABAHUDIN, rođen 15. 4. 1971. godine, u Kreševu, od oca Mehe i majke Šemse, rođene Topalović. Osnovnu i srednju školu završio u Kreševu, gdje je bio i zaposlen u RO „Čelik“. Nije oženjen. U odbranu BiH uključio se (Teritorijalna odbrana)BiH 8. 4. 1992 godine, a poginuo 28. 9. 1993. godine, kao pripadnik 9. bbr na Vučijim jamama (općina Kreševo). Ukopan na mezarju u Botunji (Kreševo).

HORMAN AVDO, rođen 13. 9. 1954. godine, u Smuckoj (Hadžići), od oca Hurema i majke Aiše, rođene Lakaća. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Oženjen; supruga Vahdeta, rođena Šljivar; otac troje djece; Sabaheta (udata), Sabahudin (oženjen), Sabira (zaposlena). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu» (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 1. 9. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 31. 5. 1993. godine u Košćanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

HORMAN HALID, rođen 8. 11. 1974. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Ibrahima i majke Halide, rođene Grabus. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju školu u Sarajevu. Nije bio oženjen; prije agresije bavio se privatnim poslovima, a u odbranu domovine uključio se 22. 12. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Ranjen 18. 3. 1993. godine u Lihovcima (Pazarić), umro u Ratnoj bolnici «Suhudol» (Tarčin). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

HORMAN OMER, rođen 26. 1. 1949. godine, u Gunjanima (Kreševo), od oca Muharema i majke Bibe, rođene Đelko. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ifeta, rođena Šarić; otac troje djece; Sanela (poginula u ratu od granate), Zilko (nezaposlen), Sanel (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću ŽGP-Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 17. 7. 1993. godine u Tarčinu. Ukopan je u mezarju Japalaci (Tarčin).

HORMAN MUHAMED, rođen 11. 9. 1950. godine, u mjestu Smucka (Tarčin), od oca Vejsila i majke Hate, rođene Tufo. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Šidija, rođena Islamović; otac troje djece: Amer (nezaposlen), Enver (oženjen), Elvedina (udata). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5456. Poginuo 13. 9. 1993. godine u Starom Selu (Drežnica, Mostar). Ukopan je u mezarju Smucka (Tarčin).

HUJIĆ MUHAREM, zvan **HIKMET**, rođen 7. 3. 1966. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Durme i majke Aiše, rođene Bosnić. Osnovnu školu završio u Pazariću. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Coca-Coli», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 5. 8. 1993. godine u mjestu Rajčevica (Igman). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno proizveden u čin poručnika (Odluka broj 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.).

HUSANOVIĆ MIRSAD, rođen 5. 4. 1976. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Muje i majke Memnune, rođene Jelašković. Osnovnu školu završio u Pazariću. Nije bio oženjen. Prije agresije bavio se privatnim poslom, a u odbranu domovine uključio se 16. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 19. 7. 1993. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HUSEINOVIĆ AZIZ, rođen 12. 10. 1968. godine, u Tulici (Kiseljak), od oca Salke i majke Fatime, rođene Jahić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Energo-investu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5199. Poginuo 12. 6. 1993. godine u Tulici. Ukopan je u mezarju Tulica (Kiseljak).

IBRICA ALMIR, rođen 23. 8. 1974. godine, u mjestu Vrbanja (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Munibe, rođene Šarić. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Nije bio oženjen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 1. 10. 1993. godine u mjestu Blinje (Kreševo). Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

IBRICA NUSRET, rođen 17. 8. 1971. godine, u Vrbanji (Hadžići), od oca Osmana i majke Džemile, rođene Islamović. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Igman», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 1. 10. 1993. godine u mjestu Postolac Blinje (Kreševo). Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

JAHIĆ ŠABAN, rođen 29. 5. 1950. godine, u Donjem Žeželovu (Kiseljak), od oca Adema i majke Hanife, rođene Begović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Munira, rođena Tufo; otac dvoje djece: Amir (zaposlen) i Dino (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Igman», Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 12. 1993. godine u Zabrđu (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

JAHIĆ DERVIŠ, rođen 26. 1. 1976. godine, u Donjem Žeželovu (Kiseljak), od oca Adila i majke Rukije, rođene Mujkić. Osnovnu školu završio u Lepenici. Nije bio oženjen. U odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 19. 9. 1993. godine u Žeželovu (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

JAHIĆ ZAIM, rođen 4. 4. 1961. godine, u Donjem Žeželovu (Kiseljak), od oca Halila i majke Habibe, rođene Emšo. Osnovnu školu završio u Lepenici, a sednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Tifija, rođena Ramić. Prije agresije bio zaposlen u «Sarajevo-putevima», a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 17. 7. 1993. godine u Golupcu (Gornje Žeželovo, Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

JAPALAK ZIJAD, zvani ZIKE, rođen 18. 11. 1961. godine u Hadžićima, od oca Alije i majke Zile, rođene Buljugija. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Elvira, rođena Horman; otac dvoje djece: Agnes (student) i Sanda (učenik). Prije agresije bio zaposlen u VP «Žunovnica», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Ranjen na Zagonima 1. 3. 1993. Umro u Zenici 2. 3. 1993. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

JAPALAK MUSTAFA, rođen 16. 10. 1954. godine u Japalacima (Hadžići), od oca Salke i majke Bejde, rođene Maslo. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Nura, rođena Hodžić; otac dvoje djece: Emina (student) i Amira (nezaposlena). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Unioninvest», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 9. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir IGJ 9. bb 14. divizije. Poginuo 15. 7. 1993. godine u Blinjama (Kreševo). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika. Ukopan je u mezarju Japalaci (Tarčin).

JAŠAREVIĆ BAHRUDIN, rođen 8. 7. 1966. godine, u Beganovi (Hadžići), od oca Ševke i majke Mejre, rođene Tabak. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sanela, rođena Turčinović; otac dvoje djece: Ernad (učenik) i Elma (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Centrotransu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 30. 12. 1993. godine na Igmanu (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom značkom (05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

JOLDO HAMID, 2. 7. 1938. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Ibri i majke Ajnije, rođene Ljubović. Osnovnu školu završio u Pazariću. Oženjen; supruga Nura, rođena Sadiković; otac troje djece: Ibro (oženjen), Izeta (udata) i Ifeta (udata). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 17. 7. 1993. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KAHRIMANOVIĆ KASIM, rođen 2. 1. 1951. godine, u Dubu (Pazarić), od oca Muharema i majke Hajrije, rođene Salkanović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ismeta, rođena Alić; otac dvoje djece: Senad (oženjen), Sead (student). Prije agresije bio zaposlen u Tvornici građevinske stolarije (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 6204 Igman. Nestao 17. 6. 1993. godine u logoru Dretelj (Čapljina); nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 17. 6. 1993. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: R-151/99, od 1. 6. 1999. godine).

KARASALHOVIĆ SELVEDIN, rođen 3.10. 1966 godine, u selu Male Sotnice, općina Kiseljak, od oca Asima i majke Saibe, rođene Zulumović. Osnovnu školu završio u Kiseljaku, a srednju vojnu u Sarajevu. Oženjen, supruga Mirsada, rođena Mujić; otac jednog djeteta: Selvedina (učenik srednje škole). Kao vodnik, napustio JNA i uključio se u odbranu BiH (Teritorijalna odbrana), 4. 5. 1992. godine. Kao komandir čete u 9. bbr, ranjen je 3. 7. 1993 godine u Bojakovcu, općina Kiseljak, a umro u bolnici u Hrasnici. Ukopan je u mezarju u Hrasnica. Odlukom Predsjedništva RBiH broj 02-011-448/96 od 31.5.1996 g. posthumno je proizveden u čin kapetana.

KARIĆ ZAHIR, zvani **BELI**, rođen 1. 2. 1959. godine, u Pazariću (Hadžići), od oca Avde i majke Mulije, rođene Jasika. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Vezira, rođena Sejmenović; otac dvoje djece: Emir (nezaposlen), Elmina (student). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvest», Stup (Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo kao komandant bataljona 9. bbr dana 20. 6. 1993. godine u Blinjama (Kreševo). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (Naredba broj 13/204-59 iz 1993 godine). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno proizveden u čin majora.

KARIŠIK ALMEDIN, rođen 22. 2. 1976. godine, u Zastupu (Prijeopolje), od oca Mustafe i majke Saime, rođene Alomerović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5683. Poginuo 17. 7. 1993. godine na Golom brdu (Igman, Hadžići). Ukopan je u mezarju Mrazište na Igmanu (Hadžići).

KAZIĆ NERMIN, rođen 27. 11. 1974. godine, u Vrbanji (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Time, rođene Silajdžić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 3. 5. 1993. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 1. 10. 1993. godine u Postolcu (Kreševo). Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

KEČO JASMIN, rođen 1. 5. 1969. godine, u mjestu Ivica (Kiseljak), od oca Muharema i majke Munire, rođene Bečić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Bio oženjen; supruga Sajma; rođena Rizvo (razvedeni); otac jednog djeteta: Sanin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Igman», Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 29. 6. 1993. godine u Gornjem Žeželovu (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

KEČO JUNUZ, rođen 12. 6. 1943. godine, u Žeželovu (Kiseljak), od oca Šabana i majke Mejre, rođene Aždajić. Osnovnu školu završio u Lepenici. U odbranu domovine uključio se 4. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 19. 8. 1993. godine u Gojakovcu (Kiseljak). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (br. 05-1/31-56 od 4.4.1994 g.). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići). Posthumno proizveden u čin poručnika (Odluka 01-011-87/99 od 1.11.1999 godine).

KEČO SENAD, rođen 9. 2. 1973. godine, u Žeželovu (Kiseljak), od oca Zahida i majke Munevere, rođene Fazlibašić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 29. 6. 1993. godine u Žeželovu (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

KORIĆ SALIH, rođen 27.12. 1931. godine u Doljanima (Hadžići), od oca Abida i majke Zarfije, rođene Mujan. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zlatka, rođena Rizvo; otac dvoje djece: Sead (oženjen) i Zarfā (udata). Prije rat bio zaposlen u PTT, Pazarić, a u odbranu domovine uključio se 15. 4. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5072. Umro od posljedica ranjavanja 16. 7. 1993. godine u Ratnoj bolnici »Suhodol« (Tarčin). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

KORJENIĆ ŠABAN, rođen 1. 1. 1964 godine, u Mokrinama (Hadžići), od oca Uzeira i majke Aiše, rođene Mulagić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Alma (poginula), rođena Subašić; otac jednog djeteta: Aldin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 24. 8. 1993. godine u RB »Suhodol« od posljedica ranjavanja. Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

KULAŠIN EŠREF, rođen 1. 4. 1952. godine, u Kreševu, od oca Asima i majke Have, rođene Hasanović. Osnovnu školu završio u Kreševu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Centrotrans», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir čete. Poginuo 26. 4. 1993. godine u Koščanu (Hadžići). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika. Ukopan je u mezarju u Kreševu.

LIPA REFIK, rođen 9. 11. 1965. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Salke i majke Hamide, rođene Bajrić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju školu u Sarajevu. Oženjen; supruga Esma, rođena Titulić; otac jednog djeteta: Amel (učenik). Prije agresije bavio se privatnim poslovima, a u odbranu domovine uključio se 1. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072 i VJ 5194. Poginuo 28. 9. 1993. u Sarajevu. Ukopan je u mezarju Buća Potok (Sarajevo).

LOJANICA SRETEN, rođen 22. 3. 1959. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Relje i majke Kose, rođene Grabovac. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 6. 1993. godine u Blinjama (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (broj: 30-25-29-12-03/34-116/02, od 2. 4. 2002.). Ukopan je u mezarju Dub (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 godine)..

MAKAŠ EMIR, rođen 25. 4. 1971. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Ismeta i majke Suade, rođene Šehić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen, a prije agresije bio zaposlen u ugostiteljskom objektu «Makaš». U odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5256. Poginuo 13. 9. 1993. godine u Jasenjanima. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MAKSUMIĆ NASER, rođen 10. 5. 1957. godine, u Mostaru. Osnovnu i srednju školu je završio u Mostaru, gdje je i živio. Bio je zaposlen u RO „Hercegovina-auto“. Oženjen; supruga Branka, rođena Martinović; otac dvoje djece: Armin (učenik) i Sandra (student-neudata) . U odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992 godine (Teritorijalna odbrana) BIH. Bio pripadnik Ig-manskog odreda, zatim diverzantske jedinice 9. bbr. Poginuo na Bokševici (Jablanica) 22. 6. 1993 godine. Za izuzetne zasluge u odbrani domovine odlikovan je Zlatnom policijskom značkom (Akt MUP-a R BiH br. 10-1279 od 6.4.1994.g.) Ukopan je u mezarju u Jablanici.

MEHMEDIĆ SUVAD, zvani SUDO, rođen 27. 1. 1959. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Jusufa i majke Zlatije, rođene Horman. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hatidža, rođena Hrgić; otac dvoje djece: Alma (udata), Samra (student). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio zamjenik komandanta bataljona u 9. bbr. Poginuo 20. 6. 1993. godine u mjestu Blinje (Kreševo). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (broj: 30-25/49-1/29-12-03-54-1/01, od 29. 1. 2001.). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin natkapetana. Naredbom komandanta GŠ ARBiH br. 31-11-03-1-1-21-2/99 od 1.4.1999 g. unaprijeđen u čin majora.

MEHREMIĆ IZUDIN, rođen 28. 6. 1971. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Salke i majke Zarfe, rođene Dajdžić. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Pilani u Hadžićima, a u odbranu domovine uključio se 15. 3. 1993. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 25. 7. 1993. godine na Šehinoj stijeni (Blinje). Ukopan je u mezarju Korča (Tarčin).

MEMIĆ HIMZO, rođen 1. 1. 1955. godine, u Grevićima (Prozor), od oca Emina i majke Hatidže, rođene Poturović. Osnovnu školu završio u Seonici (Konjic), a srednju u Mostaru. Oženjen; supruga Mirsada, rođena Nazdraić; otac dvoje djece: Enis (zaposlen), Edis (student). Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5096 i obavljao dužnost referenta općih poslova 2/1 1445. bbr. Umro 27. 12. 1993. godine u Sarajevu. Ukopan je u mezarju Trusina (Konjic). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika

MEMIĆ MEHO, rođen 1. 1. 1965. godine, u Foči, od oca Hajre i majke Hasene, rođene Isanović. Osnovnu i srednju školu završio u Foči. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Vojnoj pošti “Žunovnica“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 6.4.1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik 182. bbr (Fočanska brigada). Nestao 17. 7. 1993. godine na Igmanu; nije ekshumiran.

MILIŠIĆ MEHMED, rođen 4. 10. 1969. godine, u Milišićima (Trnovo), od oca Safeta i majke Mejre, rođene Trešnj. Osnovnu školu završio u Hadžićima, gdje je i živio do agresije. Bio je neoženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Famosu», Hrasnica, a u odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana) BiH. U ratu bio pripadnik VJ 5094. Poginuo 4. 8. 1993. godine na Obalju (Bjelašnica). Ukopan je u mezarju Lukomir (Konjic).

MUJIĆ ALEN, rođen 4. 8. 1975. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Derviša i majke Zinete, rođene Tufo. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 30. 9. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 18. 2. 1993. godine u Zenici od posljedica ranjavanja. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

MUJIĆ IBRAHIM, zvan **DUZE**, rođen 23. 6. 1954. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Hasana i majke Umije, rođene Čović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Munevera, rođena Puran; otac dvoje djece: Đana (student), Aida (student). Prije agresije bio zaposlen u Skupštini općine Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 17. 1. 1993. godine u bolnici u Zenici. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

MULALIĆ SAFET, rođen 5.10. 1965. godine u G. Bioča (Hadžići), od oca Salema i majke Diše, rođene Čičko. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 1. 12. 1993. godine u Sarajevu. Ukopan je u mezarju Japalaci (Tarčin). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.).

MURAJA FIKRET, rođen 2. 1. 1962 godine, u Čubrenu (općina Kiseljak), od oca Šabana i majke Raseme, rođene Kečo. Osnovnu školu završio u Lepenici. Oženjen; supruga Enisa; otac troje djece: Albin, Albina i Malvina. U odbranu BiH uključio se 4. 5. 1992 godine (Teritorijalna odbrana) BiH. Poginuo 4. 7. 1993. godine u Blinjama, na l/o prema Kreševu, kao pripadnik VJ 5072, odnosno 9. bbr. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

MURTIĆ ISMET, rođen 6. 10. 1941. godine, u Bukovici (Kiseljak), od oca Ibri i majke Zule, rođene Bužo. Osnovnu školu završio u mjestu Zabrdje. Oženjen; supruga Emina, rođena Šljivo; otac četvero djece: Indira (udata), Adila (udata), Nedžib (neoženjen) i Nešad (neoženjen). Prije agresije bio zaposlen u GP «Hercegovina», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 9. 10. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik Vj 5072. Umro 4. 10. 1993. godine u ratnoj bolnici »Suhodol« (Tarčin). Ukopan je u mezarju Bukovica (Kiseljak).

MUSIĆ SALEM, rođen 25. 6. 1965. godine u Ušivku (Hadžići), od oca Ibrahima i majke Nurije, rođene Selimović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Zlatka, rođena Bandić; otac dvoje djece: Belma (učenik), Emir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5360. Poginuo 25. 3. 1993. godine u Parsovićima (Jablanica). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin nadkapetana (Odluka Predsjedništva R BiH br. 02-011-497/96 od 24.1.1996 g.), a unaprijeđen posthumno u čin majora (ARBiH br 31-25-03-027,03-07-32/09 od 11.5.1999 godine)..

MUŠANOVIĆ EŠREF, rođen 13. 12. 1959. godine, u Bukovici (Kiseljak), od oca Ćamila i majke Haše, rođene Bužo. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Šefika, rođena Murtić; otac dvoje djece: Alen (oženjen) i Almina (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 10. 1993. godine u Volijaku (Golubac, Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

MUŠANOVIĆ ESAD, rođen 14. 9. 1970. godine, u Grevićima (Prozor), od oca Redže i majke Kadire, rođene Mašić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen, a prije agresije bavio se privatnim poslovima. U odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5096. Poginuo 14. 9. 1993 na Crnom vrhu (Voljevac). Ukopan je u mezarju Ostrožac (Jablanica).

MUŠIĆ HARIS, rođen 27. 10. 1971. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Reša da i majke Hatidže, rođene Nizić. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 17. 2. 1993. godine u Gunčaru (Gradac). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

NERADIN NAIL, rođen 28. 5. 1951 godine, u Kreševu, od oca Alije i majke Azeme, rođene Kršić. Osnovnu i srednju školu završio u Kreševu, gdje je živio i bio zaposlen u Skupštini općine. Oženjen; supruga Fata; otac dvoje djece: Emir i Emira. U odbranu domovine uključio se 24. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). Poginuo 19. 6. 1993 godine u Kreševu, kao pripadnik VJ 5072 - 9 bbr.

NIZIĆ VAHID, zvani **TEKILA**, rođen 2. 2. 1962. godine, u Dupovcima (Hadžići), od oca Adila i majke Zekije, rođene Čomaga. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Edina, rođena Muratović; otac jednog djeteta: Azra (učenik). Prije agresije bio zaposlen privatno, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 17. 8. 1993. godine u Buturović-Polju (Jablanica). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (broj: 05-1/31-56, od 14. 4. 1994. godine). Ukopan je u mezarju Grivići (Hadžići). Posthumno proizveden u čin poručnika (Odluka broj 02-011-448 od 31.05.1996 godine).

NOVALIĆ DURAN, rođen 28. 1. 1961. godine u Tušilama (Trnovo), od oca Pašana i majke Medine, rođene Čomor. Osnovnu školu završio u Šabićima (Trnovo), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fata, rođena Masleša. Prije agresije bio zaposlen u GP «Put», Rakovica, a u odbranu domovine uključio se 31. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5267. Poginuo 4. 5. 1993. godine u Banjderni (Treskavica). Ukopan je u mezarju Sinanovići (Trnovo).

OMEROVIĆ ALIJA, rođen 7. 9. 1944. godine, u Hotočini (općina Pale), od oca Šaćira i majke Nezire, rođene Mirvić. Oženjen; supruga Rasema rođ. Kukavica; otac dvoje sjece: Ajdin i Edin. Prije agresije bio zaposlen u RO „Sjemeč“, Rogatica. U odbranu BiH uključio se 8. 4. 1992. godine, u 1. rogatičku brigadu. Poginuo 1. 10. 1993 godine u Postocu (općina Kreševo), kao pripadnik 9. bbr. Ukopan je na mezarju Kahrmani (Pazarić).

OPUTA MUMIN, rođen 15. 5. 1968. godine, u Smucki (Hadžići), od oca Derve i majke Pašane, rođene Šarić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik «Lasta». Poginuo 3. 10. 1993. godine u Blinjama (Kreševo). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom i Zlatnim ljiljanom (pov. broj: 09/29-11, od 16. 1. 1995. godine). Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika. (Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999 g.).

OPUTAR SALKO, rođen 11. 9. 1963. godine, u Gornjoj Potkozari (Goražde), od oca Ramiza i majke Munire, rođene Pirija. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Meprosu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 7. 8. 1993. godine na Igmanu (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom značkom (broj: 05/2-41-1458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

PEHLIĆ JASMIN, rođen 13. 11. 1974. godine u Hadžićima, od oca Hasana i majke Nezire, rođene Skeledžija. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 8. 1993. godine na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Pazarić.

PEHLIVAN ALIJA, rođen 17. 1. 1955. godine, u Fojnici, od oca Adema i majke Azemine, rođene Halilović. Osnovnu školu završio u Kreševu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabiha, rođena Isić; otac četvero djece: Aida (nezaposlena), Alma (udata), Amir (učenik), Amira (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Tekstilnoj auto-opremi, Kreševo, a u odbranu domovine uključio se 1. 4. 1993. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6.10. 1993. godine u Meorišću (Kreševo). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

RAMIĆ SENAD, rođen 1. 1. 1971. godine, u Crnićima (općina Kreševo), od oca Uzeira i majke Ajiše, rođene Karić. Osnovnu i srednju školu završio u Kreševu. Nije bio zaposlen, niti oženjen. U odbranu BiH uključio se u rezervni sastav milicije, bio pripadnik 9. bbr, a poginuo 10. 7. 1993. godine u Dusini (općina Fojnica) gdje je i ukopan.

RIZVO UZEIR, rođen 27. 6. 1949. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Džine i majke Derviše, rođene Prljača. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Kasema, rođena Oručević; otac troje djece: Azmin (oženjen), Admir (oženjen), Adin (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 1. 8. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 16.10. 1993. godine u ratnoj bolnici »Suhodol« (Tarčin). Ukopan je u mezarju Lokve (Pazarić).

RIZVO ZIJADA, rođena 24. 7. 1974. godine, u mjestu Ivica (Kiseljak), od oca Hilme i majke Habibe, rođena Begović. Osnovnu školu završila u Lepenici, a srednju u Kiseljaku. Neudata. U odbranu domovine uključila se 15. 6. 1993. godine. U ratu bila pripadnica VJ 6356/5072. Poginula 14. 7. 1993. godine u Mokrinama (Hadžići). Ukopana u mezarju Mokrine (Hadžići).

RIZVO ZIJAD, rođen 3. 1. 1973. godine, u mjestu Ivica (Kiseljak), od oca Himze i majke Fatime, rođene Rahmanović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju školu završio je u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 6. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 6. 1993. godine u Žeželovu (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Žeželovo (Kiseljak).

RIZVO SAMIR, rođen 25. 3. 1970 godine, u Ivici (Kiseljak), od oca Kasima i majke Paše, rođene Turčinović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Bio zaposlen u GP „Hercegovina“, Sarajevo. Nije bio oženjen. U odbranu BiH uključio se 8. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana) BiH. Kao pripadnik 9. bbr. poginuo na liniji odbrane u mjestu Gornje Žeželovo (općina Kiseljak) 29. 6. 1993. godine. Ukopan u mezarju Mokrine (Hadžići).

RIZVO SULEJMAN, rođen 18. 1. 1961. godine, u Ivici (Kiseljak), od oca Sulje i majke Hanife, rođene Bulut. Osnovnu školu završio u Lepenici (općina Kiseljak), a srednju u Sarajevu. Bio je zaposlen u „Energoinvestu“, Sarajevu. Oženjen; supruga Sefija, rođena Mračkić ; otac jednog djeteta: Mirzet. Pripadnik ARBiH bio od 29. 1. 1993. godine do 29. 6. 1993. godine, kad je poginuo kao pripadnik 9. bbr u mjestu Gornje Žeželovo (općina Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

ROBOVIĆ HASAN, rođen 13. 3. 1963. godine, u Foči, od oca Hase i majke Milke, rođene Alić. Oženjen; supruga Mevlida; otac jednog djeteta: Mirela. Bio zaposlen u JKP „Park“, Sarajevo. Pripadnik ARBiH od 16. 4. 1992. godine do 24. 1. 1993. godine, kad je poginuo u Binježevu (općina Hadžići), gdje je bio i nastanjen. Tu je i ukopan.

SADIKOVIĆ SALIH, rođen 15. 6. 1939. godine, u Kasatićima (Hadžići), od oca Mušana i majke Nure, rođene Jelešković. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hatidža, rođena Kalem; otac dvoje djece: Halid (oženjen), Rešad (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 28. 1. 1993. godine u mjestu Gradac (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SELIMOVIĆ HIKMET, rođen 1. 1. 1962. godine, u Trznju (Hadžići), od oca Salema i majke Džemile, rođene Mehremić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Adia, rođena Horman; otac jednog djeteta: Melina (student). Prije agresije bio zaposlen u «Žici», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir 1/2/2/1 bb 9. bbr 1. korpusa. Poginuo 5. 8. 1993. godine na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika.(Odluka Predsjedništva R BiH br. 01-011-87/99 od 1.11.1999. g.).

SIDRAN MIRSAĐ, rođen 20. 3. 1961. godine, u Žunovnici (Hadžići), od oca Muharema i majke Bisere, rođene Jeleč. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hajrija, rođena Ibrica; otac dvoje djece: Azra (student), Alma (učenik). Prije agresije bio zaposlen privatno (mesnica, Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5456. Poginuo 13. 9. 1993. godine u Drežnici (Mostar). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SMAJIĆ ALMIN, rođen 2. 1. 1975. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Dževada i majke Fate, rođene Beganović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 19. 3. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5096. Poginuo 2. 7. 1993. godine u Bukovici (Buturović-Polje). Ukopan je u mezarju Gorani (Buturović-Polje).

SULJIĆ ZIJAD, rođen 1. 8. 1956. godine, u Rakovici (Ilidža), od oca Zahida i majke Zarfe, rođene Čebirić. Osnovnu školu završio u Rakovici. Oženjen; supruga Behija, rođena Tvrčković; otac dvoje djece: Nudžeima (student) i Sumeja (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Bosanki», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 20. 11. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 7. 1993. godine u Blinjama (Kreševo). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

SUŠIĆ HUSEIN, rođen 10. 9. 1970. godine, u Grudama (Hadžići), od oca Hasana i majke Subhije, rođene Halvadžija. Osnovnu školu završio u Pazariću. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 6. 1993. godine u Stupnik (na Igmanu, Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ŠABIĆ AMIR, rođen 27. 5. 1972. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Muhameda i majke Zile, rođene Kasum. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju i fakultet u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio student, a u odbranu domovine uključio se 28. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 3. 1993. godine u Zagonima (Gradac). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ŠAHIĆ MUNIB, rođen 28. 4. 1953. godine, u Korči (Hadžići), od oca Ibrahima i majke Bibe, rođene Tabak. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Oženjen; supruga Muniba, rođena Smajlović; otac troje djece: Munir (oženjen), Senaid (oženjen), Sedin (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 15. 10. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 12. 1993. godine u Hrasnici (Ilidža). Ukopan je u mezarju Korča (Tarčin).

ŠAHIĆ RAŠID, rođen 20. 5. 1939. godine, u Korči (Hadžići), od oca Redže i majke Haše, rođene Krčalo. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Oženjen; supruga Dika, rođena Tufo; otac petero djece: Muris (oženjen), Zijad (oženjen), Zufer (oženjen), Mina (zaposlena), Jasmina (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 3. 11. 1993. godine u Tarčinu. Ukopan je u mezarju Korča (Tarčin).

ŠARIĆ NEZIR, zvani HIGE, rođen 21. 11. 1960. godine u Vukovićima (Hadžići), od oca Ahmeta i majke Ajkune, rođene Marić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hasiba, rođena Horman; otac jednog djeteta: Nihad (student). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 7. 4. 1993. godine u Butmiru (Ilidža). Ukopan je u mezarju Vukovići (Tarčin).

ŠARIĆ ISMET, rođen 30. 6. 1968. godine, u Resniku (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Muhareme, rođene Mehmedić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir 1/3/1/1. bb 9. bbr. Poginuo 17. 6. 1993. godine u Blinjama (Kreševo). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (broj: 01-011-87/99, od 1.11. 1999. godine).

ŠARIĆ JAKUB, rođen 1. 5. 1967. godine, u Vukovićima (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Derviše, rođene Fišo. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u UPI-ju, «Zora», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 4. 6. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 12. 1993. godine na Ivan-sedlu (Tarčin). Ukopan je u mezarju Vukovići (Tarčin).

ŠATARA IBRO, rođen 14. 5. 1951. godine, u Tuhobiću (Kalinovik), od oca Salke i majke Zejne, rođene Dedović. Osnovnu školu završio u Ulogu (Kalinovik), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Kada, rođena Bašalić; otac troje djece: Selma (student), Amra (učenik), Alma (udata). Prije agresije bio zaposlen u MUP-u Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 17. 6. 1993. godine u Pirinskom propustu (Blinje, Kreševo). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 04/3-2-41-872, od 24. 1. 2003. godine). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ŠAVIJA RADIVOJE, rođen 6. 7. 1963. godine, u Donjoj Tramošnji (Sanski Most), od oca Jovana i majke Danice. Završio osnovnu školu. Oženjen; supruga Nizama, rođena Amzovski; otac dvoje djece: Danijela (nezaposlena), Zijad (nezaposlen). Prije agresije stanovao u Zoviku (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5683. Nestao 17. 7. 1993. godine na Igmanu; nije ekshumiran.

ŠEHIĆ ŠERIF, rođen 18. 2. 1950. godine, u Gornjoj Bioči (Ilijaš), od oca Avdije i majke Atije. Osnovnu i srednju školu završio u Ilijašu, gdje je bio i zaposlen u „Energopetrolu“. Oženjen; supruga Subha, rođena Čano; otac dvoje djece: Amela i Dževad. Bio pripadnik ARBiH od 13. 2. 1993. godine do 18. 4. 1993. godine, kad je, kao pripadnik 9. bbr. poginuo na Košćanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

ŠEHIĆ HIDAJET, rođen 21. 10. 1968. godine, u mjestu Gradac (Hadžići), od oca Čazima i majke Alije, rođene Drina. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen privatno, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 8. 1993. godine u Zagonima (Gradac, Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHIĆ RIFET, rođen 9. 11. 1958. godine, u Borovnici (Zavidovići), od oca Hamida i majke Hanife, rođene Ahmić. Osnovnu školu završio u Zavidovićima, srednju u Sloveniji. Oženjen; supruga Muharema, rođena Sadiković; otac jednog djeteta: Denis (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji» (Čačak), a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 10. 1993. godine u Resniku (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ŠEHIĆ OSMAN, zvani **COCE**, rođen 13. 9. 1963. godine, u mjestu Gradac (Hadžići), od oca Ismeta i majke Haše, rođene Maslo. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Haša, rođena Kahriman; otac jednog djeteta: Anel (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir čete 9. bbr. 14. divizije, 1. korpusa. Poginuo 7. 4. 1993. godine u Butmiru (Ilidža). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin kapetana (Odluka Predsjedništva R BiH br. 02-011-448/96 od 31.5.1996 g.)..

ŠHOVIĆ MEHMED, rođen 15. 5. 1958. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Emina i majke Emine, rođene Žunić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Asifa, rođena Tufo; otac troje djece: Lejla (nezaposlena), Emin (učenik), Adisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u MUP-u Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 17. 10. 1993. godine u Blinjama (Kreševo). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnom policijskom zvijezdom. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

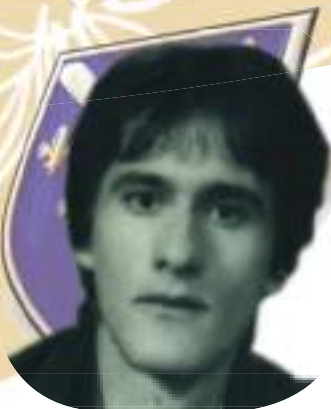
ŠERBO MUJO, zvani **MUJKA**, rođen 15. 3. 1959. godine u Duranovićima (Hadžići), od oca Omera i majke Pembe, rođene Nikšić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Senija, rođena Sajnica; otac troje djece: Eldina (udata), Eldin (oženjen), Alisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 15. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 13. 12. 1993. godine u Aleksićima (Tarčin). Ukopan je u mezarju Duranovići (Tarčin).

ŠORO MIRALEM, rođen 6. 7. 1970. godine, u Sivicama (Hadžići), od oca Hasana i majke Zibe, rođene Sultanić. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Oženjen; supruga Sanela, rođena Šahić; otac jednog djeteta: Miralem (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Slogi», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 15. 7. 1993. godine u Tarčinu. Ukopan je u mezarju Os-enik (Pazarić).

TIRO RIFET, rođen 17. 10. 1956. godine, u Budmolićima (Hadžići), od oca Sulejmana i majke Hašije, rođene Buljugija. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hurija, rođena Zelić; otac dvoje djece: Sulejman (oženjen), Mirela (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir 1/2/3/3. bb 9. bbr. 1. korpusa. Poginuo 19. 6. 1993. godine u Gojakovcu (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Budmolići (Tarčin). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (odluka broj: 01-011-87/99, od 1.11. 1999. godine).

TUFO SELVER, rođen 4. 10. 1964. godine, u Duranovićima (Hadžići), od oca Mustafe i majke Hanke, rođene Muhibić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Elfa, rođena Hujjić; otac dvoje djece: Samir i Alma (učenici). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik 6356/5072. Umro 25. 12. 1993. godine u Sarajevu. Ukopan je u mezarju Duranovići (Tarčin).

TULIĆ MUFID, rođen 1. 3. 1973. godine, u Tulici (Kiseljak), od oca Hamdije i majke Sife, rođene Delić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju školu u Sarajevu. Nije bio oženjen, a prije agresije bio zaposlen u «Vranici», Sarajevo. U odbranu domovine uključio se 4. 8. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 12. 6. 1993. godine u Tulici (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Tulica (Kiseljak).

TURČINOVIĆ ADNAN, rođen 14. 4. 1973. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Salke i majke Zlatke, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Neoženjen. Prije rata nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 20. 6. 1993. godine u Blinjama (Kreševo). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno dodijeljen čin poručnika (Odluka 01.011.87/99 od 1.11.1999. g.).

VATRIĆ ESAD, rođen 13. 9. 1953. godine, u Brdima (Trnovo), od oca Durana i majke Fatime, rođene Fatić. Osnovnu školu završio u Šabićima (Trnovo). Oženjen; supruga Kada, rođena Ismić; otac jednog djeteta: Irma (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Ćilimari na Ilidži, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5092 Bjelimići. Poginuo 6. 8. 1993. godine u Šljemenima (Bjelašnica). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

VATRIĆ FAHRUDIN, zvani **FIKRET**, rođen 10. 1. 1970. godine, u Brdima (Trnovo), od oca Hamdije i majke Fatime, rođene Bandić. Do agresije živio u Hadžićima, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Nije bio oženjen. U odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992 godine (Teritorijalna odbrana) i bio pripadnik VJ 5092. Poginuo 18. 7. 1993. godine u Proskoku (na Igmanu). Ukopan je na mezarju Brda (Trnovo).

VELJKOVIĆ DERVIŠ, rođen 3. 10. 1960. godine u Donjim Hadžićima, od oca Derviša i majke Esmе, rođene Vrtić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Latifa, rođena Đelko; otac dvoje djece: Amra i Muamer (učenici). Prije agresije bio zaposlen u PTT Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 15. 7. 1993. godine u Tarčinu. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

VLADOVIĆ MIRALEM, rođen 22. 4. 1961. godine u (Hadžićima), od oca Halila i majke Habibe, rođene Bajramović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u Pilani, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6204. Poginuo 13. 9. 1993. godine u Glogovu (Jablanića). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ZUKA MENSUD, rođen 31. 10. 1964. godine, u Obojku (Fojnica), od oca Fadila i majke Remzije, rođene Drinić. Osnovnu školu završio u Fojnici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Dževahda, rođena Selimović. Prije agresije bio zaposlen u GP «Bosna», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 20. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 1. 10. 1993. godine u Meorištu (Tarčin). Ukopan je u mezarju Fojnica.

**ŠEHIDI I POGINULI BORCI
HADŽIĆA**

1994

ARSLAN FARUK, rođen 16. 8. 1957. godine, u općini Stari Grad (Sarajevo), od oca Hamdije i majke Almase, rođene Klino. Osnovnu i srednju školu završio u Sarajevu. Do agresije živio u Hadžićima gdje je bio i zaposlen. Oženjen; supruga Naila, rođena Šljivar; otac dvoje djece: Kenan (student), Lejla (učenik). Prije agresije bio zaposlen privatno, a u odbranu domovine uključio se 19. 6. 1992. godine (TO BiH). U ratu bio pripadnik VJ 5040. Poginuo 13. 5. 1994. u Kaćunima (Busovača). Ukopan u mezarju Mehurići (Busovača).

BAJREKTAREVIĆ SAKIM, rođen 23. 8. 1964. godine, u Tulici (Kiseljak), od oca Ahmeda i majke Sevle, rođene Struga. Osnovnu školu završio u Lepenici. Oženjen; supruga Samira, rođena Hafizović; otac dvoje djece: Alem (učenik), Jasmin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Bosanki», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio pomoćnik komandira čete za moral i politička pitanja 9. bbr. 14. divizije, 1. korpusa. Poginuo 7. 2. 1994. na Golupcu (Kreševo). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (broj: 06/8-2349 od 19. 6. 1996. godine).

BAJRIĆ FIKRET, zvani **FIKRO**, rođen 4. 10. 1959. godine, u Budmolićima (Hadžići), od oca Halila i majke Safije, rođene Šabović. Osnovnu školu završio u Tarčinu, srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Envera, rođena Kalem; otac dvoje djece: Belma (udata), Kenan (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Vodoprivredi BiH», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir voda mašinske inženjerije. Poginuo 4. 10. 1994. godine na Treskavici, rejon Ljuta. Ukopan je u mezarju Budmolići (Tarčin). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika (Odluka Predsjedništva R BiH br. 02-011-448/96 od 31.5.1996 g.).

BEĆIROVIĆ RAMIZ, rođen 1. 7. 1952. godine, u Koščanu (Hadžići), od oca Hamida i majke Fate, rođene Proha. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ševala, rođena Bešo; otac troje djece: Mirela (učenik), Izet (učenik), Mirsad (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 26. 5. 1994. godine u Ratnoj bolnici «Suhodol» (Tarčin). Ukopan je u mezarju Koščan (Hadžići).

BEĆIROVIĆ ADEM, rođen 2. 7. 1958. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Ramiza i majke Emine, rođene Šehidić. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Fazila, rođena Šahić; otac dvoje djece: Melisa (učenik), Enisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Bosanki», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 8. 12. 1994. godine u mjestu Goli Hrast (Gradac, Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

BULJUGIJA SALEM, rođen 8. 8. 1954. godine, u Grudama (Hadžići), od oca Mehmeda i majke Ševala, rođene Bužo. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Samira, rođena Ramić; otac dvoje djece: Edis (učenik), Emina (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 32108 (odred „Laste“). Poginuo 22. 7. 1994. godine u Sarajevu. Ukopan je u mezarju Vardište (Resnik, Pazarić).

ČEKRLIJA ELDAR, zvani **ELDO**, rođen 26. 4. 1974. godine, na Trznju (Hadžići), od oca Atifa i majke Sabahete, rođene Tufo. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 27. 11. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik MUP-a. Poginuo 29. 6. 1994. godine u mjestu Gaj (Lokve, Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Trzanj (Tarčin).

ČOLO SENAHID, rođen 5. 6. 1962. godine, u mjestu Mokrine (Hadžići), od oca Ibrahima i majke Zarfe, rođene Bajraktarević. Osnovnu školu završio u Lepenici. Oženjen; supruga Sadeta, rođena Ramić; otac jednog djeteta: Šeherzada (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Ingrapu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 1. 10. 1994. godine na Debelom brdu (Trnovo). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

DAHIĆ AVDO, rođen 23. 8. 1958. godine, u Olovu, od oca Fehima i majke Kadire, rođene Husanović. Osnovnu školu završio u Olovu. Oženjen; supruga Hiba, rođena Čomor; otac četvero djece: Nedžad (zaposlen), Nermin (zaposlen), Elvir (nezaposlen), Avdo (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Šumarstvu», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 22. 6. 1994. godine u Tarčinu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Japalaci (Tarčin).

DŽELILOVIĆ UZEIR, zvani **DŽANA**, rođen 18. 5. 1957. godine, u Kućicama (Hadžići), od oca Sune i majke Dike, rođene Sadiković. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zuhra, rođena Nizić; otac dvoje djece: Vedad (student), Melisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Bjelašnici“ (Hadžići), a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 7. 1994. godine u Vrančićima (Hadžići). Obavljao dužnost komandira čete inženjerije 9bbr. Za izuzetne zasluge, odlikovan je priznanjem Zlatni ljiljan (broj: 8/2-404-2, od 15. 4. 1994. godine). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin kapetana.

GOLUBIĆ MERSUDIN, rođen 20. 1. 1975. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Ramiza i majke Nure, rođene Kazić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. U odbranu domovine uključio se 15. 3. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 11. 4. 1994. godine u Ratnoj bolnici »Suhodol« (Tarčin). Ukopan je u mezarju Katunjište (Vrbanja, Tarčin).

GROŠO MIRSAD, rođen 27. 2. 1964. godine u mjestu Radanovići (Kiseljak), od oca Alije i majke Diše, rođene Musić. Osnovnu školu završio u Kiseljaku, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Bosanka», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 14. 3. 1994. godine u Zabrđu (Kiseljak) od posljedica ranjavanja. Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

HASIĆ RAMIZ, rođen 8.12. 1966. godine, u Kreševu, od oca Zahida i majke Fehime, rođene Jahić. Oženjen; supruga Samra, rođena Zahirović; otac jednog djeteta: Alisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvest», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 24. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 15. 2. 1994. godine u Čamišću (Kreševo). Ukopan je u mezarju Botunja (Kreševo).

HUSANOVIĆ HIMZO, rođen 6. 2. 1952. godine, u Dragovićima (Hadžići), od oca Avde i majke Ćamile, rođene Begić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fata, rođena Horman; otac dvoje djece: Muamel (zaposlen) i Almer (nezaposlen). Prije agresije bavio se privatnim poslom, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 18. 10. 1994. godine u Ratnoj bolnici »Suhodol« (Tarčin). Ukopan je u mezarju Vardište (Dragovići, Pazarić).

ISIĆ JASMIN, rođen 14. 10. 1970. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Sejfe i majke Hajrije, rođene Sejmenović. Osnovnu školu završio na Mostarskom Raskršću (Ilidža). Oženjen; supruga Alisa, rođena Fejzić; otac jednog djeteta: Jasmin (učenik). Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Oružane snage RBiH). U ratu bio pripadnik VJ 5456. Nestao 11. 11. 1994. godine u Nevesinju; nije ekshumiran (proglašen umrlim, a kao dan smrti smatra se 11. 11. 1994. godine, rješenjem Općinskog suda II. u Sarajevu, broj: Ro-640/01.).

JAMAKOVIĆ NIJAZ, rođen 21. 12. 1974. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Esada i majke Kaseme, rođene Rizvo. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 15. 6. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 8. 1994. godine u Koščanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

KATKIĆ HAZIM, zvani **HAZE**, rođen 10. 4. 1973. godine, u Buturovićima (Hadžići), od oca Kasima i majke Fatime, rođene Bećarević. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Ilidži. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 32108, odred «Laste». Poginuo 13.12. 1994. godine u Proskoku (Bjelašnica). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom (broj dokumenta: 05/2-41-1/458). Ukopan je u mezarju Buturovići (Pazarić).

KATKIĆ IDRIZ, rođen 2. 10. 1972. godine, u Tulici (Kiseljak), od oca Mustafe i majke Zlatke, rođene Tiro. Osnovnu školu završio u Lepenici. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 4. 11. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 22. 5. 1994. godine u Lepenici (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

KOLDŽO RAMO, rođen 5. 9. 1952. godine, u Rakovici (Ilidža), od oca Mustafe i majke Razije, rođene Smajlović. Osnovnu školu završio u Rakovici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fahra, rođena Muratović; otac jednog djeteta: Haris (oženjen, zaposlen). Prije agresije bio zaposlen u PTT Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 1. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Kao komandir čete u 9. bbr. poginuo 23.11. 1994. godine na Kukovima (Treskavica). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići). Posthumno mu je dodijeljen čin kapetana (broj: 06/14-198, od 16. 6. 1996.).

MRNĐIĆ MEHO, rođen 12. 12. 1959. godine, u Dužanima (Konjic), od oca Ibri i majke Hate, rođene Čatić. Osnovnu školu završio u Glavatičevu. Oženjen; supruga Rifija, rođena Lavić; otac troje djece: Vahid (nezaposlen), Vahida (učenik), Zikrija (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Bitumenki», Sarajevo, a stanovao u Garovcima (Hadžići), gdje mu i sada živi porodica. U odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5092 (649 Ibr.). Poginuo 12. 9. 1994. godine u Glavatičevu. Ukopan je u mezarju Dužani (Konjic). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika.

NIZIĆ MEHMED, rođen 7. 1. 1944. godine, u Dupovcima (Hadžići), od oca Zahida i majke Fate, rođene Rešidović. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Beogradu. Oženjen; supruga Ferida; otac dvoje djece: Azra (udata) i Lejla (udata). Prije agresije bavio se privatnim poslovima, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 26.11. 1994. godine u Pazariću. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ODOBAŠIĆ ABID, rođen 15. 3. 1939. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Avde i majke Fatime, rođene Begić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Biba, rođena Kazić; otac četvero djece: Zemira (udata), Saliha (udata), Meliha (udata), Zamir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18.12. 1994. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Lokve (Pazarić).

RIZVO NERMIN, rođen 1. 5. 1974. godine, u mjestu Ivica (Kiseljak), od oca Adema i majke Mirsade, rođene Murtić. Osnovnu školu završio u Lepenici. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9. 4. 1994. godine u Donjem Žeželovu (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

RIZVO EDIN, rođen 11.11.1975 godine u Kiseljaku, od oca Ragiba i majke Jasmine rođene Fejzić. Osnovnu školu je završio u Lepenici, bio učenik II Gimnazije u Sarajevu. U odbranu domovine se uključio 30.1.1993 godine u okviru VJ 5072 i prekomandovan u 1.Mlbr u čijem sastavu je poginuo 13.5.1994 godine. Ukopan je u šehitluku Mokrine.

SNAGIĆ ENEZ, rođen 5. 6. 1967. godine, u Bukvi (Kreševo), od oca Zahida i majke Fatime, rođene Šuvalija. Osnovnu školu završio u Kreševu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Refija, rođena Jamaković; otac jednog djeteta: Armin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Grasu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 9. 1994. godine na Osmicama (Igman). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

SMAJIĆ SELVER, rođen 29. 3. 1965. godine, u Budmolićima (Tarčin), od oca Hurema i majke Razije, rođene Šarić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Dženana, rođena Lokvančić; otac jednog djeteta: Senaidin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u hotelu «Evropa», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 30. 7. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 2. 1994. godine u Mehinoj Luki (Tarčin). Ukopan je u mezarju Budmolići (Tarčin).

ŠEČIĆ VEDO, rođen 25. 1. 1967. godine, u Žulju (Sokolac), od oca Jusufa i majke Raseme, rođene Českin. Osnovnu školu završio na Mostarskom Raskršću, a srednju školu u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Bosanki», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5105. Poginuo 17. 4. 1994. godine u Žižcima (Vareš). Ukopan je u mezarju Bilalovac (Kiseljak).

ŠEHIDI I POGINULI BORCI

HADŽIĆA

1995

AGIĆ AMIR, rođen 5. 2. 1973. godine u Sarajevu općina Centar, od oca Saliha i majke Fatime, rođene Hadžić. Osnovnu i srednju školu završio je u Kreševu. Do agresije je živio sa roditeljima u Bukvi (općina Kreševo). Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik VJ 5072 i MUP-a SJB Kreševo. Poginuo 11. 10. 1995. na Humu (Trnovo). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (broj: 05-1/31-28, od 31. 3. 1994.) i Zlatnom policijskom značkom. Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

AHMETOVIĆ HAKIJA, rođen 1.1.1960 godine u Novom Pazaru, od oca Latifa i majke Aiše rođene Dreković. Osnovnu i srednju školu je završio u Novom Pazaru, bio zaposlen u RO „Trudbenik“ Beograd. Bio je oženjen, supruga Hasnija rođena Rahman, otac jednog djeteta, Latif (učenik). Do agresije živio u Foči, u odbranu od agresije se uključio 22.7.1992 godine u okviru TO R BiH (VJ 5072) čiji pripadnik je bio do 13.6.1995 godine kada je prekomandovan u 145 bbr. Poginuo je 11.12.1995 godine a ukopan u šehitluku Kahrmani Pazarić.

BAJRIĆ NIHAD, rođen 27. 6. 1974. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Uzejira i majke Zubejde, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 28. 11. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 6. 4. 1995. godine, u Butmiru (Sarajevo). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BAŠIĆ SAFO, rođen 9. 1. 1950. godine, u Solakovićima (Kiseljak), od oca Atifa i majke Šerife, rođene Sajnica. Osnovnu školu završio u Lepenici (Kiseljak), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sadika, rođena Turčinović; otac dvoje djece: Adisa (udata), Eldina (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 22. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 19. 6. 1995. godine u Pazariću. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

BAŠIĆ VEJSIL, rođen 5. 4. 1941. godine, u Solakovićima (Kiseljak), od oca Osmana i majke Fehime, rođene Hasić. Osnovnu školu završio u Zabrđu (Lepenica), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hajka, rođena Proha; otac dvoje djece: Mediha (udata), Izudin (poginuo kao pripadnik ARBiH). Prije agresije bio zaposlen u «Bjelašnici», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072. Poginuo 25. 5. 1995. godine u Solakovićima (Kiseljak). Ukopan je u mezarju Solakovići (Kiseljak).

BEĆAREVIĆ HIDAJET, zvani **HIDO**, rođen 31. 3. 1970. godine, u Buturovićima (Hadžići), od oca Abdulaha i majke Diše, rođene Bužo. Osnovnu školu završio u Pazariću, srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 3. 12. 1991. (Zelene beretke) i 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i bio komandir streljačkog voda. Poginuo 4. 10. 1995. godine na Gvoznom polju (Treskavica). Za izuzetne zasluge, odlikovan plaketom «Bosanski stećak». Ukopan je u mezarju Buturovići (Osenik, Pazarić). Posthumno mu je dodijeljen čin čelnika (Naredba br. 06/8-3136/94 od 6.9.1994 g)..

BEĆIROVIĆ AMER, rođen 10. 4. 1975. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Fehima i majke Fate, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 25. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072 – odred «Laste». Poginuo 16. 6. 1995. godine u Poljinama, općina Centar, Sarajevo. Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BEJTIĆ RAMIZ, rođen 9. 6. 1952. godine u Bjelovićima (Kreševu), od oca Atifa i majke Zibije, rođene Moraja. Osnovnu školu završio u Kreševu. Oženjen; supruga Selva, rođena Durmić; otac dvoje djece: Nihad (poginuo kao pripadnik ARBiH), Zijad (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u «Čeliku», Kreševu, a u odbranu domovine uključio se 1. 4. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro je 8. 3. 1995. godine u Ratnoj bolnici »Suhodol» (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

BULJUGIJA RAGIB, rođen 21. 4. 1940. godine u Grudama (Hadžići), od oca Ćamila i majke Hatidže, rođene Džafić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zlatka, rođena Odobašić; otac troje djece: Mihreta (udata), Ifeta (udata), Samira (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 18. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 14. 11. 1995. godine u Ratnoj bolnici »Suhodol» (Tarčin). Ukopan je u mezarju Vardište (Resnik, Pazarić).

BEŠO SAMIR, rođen 10. 9. 1974. godine, u općini Novo Sarajevo, Sarajevo, od oca Abdulaha i majke Mujesire, rođene Muminović. Osnovnu školu završio u Hadžićima. Oženjen; supruga Sevda, rođena Sejmenović; otac jednog djeteta: Emina (učenik). Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 1. 11. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5251 (145 lbr). Poginuo 1. 5. 1995. godine u mjestu Pašina planina (Treskavica). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

BUŽO MUHAREM, zvani **HOČKO**, rođen 5. 1. 1946. godine, u Oseniku (Hadžići), od oca Hurema i majke Hate, rođene Ibrica. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Azema, rođena Japalak; otac dvoje djece: Vedad (oženjen), Ismira (udata). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se od 16. 4. 1992. do 13. 9. 1992 i od 3. 4. 1993. do 19. 7. 1995. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 2. 8. 1995. godine u Ratnoj bolnici «Suhodol». Ukopan je u mezarju Osenik (Pazarić).

BUŽO ADMIR, zvani **APE**, rođen 26. 6. 1972. godine u općini Centar, Sarajevo, od oca Salke i majke Vasvije, rođene Beganović. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i MUP OSN «Laste». Poginuo 4. 10. 1995. godine u mjestu Grmeč (Sanski Most). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458 od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Osenik (Pazarić).

ČAJIĆ VAHIDIN, rođen 22. 8. 1972. godine, u Ferhatlijama (Hadžići), od oca Ćamila i majke Rahe, rođene Trešnjo. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u preduzeću RO «Balkan», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072, od 4. 4. 1995. godine VJ 5251. Poginuo 1. 11. 1995. godine u Sanskom Mostu. Posthumno mu je dodijeljen čin natporučnika, 29. 2. 1996. godine (02-011-151/96). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ČEBIRIĆ SULJO, rođen 26. 9. 1967. godine, u Rakovici (Ilidža), od oca Asima i majke Rabije, rođene Sinanović. Osnovnu školu završio u Rakovici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 15. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 4. 1995. godine u mjestu Lisnik na Igmanu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

ČATIĆ AHMED, rođen 10. 2. 1942. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Smajila i majke Alije, rođene Kadrić. Osnovnu školu završio na Mostarskom Raskršću, a srednju u Hadžićima. Oženjen; supruga Azra, rođena Rešidović; otac troje djece: Samira (udata), Senada (udata), Amir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u MUP-u, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik CSB Sarajevo. Poginuo 23. 4. 1995. godine u Sarajevu. Ukopan je u mezarju «Lav» (Sarajevo).

DELALIĆ MUSTAFA, zvani **MUSA**, rođen 22. 3. 1962. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Mumina i majke Hate, rođene Husejinović. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mejra, rođena Sejmenović; otac dvoje djece: Lejla (nezaposlena), Ajla (učenik). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 11. 1995. godine u Sarajevu. Ukopan je u mezarju Raštelica (Tarčin).

EMŠO VEHID, rođen 1. 10. 1967. godine u mjestu Duhri (Kiseljak), od oca Muharema i majke Derviše, rođene Smajić. Osnovnu školu završio u Brnjacima (Kiseljak), a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabaheta, rođena Muraja; otac dvoje djece: Nirmela (učenik), Dino (učenik). Prije agresije bio zaposlen u „Bosanki“, Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 21. 4. 1995. godine u Lisniku (Igman). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

GOLUBIĆ VEJSIL, rođen 15. 7. 1951. godine, u mjestu Korča (Hadžići), od oca Mede i majke Diše, rođene Rahimić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Fata, rođena Uzun; otac dvoje djece: Nihada (udata), Admir (neoženjen). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 25. 12. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 11. 5. 1995. godine, ranjen 31. 1. 1993. godine na Igmanu i umro od posljedica ranjavanja. Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

HAJRO EDIN, rođen 14. 12. 1970. godine, u Gornjoj Bioči (Hadžići), od oca Adema i majke Taibe, rođene Šarić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen; prije agresije bio zaposlen u preduzeću ŽTO Rajlovac, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 11. 10. 1995. godine na Humu (Treskavica). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004.). Ukopan je u mezarju Budmolići (Tarčin).

GOLUBIĆ FAHID, rođen 6. 3. 1975. godine u mjestu Korča (Hadžići), od oca Alije i majke Melče, rođene Mešanović. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. U odbranu domovine uključio se 5. 4. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5051. Poginuo 29. 6. 1995. godine u mjestu Brezak (Trnovo). Ukopan je u mezarju Korča (Tarčin).

HASIĆ MUHIDIN, rođen 8. 6. 1974. godine, u mjestu Botunja (Kreševo), od oca Muje i majke Hasije, rođene Rizvo. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen; Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 5. 2. 1993. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 18. 6. 1995 u mjestu Lipa (Nišićka visoravan). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

HORMAN FADIL, rođen 15. 7. 1957. godine, u mjestu Gunjani (Kreševo), od oca Omera i majke Fate, rođene Bejtić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ramiza, rođena Muraja; otac troje djece. Anita (nezaposlena), Dženita (udata), Fadil (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 24. 6. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5251,6356/5072. Obavljao dužnost komandira čete. Poginuo 16. 6. 1995. godine u Ostojićima (Trnovo). Ukopan je u mezarju Gunjani (Kreševo).

HUJIĆ ELVEDIN, zvani **EVE**, rođen 2. 8. 1971. godine u mjestu Jeleč (Hadžići), od oca Mustafe i majke Redžibe, rođene Aladžuz. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 32108/OPSN «Laste». Poginuo 1. 10. 1995. godine u Kamičku (Ključ). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić). Za izuzetne zasluge u odbrambeno-oslobodilačkom ratu odlikovan Zlatnom policijskom značkom.

HRNJIĆ FAIK, rođen 6. 10. 1973. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Nedžiba i majke Ramize, rođene Rešidović. Osnovnu i srednju školu završio u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5251. Poginuo 1. 5. 1995. godine na Treskavici (Trnovo). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

ISIĆ SEAD, rođen 5. 3. 1954. godine u Binježevu (Hadžići), od oca Ahmeda i majke Hajrije, rođene Šišić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabaheta, rođena Šarić; otac dvoje djece: Kenan (oženjen) i Sanela (udata). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 12. 2. 1995. godine u Tarčinu. Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

JAHIĆ MENSUR, rođen 1. 8. 1964. godine, u Donjem Žeželovu (Kiseljak), od oca Kasima i majke Fatime, rođene Mušinbegović. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «PTT Inženjering», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 4. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072, 145. Fojnička, 6353 (5199), Fojnica. Poginuo 21. 6. 1995. godine u Korčici (Trnovo). Za izuzetne zasluge, odlikovan Zlatnim ljiljanom (8/2-4926-2, od 21. 11. 1995. godine). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

KADIĆ DŽEMAL, rođen 15. 5. 1950. godine, u Rakitnici (Trnovo), od oca Osmana i majke Have, rođene Čomor. Osnovnu školu završio u mjestu Šabići (Rakitnica), a srednju u Ilidži. Oženjen; supruga Sajma, rođena Osmanović; otac troje djece: Ismet (oženjen), Hava (udata), Mirela (udata). Prije agresije bio zaposlen u Sportskom centru Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 4. 8. 1995. godine u Lokvama (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KADIĆ EMIN, rođen 17. 4. 1938. godine, u Rakitnici (Trnovo), od oca Hurema i majke Zejne, rođene Vatrić. Osnovnu školu završio u Rakitnici; nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u preduzeću UPI DC Rajlovac, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 24. 1. 1995. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KALEM JASMIN, rođen 17. 9. 1963. godine, u Beganovićima (Hadžići), od oca Sune i majke Sejde, rođene Saka. Osnovnu školu završio u Pazariću. Oženjen; supruga Vildana, rođena Lihovac; otac četvero djece: Irmana (nezaposlena), Suno (nezaposlen), Sejda (učenica) i Senita (učenica). Prije agresije obavljao privatne poslove, a u odbranu domovine uključio se 22. 10. 1993. godine. U ratu bio pripadnik 6356/5072 VJ. Poginuo 9. 6. 1995. godine na Treskavici. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

KATKIĆ SALKO, zvani **SALKAN**, rođen 15. 1. 1965. godine, u Buturovićima (Hadžići), od oca Kasima i majke Fatime, rođene Bećarević. Osnovnu školu završio u Pazariću. Oženjen; supruga Samira, rođena Selimović; otac troje djece: Elvisa (učenik), Elvis (učenik), Elmedin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 24. 6. 1995. godine u Gajima (Lokve, Hadžići). Ukopan je u mezarju Buturovići (Pazarić).

KEČO LAHUDIN, rođen 31. 1. 1971. godine. u Gornjem Žeželovu (Kiseljak), od oca Zilke i majke Hafize, rođene Dvoženjić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5072 i VJ 5251. Poginuo 1. 5. 1995. godine u Treskavici. Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

KEČO RASIM zvan ŠORA, rođen 2.7.1962 godine u Žežalovu (Kiseljak), od oca Ahmeda i majke Zehre rođene Rehak. Osnovnu školu je završio u Pazariću gdje je i živio. Zanat je završio u MŠC Sarajevo a bio zaposlen u ŽTP Sarajevo (Blažuj). Nije bio oženjen. U Odbranu domovine uključio se 9.10.1992 godine u okviru VJ 5072 (9.bbr) u čijem sastavu je bio do 15.4.1995 godine kada je prekomandovan u 145 bbr.. Poginuo je 25.6.1995 godine (Zenica). Ukopan je u šehitluku Kahrimani u Pazariću.

LIHOVAC ENES, rođen 3.6.1954. godine u Karaosmanovićima (Hadžići), od oca Zaima i majke Džemile, rođene Fatić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Almasa, rođena Tufo, poginula kao civilna žrtva rata; otac dvoje djece: Esmir (nezaposlen), Aldin (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 14. 9. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 1. 5. 1995. godine Beganovima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

LIHOVAC RAMIZ, rođen 15. 6. 1952. godine, u Karaosmanovićima (Pazarić), od oca Zaima i majke Džemile, rođene Fatić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju na Ilidži. Oženjen; supruga Suada, rođena Nuspahić; otac dvoje djece: Mursel (učenik), Hemnalina (student). Prije agresije bio zaposlen u DES-u, Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 1. 5. 1995. godine u Karaosmanovićima (Pazarić). Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MRKONJA AZEM, zvani **LOLO**, rođen 23. 11. 1953. godine, u Budmolićima (Hadžići), od oca Redže i majke Hanke, rođene Dupovac. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Tida, rođena Husanović. Prije agresije bio zaposlen u GP «Hercegovina», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 15. 1. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 6. 1995. godine na Treskavici. Ukopan je u mezarju Budmolići (Tarčin).

MUHIBIĆ ŠABAN, rođen 6. 12. 1968. godine, u Korči (Hadžići), od oca Abdulaha i majke Aiše, rođene Jahić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Suvada, rođena Korić; otac jednog djeteta: Amel (učenik). Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 11. 10. 1995. godine na Humu (Trnovo). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom značkom (broj: 05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Korča (Tarčin).

MUJIĆ NEDŽIB, rođen 22. 3. 1970. godine, u Grivićima (Hadžići), od oca Fadila i majke Hajrije, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Elma, rođena Nizić; otac jednog djeteta: Semir (učenik). Prije agresije bio zaposlen u Zavodu «Resnik» (Pazarić), a u odbranu domovine uključio se 18. 4. 1993. godine. U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 12. 1. 1995. godine u Pazariću. Ukopan je u mezarju Kahrimani (Pazarić).

MURTIĆ REMZO, rođen 4. 9. 1966. godine, u Bukovici (Kiseljak), od oca Ragiba i majke Fate, rođene Delić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zlatka, rođena Bekirovski; otac dvoje djece: Azmir (učenik), Jasmin (učenik). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 4. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072, 5251. Poginuo 1. 5. 1995. godine na Pašinoj planini (Trnovo). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

NIKŠIĆ RUSMIR, rođen 15. 1. 1968. godine, u Trzanju (Hadžići), od oca Asima i majke Šehre, rođene Grić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Edina, rođena Hajro; otac dvoje djece: Vildana (učenik), Mirza (učenik). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik MUP-a Hadžići. Poginuo 11. 10. 1995. godine na Humu (Treskavica). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom značkom (broj: 06/1-41.5-289/04, od 4. 3. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Trzanj (Tarčin).

NUKICA NIJAZ, rođen 28. 8. 1961. godine, u Sejdanovićima (Hadžići), od oca Zejnila i majke Ramize, rođene Mašić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zlatka, rođena Potur; otac dvoje djece: Elvir (učenik), Elvedin (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u ŽTO Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5900 (LoB), Visoko. Poginuo 12. 5. 1995. godine u Lokvama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

OPUTA RAMIZ, rođen 14. 6. 1951. godine, u Gunjanima (Kreševo), od oca Vejsila i majke Rahime, rođene Muraja. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Oženjen; supruga Hajrija, rođena Lakača; otac dvoje djece: Ismir (oženjen), Jasmin (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 5. 1. 1995. godine u Ormanju (Hadžići). Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

OSMANOVIĆ REFKO, rođen 7. 11. 1969. godine u Malo Čajno (Visoko), od oca Alije i majke Hatidže, rođene Pandžić. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Nije bio oženjen. Prije agresije bio zaposlen u «Bosanki», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 26. 7. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 16. 6. 1995. godine u Smodolima (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mlavica (Tarčin).

REŠIDOVIĆ RAMIZ, rođen 15. 9. 1942. godine, u Binježevu (Hadžići), od oca Alije i majke Samije, rođene Dedić. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Munira, rođena Kalem; otac dvoje djece: Amira (udata), Amina (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Vrelu Bosne», Ilidža, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 19. 9. 1995. godine u Ratnoj bolnici »Suhodol« (Tarčin). Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

REŠIDOVIĆ NERMIN, rođen 31. 1. 1974. godine, u općini Centar, Sarajevo, od oca Hamde i majke Adile, rođene Nizić. Osnovnu školu završio na Mostarskom Raskršću, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 29. 6. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 5031. Poginuo 15. 6. 1995. godine u Gunčaru (Hadžići). Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SADIKOVIĆ ELVEDIN, zvani **CAPA**, rođen 12. 2. 1970. godine, u Kasatićima (Hadžići), od oca Sabrije i majke Rabije, rođene Koro. Osnovnu školu završio u Hadžićima, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Enisa, rođena Bajrić; otac jednog djeteta: Adel (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Unioninvestu», Binježevu, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 25. 10. 1995. godine u Zenici. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

SULJIĆ NUHRUDIN, rođen 17. 9. 1961. godine, u Rakovici (Ilidža), od oca Fuada i majke Habibe, rođene Begović. Osnovnu školu završio u Rakovici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Dženida, rođena Džafić; otac dvoje djece: Amina (udata) i Anida (učenica). Prije agresije bio zaposlen u «Unioninvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 4. 7. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9. 6. 1995. godine na Treskavici. Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

ŠABOVIĆ ABID, zvani **BIDO**, rođen 2. 1. 1947. godine u Trznju (Hadžići), od oca Mehe i majke Aiše, rođene Čičko. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hanka, rođena Bajrić; otac dvoje djece: Meho (oženjen), Mediha (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Feroelektru» (na Stupu, Sarajevo), a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 9. 9. 1995. godine u Trznju (Tarčin). Ukopan je u mezarju Trzanj (Tarčin).

ŠEHIĆ ADIL, rođen 10. 3. 1940. godine, u Lokvama (Hadžići), od oca Rasima i majke Ševale, rođene Odobašić. Osnovnu školu završio u Pazariću. Oženjen; supruga Fata, rođena Mehmedić; otac dvoje djece: Rešad (poginuo u ARBiH), Nijaz (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 10. 8. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 11. 6. 1995. godine na Treskavici. Ukopan je u mezarju Kahrmani (Pazarić).

ŠEHOVIĆ IBRAHIM, zvan **ŠAJKA**, rođen 21. 12. 1947. godine u Grivićima (Hadžići), od oca Smaje i majke Almase, rođene Lihovac. Osnovnu školu završio u Hadžićima, srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hata, rođena Čović; otac troje djece: Jasmina (student), Nermina (udata), Fatima (udata). Prije agresije bio zaposlen u TRZ, Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 8. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 28. 7. 1995. godine u Zenici. Ukopan je u mezarju Vardište (Dragovići, Pazarić).

ŠLJIVO RIFET, rođen 21. 9. 1954. godine, u Donjoj Rašteli (Hadžići), od oca Mehe i majke Raseme, rođene Husanović. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Oženjen; supruga Alija, rođena Subašić; otac dvoje djece: Amir (zaposlen), Almir (oženjen). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Lokve», Zovik, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik 5031, 6356/5072. Poginuo 15. 6. 1995. godine u Gunčaru (Hadžići). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnim ljiljanom (8/2-404-2, od 15. 4. 1994. godine). Ukopan je u mezarju Donja Rašteli (Tarčin).

TEPIĆ FAIK, rođen 4. 10. 1973. godine, u Vukovićima (Hadžići), od oca Osmana i manjke Razije, rođene Šehić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Hadžićima. Nije bio oženjen. Prije rata nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6031. Poginuo 15. 6. 1995. godine u Tinohovu (Hadžići). Ukopan je u mezarju Vukovići (Hadžići).

TIRO ERIK, rođen 6. 2. 1974. godine, u općini Centar, Sarajevu, od oca Seida i majke Fate, rođene Grcić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju školu u Hadžićima. Nije bio oženjen, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik MUP-a Hadžići. Poginuo 11. 10. 1995. godine na Humu (Treskavica). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom značkom. Ukopan je u mezarju Luke (Tarčin).

TOPALOVIĆ MIRSAD, rođen 7. 6. 1958. godine, u Lukama (Hadžići), od oca Asima i majke Zahide, rođene Kabaš. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Hamida, rođena Smajić; otac dvoje djece: Dino (učenik), Kenan (nezaposlen). Prije agresije bio zaposlen u «Grasu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 25. 2. 1995. godine u Ormanju (Hadžići). Ukopan je u mezarju Luke (Tarčin).

TUFO ATIF, rođen 25. 3. 1962. godine na Trznju (Hadžići), od oca Hamida i majke Pembe, rođene Ćorović. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Sabina, rođena Jašarević; otac dvoje djece: Armin i Ermin (učenici). Prije agresije bio zaposlen u «Centrotransu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 10. 5. 1992 godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik 9. bbr. a potom SJB. Poginuo 11. 10. 1995. godine u Humu (Trnovo). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Srebrenom policijskom značkom, Medaljom za hrabrost (odluka broj: 02/3.2-41-573, od 24. 1. 2001. godine), Zlatnom policijskom značkom (odluka broj: 011-603/99). Ukopan je u mezarju Trzanj (Tarčin).

TUFO SELIM, rođen 15. 12. 1967. godine, u Vrbanji (Hadžići), od oca Hurema i majke Bibe, rođene Bajrić. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Hadžićima. Oženjen; supruga Adila, rođena Selimović; otac dvoje djece: Anela i Arnes (učenici). Prije agresije bio zaposlen u «Centrotransu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Rezervni sastav milicije). U ratu bio pripadnik SJB Hadžići. Poginuo 11. 10. 1995. godine u Humu (Treskavica). Za izuzetne zasluge, odlikovan je Zlatnom policijskom zvijezdom (broj: 05/2-41-1/458, od 16. 2. 2004. godine). Ukopan je u mezarju Vrbanja (Tarčin).

ZEKANović MUJO, rođen 1. 1. 1946. godine, u Lihovcima (Hadžići), od oca Safeta i majke Bademe, rođene Bibić. Osnovnu školu završio u Pazariću, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Šemsa, rođena Zalihić; otac dvoje djece: Badema (udata), Nefertisa (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 8. 12. 1992. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 18. 3. 1995. godine u Pazariću (Hadžići). Ukopan je u mezarju Vardište (Resnik. Hadžići).

**ŠEHIDI - UMRLI BORCI
HADŽIĆA**

1996

BAJRAKTAREVIĆ ZILKO, rođen 2. 1. 1959. godine, u Kiseljaku, od oca Mustafe i majke Šemse, rođene Hasić. Osnovnu školu završio u Lepenici (Kiseljak), srednju i fakultet u Sarajevu. Oženjen; supruga Ifeta, rođena Bašić; otac jednog djeteta: Merima (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Blažuj, a u odbranu domovine uključio se 22. 6. 1993. godine. U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Ranjen 13. 8. 1993. godine u Gojakovcu (Koščan); umro od posljedica ranjavanja 29.1.1996 godine. Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

ČOMOR EDHEM, rođen 14. 9. 1957. godine, u mjestu Lukomir (Konjic), od oca Muje i majke Derviše, rođene Trešnjo. Osnovnu školu završio u mjestu Lukomir (Konjic). Oženjen; supruga Mina, rođena Čomor; otac dvoje djece: Mirnes (neoženjen, nezaposlen), Irma (učenik). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 15. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 5266. Umro 29. 11. 1996. godine u Hadžićima. Ukopan u gradskom groblju Kopišanj (Hadžići).

DLAKIĆ MIHRET, rođen 8. 7. 1960. godine, u Donjoj Rašteli (Hadžići), od oca Šabana i majke Hate, rođene Čičko. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mirnesa, rođena Pecanović; otac dvoje djece: Dženana (učenik), Munevera (učenik). Prije agresije bio zaposlen u KP Dom na Butmiru, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072 i 117 mlbr. Umro 11. 1. 1996. godine u Sarajevu. Ukopan je u mezarju Donja Rašteli (Hadžići). Unaprijeđen u čin poručnika.

JASIKA ADIL, rođen 8. 10. 1952. godine, u Japalacima (Hadžići), od oca Edhema i majke Rabije, rođene Šehović. Osnovnu školu završio u Tarčinu, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Ramiza, rođena Horo; otac dvoje djece: Merima (student) i Edina (udata). Prije agresije bio zaposlen u VP «Žunovnica», Hadžići, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 14. 10. 1996. godine u Japalacima (Tarčin). Ukopan je u mezarju Japalacima (Tarčin).

KALEM SAMIR, rođen 21. 8. 1974. godine, u Lukama (Hadžići), od oca Muje i majke Latife, rođene Bunar. Osnovnu školu završio u Tarčinu. Nije bio oženjen. Nije bio zaposlen, a u odbranu domovine uključio se 16. 5. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Poginuo 9. 9. 1996. godine u Ovčarima (Konjic). Ukopan je u mezarju Luke (Tarčin).

KEČO ENVER, rođen 2. 10. 1955. godine, u Žežalovu (Kiseljak), od oca Begana i majke Zlatke, rođene Bašić. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Zekija; rođena Sajnica; otac dvoje djece: Adis (oženjen) i Enisa (učenik). Prije agresije bio zaposlen u preduzeću «Hidrogradnja», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 27. 7. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 22. 10. 1996. godine od posljedica ranjavanja u Mokrinama (Hadžići). Ukopan je u mezarju Mokrine (Hadžići).

**ŠEHIDI - UMRLI BORCI
HADŽIĆA**

1997,1998.

BOJA VEJSIL, rođen 2. 6. 1950. godine, u Toplici (Kiseljak), od oca Alije i majke Kanije, rođene Kečo. Osnovnu školu završio u Lepenici, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Mejra, rođena Čolo; otac troje djece: Elvedin (oženjen), Edin (oženjen), Kanija (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Hidrogradnji», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 16. 4. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 12. 1. 1997. godine u Sarajevu od posljedica oboljenja iz rata. Ukopan je u mezarju Toplice (Kiseljak).

FAZLIBAŠIĆ RASIM, zvani **ČIČKO**, rođen 17. 2. 1943. godine, u Mratinjićima (Kreševo), od oca Abida i majke Fate, rođene Čelebić. Osnovnu školu završio u Kreševu. Oženjen; supruga Kanija, rođena Mušanović; otac četvero djece: Nermina (udata), Nermin (oženjen), Edina (udata), Fata (udata). Prije agresije bio zaposlen u „Vranici“, Fojnica, a u odbranu domovine uključio se 24. 6. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 2. 2. 1997. godine u Zabrdju od posljedica oboljenja iz rata. Ukopan je u mezarju Mratinjići (Kreševo).

ČOMOR VEJSIL, rođen 2. 9. 1950. godine, u mjestu Lukomir (Konjic), od oca Mumina i majke Šerife, rođene Elezović. Osnovnu školu završio u mjestu Konjic, a srednju u Sarajevu. Oženjen; supruga Kada, rođena Čomor; otac četvero djece: Mirza (nezaposlen), Mirzija (udata), Aiša (udata), Azra (udata). Prije agresije bio zaposlen u «Energoinvestu», Sarajevo, a u odbranu domovine uključio se 25. 10. 1992. godine (Teritorijalna odbrana). U ratu bio pripadnik VJ 6356/5072. Umro 10. 3. 1998. godine u Hadžićima – od posljedica ranjavanja. Ukopan je u mezarju Kopišan (Hadžići). Posthumno mu je dodijeljen čin poručnika.

**ŠEHIDSKA I MJESNA MEZARJA
U OPĆINI HADŽIĆI**

ŠEHIDSKO MEZARJE KAHRIMANI - PAZARIĆ

Šehidsko mezarje Kahrimani je centralno šehidsko mezarje naše općine sa ukupno 254 ukopana šehida. Treće je šehidsko mezarje po veličini na području Kantona Sarajevo. Mezarje je uređeno i ograđeno tipiziranim ogradom i kapijom u organizaciji Fonda za izgradnju i održavanje šehidskih mezarja Kantona Sarajevo (u daljem tekstu „Fonda“) uz punu pomoć i podršku Općine Hadžići. U sastavu ovog mezarja će biti, u perspektivi, izgrađena spomen soba sa različitim sadržajima i mogućnostima prezentacije proteklih događaja i sjećanja na naše šehide i svo zlo koje nam je agresija donijela sa sobom.

ŠEHIDSKO MEZARJE MOKRINE

Mokrine Luka

Mokrine Laze

Na području Mokrina postoji jedno šehidsko mezarje sa 34 ukopana šehida. Pored njega u mezarju Luka u Mokrinama je ukopano 7 šehida a u mezarju Laze jedan šehid. Šehidsko mezarje je urađeno u skladu sa unificiranim projektom Fonda KS . Svim šahidima su podignuti nišani u organizaciji Fonda.

ŠEHIDSKO MEZARJE „MRAZIŠTE“ NA IGMANU

Šehidsko mezarje je izgradio Fond Kantona Sarajevo prema utvrđenom tipiziranom projektu. U njemu su ukopani 9 šehida, boraca Igmána, koji su sa raznih krajeva bivše Jugoslavije došli da brane BiH. Održavanje šehitluka je u nadležnosti Fonda KS.

ŠEHIDSKO MEZARJE „VELIKO POLJE „ IGMAN

Izgrađeno u organizaciji Fonda KS sa potpunom infrastrukturom koju zahtjeva unificirano šehidsko mezarje. U njemu je ukopano 16 šehida iz raznih krajeva BiH koji su poginuli boreći se na Igmanu i Bjelašnici. U neposrednoj blizini šehitluka je izgrađeno i spomen obilježje za sve poginule branitelje na ovom području u toku agresije.

MEZARJE BINJEŽEVO

Mjesno mezarje u kome je ukopano osam šehida , uglavnom predratnih stanovnika tog mjesta. Na mezarju je od strane Fonda KS postavljena tipizirana ograda i ulazna kapija.

MEZARJE BUDMOLIĆI

Mjesno mezarje , više šehidsko, smješteno u haremu , nove, područne džamije sa urađenom tipskom ogradom i kapijom koja krase sva šehidska mezarja Kantona Sarajevo. U mezarju je ukopano 6 šehida .

MEZARJE ČIČKE

U okviru mjesnog mezarja ukopan je jedan šehid iz toga mjesta. Mezarje je u nadležnosti održavanja džemata .

MEZARJE BUKOVICA

U ovom mjesnom mezarju je ukopano 3 šehida iz Bukovice. U sastavu džamijokog kompleksa, kome pripada i mezarje, izgrađeno je i lijepo spomen obilježje i to sve sa novom džamijom krase ovaj džemat.

MEZARJE DONJI HADŽIĆI

Staro područno mezarje koje su džematlije ogradili i uredili vlastitim sredstvima i trudom .Tako su odali poštovanje , pored ostalih, i dvojici šehida koji su tu ukopani.

MEZARJE DONJI HADŽIĆI “MORIĆA MEZARJE”

Mjesno mezarje koje je sa osam šehida ukopanih u njemu i šehidsko. Uređeno i ograđeno tipiziranom ogradom i kapijom u organizaciji i pomoći Fonda KS.

MEZARJE DUPOVCI

Mjesno mezarje sa dva ukopana šehida iz Dupovaca. Greblje održava džemat u čijoj organizaciji je i ograđeno i uređeno.

MEZARJE DURANOVIĆI

Područno mezarje sa 2 šehida, smješteno iznad sela Duranovići. U nadležnosti je džemata Duranovići.

MEZARJE GRIVIĆI

Je mjesno mezarje smješteno u haremu džamije u Grivićima. U njemu je ukopano 12 šehida poginulih na samom početku agresije na Hadžiće. Mjesto njihovog ukopa predstavlja zaseban šehitluk sa uređenim šehidskim nišanima i centralnim spomen obilježjem. Mezarje je ograđeno tipiziranom ogradom i kapijom .

MEZARJE JAPALACI

Mezarje Japalaci je područno mezarje u haremu džamije u Japalacima u kome je ukopano 5 šehida tog džemata. Izgradnjom nove džamije, koja je u toku, i mezarje će dobiti ljepši izled i predstavljat će jedinstven kompleks.

MEZARJE KUĆICE

Mezarje Kućice je mjesno mezarje u kome je ukopano 10 šehida. Uglavnom se radi i licima koja je agresor na samom početku agresije na Hadžiće odveo u logore i dalje im se izgubio svaki trag. Nakon dugog traganja i njihovg pronalaska i ekshumiranja ukopani su u ovom mezarju.

MEZARJE KOŠĆAN

Porodično greblje (Prohino greblje) u kome je ukopan jedan šehid.

MEZARJE LOKVE

Mjesno mezarje sa dva ukopana šehida. Podignuti su šehidski nišani a u neposrednoj blizini, i dvorištu područne škole podignuto je spomen obilježje braniteljima Bosne iz rata 1992-1995 godine.

Mjesno mezarje sa tri ukopana šehida. Podignuti su šehidski nišani. Greblje je u nadležnosti džemata Luke.

MEZARJE LUKE —TARČIN

MEZARJE MUSIĆI-UŠIVAK

Mjesno mazarje u kome su ukopana četiri šehida, borca koji su nakon zarobljavanja su vođeni kao nestali, te nakon dugog trganja njihovi ostaci su pronađeni i tu pokopani.

MEZARJE OSENIK I BUTUROVIĆI

Mezarja Osenik i Buturovići su u neposrednoj blizini jedno drugome. U mezarju Buturovići u haremu džamije ukopano je 4 šehida a u mezarju Osenik 5 šehida. Svim su podignuti šehidski nišani.

MEZARJE SOLAKOVIĆI

Mjesno mezarje Solakovići u Lepenici je smješteno u haremu džamije i u njemu je ukopano 6 šehida. Nešto niže u greblju „Smajlovići“ je ukopan još jedan šehid. Oba mezarja su u nadležnosti džemata. Šehidski nišani su podignuti svim šehdima.

MEZARJE TRZANJ

Mjesno mezarje smješteno u haremu novoizgrađene džamije sa 10 ukopanih šehida . Izgradnjom nove džamije urađena je i nova ograda mezarja .

MEZARJE VARDIŠTE (DRAGOVIĆI I RESNIK)

Oba mezarja su mjesna i u njima je ukopano 7 šehida: tri u Dragovićima i četiri u Resniku. Podignuti su šehidski nišani, a ostalo je u nadležnosti džemata.

MEZARJE VRANČIĆI

Mjesno mezarje sa dva ukopana šehida kojima su podignuti šehidski nišani.

MEZARJE VRBANJA I. i 2..

Mjesno mezarje Vrbanja I i II ima ukupno 12 ukopanih šehida. Na mezarju Vrbanja I Fond KS je postavio tipiziranu ogradu i kapiju a na drugome nije. Šehidski nišani su postavljeni svim šehidima.

Mjesno mezarje Vukovići ima 3 ukopana šehida sa postavljenim šehidskim nišanima.

MEZARJE VUKOVIĆI

MEZARJE ŽEŽELOVO

Mjesno mezarje Žeželovo u Lepenici ima 5 ukopanih šehida sa podignutim šehidskim nišanima. Upravljanje i održavanje mezarja je u nadležnosti džemata.

MEZARJE ŽUNOVNICA - GRAHORIŠĆE

Mjesno mezarje iznad Žunovnice, u kome je ukopano dva šehida . U pripremi su radovi na postavljanju tipizirane kapije šehidskog mezarja u organizaciji Fonda KS.

SPOMEN PARK BREZOVAČA

Spomen park objedinjava mezarja i grobove šehida i poginulih boraca iz perioda agresije na BiH 1992.-1995. ali i spomen obilježja iz perioda NOB:a 1941.-1945. g. Uređenje i ograđivanje ovog kompleksa i zatvaranje u mali spomen park, finansirala je Općina Hadžići. U toku su aktivnosti na izradi projektne dokumentacije za njegovo proširenje i obogaćivanje izgledom i sadržajem.

GROBLJE DUB U PAZARIĆU

Mjesno groblje Dub u Pazariću ima jednog ukopanog poginulog pripadnika Armije BiH

GRADSKO GREBLJE „KOPIŠANJ“ HADŽIĆI

Gradsko greblje “Kopišanj” je postalo predmetom eksploatacije poslije reintegracije općine Hadžići. U njemu su ukopani šehidi i poginuli borci koji su ekshumirani na raznim lokacijama i preneseni tu.

A large, light brown flower graphic with five petals and a central stem, positioned behind the title text in the center of the page.

**DEMOGRAFSKA ANALIZA POSLJEDICA AGRESIJE NA
OPĆINU HADŽIĆI**

Namjera priređivača ove monografije u ovom dijelu knjige nije usmjerena na detaljnu analizu posljedica agresije u smislu ljudskih gubitaka u općini Hadžići u odbrambeno-oslobodilačkom ratu 1992.-1995. godine. To će biti predmet analitičkog osvrta u drugim djelima. Međutim, radi čitaočeve spoznaje o težini ratnog sukoba na ovim prostorima, žestini agresorskih sveobuhvatnih razarajućih djelovanja na slobodne prostore općine Hadžići te odlučnosti gazija da odbrane svoju domovinu, svoju općinu, neophodno je iskazati neke analitičke pokazatelje.

STAROSNA STRUKTURA ŠEHIDA I POGINULIH BORACA PREMA GODINAMA POGIBIJE

R.B.	STAROSNA DOB	GODINA POGIBIJE-SMRTI							
		1992.	1993.	1994.	1995.	1996.	1997.	1998.	UKUPNO
1	Do 18 g.	8	7	2	0	0	0	0	17
2	18-25 g.	59	44	6	19	1	0	0	129
3	25-30 g.	41	21	6	9	0	0	0	77
4	30-35 g.	47	22	5	6	0	0	0	80
5	35-40 g.	34	16	5	6	4	0	0	65
6	40-50 g.	50	14	1	7	1	1	1	75
7	50-60 g.	35	6	1	5	0	1	0	48
8	Iznad 60 g.	10	3	0	0	0	0	0	13
9	UKUPNO	284	133	26	52	6	2	1	504

Patriotski naboje u srcima ljudi bio je jači od spoznaje o zrelosti dječaka koji su, sa manje od 18 godina, uzeli pušku u ruke i ponosno stali na linije odbrane od agresora. Ti mladi heroji ostat će u našim sjećanjima.

O samosvijesti naše mladosti da se mora braniti država i narod, da se valja svim sredstvima oduprijeti najezi srbočetničke armade, govori i podatak da je takvih u redovima odbrane bilo – najviše. To, svakako, potvrđuje činjenica da je 178 ili 48 % šehida i poginulih boraca živote dalo u starosnoj dobi do 30 godina.

Broj poginulih boraca po godinama ukazuje na žestinu vođenja borbenih djelovanja, ali i, sigurno, na našu nedovoljnu spremnost, obučenosť i opremljenost za borbu. Nažalost, malo smo ili nikako znali šta je rat. Agresor je to znao mnogo bolje. On je donio iskustva sa ratišta u Sloveniji i Hrvatskoj, on je planirao, pripremao i realizirao dugo spremanu agresiju sa upotrebom najsavremenije borbene tehnike četvrte evropske vojne sile.

BROJ POGUNLIH PREMA MJESTU POGIBIJE

R/B	MJESTO PO- GIBIJE	BROJ POGINULIH
1.	Beganovi	2
2.	Bihać	1
3.	Binježevo	15
4.	Blinje	25
5.	Busovača	1
6.	Butmir	5
7.	Dupovci	3
8.	Fojnica	2
9.	Gojakovac	5
10.	Gradac	17
11.	Grivići	9
12.	Gunčar	5
13.	Hadžići	49
14.	Igman	51
15.	Ilidža	3
16.	Jablanica	6
17.	Kasatići	7
18.	Kondžilo	3
19.	Konjic	2
20.	Košćan	26
21.	Kula	2
22.	Lokve	31
23.	Mokrine	3
24.	Mostar	3
25.	Donji Hadžići	22
26.	Mratinići	6

R/B	MJESTO POGIBIJE	BROJ POGINULIH
27.	Nišička visoravan	2
28.	Ormanj	10
29.	Osenik	1
30.	Pazarić	15
31.	Rakovica	7
32.	RB »Suhodol«	12
33.	Sanski Most	1
34.	Sarajevo	15
35.	Sokolac	1
36.	Solakovići	1
37.	Svrake	8
38.	Tarčin	14
39.	Treskavica	19
40.	Kučice	4
41.	Trnovo	8
42.	Trzanj	2
43.	Tulica	3
44.	Ušivak	14
45.	Vogošća	1
46.	Vrančići	5
47.	Zabrđe-Lepenica	3
48.	Zenica (bolnica)	7
49.	Zovik	4
50.	Miševići	10
51.	Žeželovo	11
52.	Žunovnica	23
	UKUPNO	504

Mjesta pogibije branitelja govore o važnosti dominantnih kota i objekata. Oni su bili važni ili presudno važni za uspješnu odbranu slobodne teritorije. Neprijatelj je to znao isto toliko i zato je svakodnevno atakovao na njih da bi ih zaposjeo. Ne upuštajući se u detaljnije opisivanje i pobrajanje najvažnijih ili možda svih borbenih djelovanja na nekim ili svim područjima na kojima su naši branioци ratovali, iz analize je vidljivo da, u tom kontekstu, prednjače područja Koščana, Lokava, Igmana i Blinja. Više je nego poznato da su se na Koščanu vodile presudne borbe, da su naše gazije, pripadnici 9. bbr i MUP SJB Hadžići, u više navrata borbom prsa u prsa odbacivali neprijatelja na njegove polazne linije, nanoseći mu velike gubitke. Slična situacija bila je i na ratištu Lokvi.

Agresor se do kraja rata nije mogao pomiriti sa činjenicom da nije mogao probiti naše linije odbrane i, zauzimanjem lokavskog polja, možda i riješiti ishod rata u svoju korist. Igmansko ratište je zbog svih specifičnosti koje su se ispoljavale bilo i najteže i najinteresantnije i nama i njima. Starateški gledano, Igman je predstavljao i opredjeljivao sudbinu Bosne.

Ko je držao Igman, imao je šanse da pobijedi. Četnik je to znao i zato je 1993. godine pokrenuo najveću ofanzivu u toku agresije sa ciljem da zauzme Igman i definitivno blokira Sarajevo. Sve ovo, najkraće kazano, dovelo je i do velikoga broja poginulih. Na veliku žalost, moralo se neko vrijeme braniti i od još jednog agresora, dojučerašnjeg "saveznika". Najžešće borbe vođene su u predjelu ili širem lokalitetu Blinja, manje na lepeničkom području i području Volujaka.

BROJ POGINULIH PREMA MJESTU I GODINI POGIBIJE

MJESTO POGIBIJE	GODINA POGIBIJE							UKUPNO
	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	
Beganovi	1			1				2
Binježevo	14	1						15
Donji Hadžići	22							
Dupovci	3							3
Gradac	13	4						17
Grivići	9							9
Gunčar	1	2		2				5
Hadžići	46	1			1		1	49
Igman	26	16	5	4				51
Kasatići	7							7
Košćan	15	6	1		1			23
Kučice	4							4
Lokve	20	4	2	5				31
Miševići	10							10
Mokrine		2			1			3
Ormanj	4	2		3				9
Osenik		1						1
Pazarić	7	3	1	2	1			14
RB»Suhodol»		7	2	3				12
Tarčin	2	5	2	1	1			11
Trzanj	1	1	1					3
Tulica		2						2
Ušivak	13							13
Vrančići	4		1					5
Vrbanja			1					1
Zovik	4							4
Žunovnica	21	1	1					23
UKUPNO	211	58	17	21	5	0	1	313

MJESTA POGIBIJE NA PODRUČJU OPĆINE HADŽIĆI

Može se sa punim ponosom kazati da su naša 9. brdska brigada i hadžićki MUP branili i odbranili Bosnu, domovinu svih njenih naroda i građana. Oni su čuvali južne kapije glavnog grada Republike Bosne i Hercegovine, oni su omogućili da Sarajevo preživi, oni su zaslužni za slobodu. Ali, ko je među njima najzaslužniji? Oni koji su dali svoje mlade živote i svojom krvlju nakvasili temelje naše domovine, oni koji su na Allahovom putu otišli u vječni život. To su šehidi. Naši šehidi. Uz njih su se bratski i herojski borili i borci drugih nacionalnosti, ljudi koji su prepoznali pozitivnu stranu borbe i osjećali potrebu da se odupru agresoru. I oni su, herojski se boreći za domovinu, položili svoje živote. I njima pripada veliko hvala i čast.

MJESTA POGIBIJE IZVAN TERITORIJE OPĆINE HADŽIĆI

MJESTO POGIBIJE	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	UKUPNO
Bihać				1				1
Bjelašnica		2						2
Busovača			1					1
Butmir	1	3		1				5
Blinje-Lopata		24	1					25
Fojnica	1	1						2
Gojakovac		4	1					5
Golubac				1				1
Hrasnica		1						1
Jablanica		6						6
Ilidža	1	1						2
Ključ				1				1
Konjic		1	1		1			3
Kondžilo	1	2						3
Kula		1						1
Mostar		2						2
Mratinići	1	5						6
Nišići				1				1
Rakovica	7							7
S.Most				1				1
Sarajevo	5	4	1	4	1	1		16
Sokolac	1							1
Svrake-Vogoš	8							8
Solakovići	3			1				4
Treskavica		3	2	13				18
Trnovo	3		1	5				9
Tulica		2						2
Vareš			1					1
Volujak		1						1
Voljevac		1						1
Vogošća	1							1
Zabrđe-Lepen		1	1			1		3
Zenica-bolnica	2	2		2				6
Žeželovo		7	1					8
UKUPNO	71	74	11	31	2	2	0	191
UKUPNO								504

BROJ POGINULIH PREMA GODINAMA I MJESECIMA POGIBIJE

GODINA	MJESEC U GODINI												UKUPNO
	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.	.IX.	X	XI.	XII.	
1992.	-	-	-	-	69	84	41	24	11	15	18	22	284
1993.	5	7	6	8	5	22	31	14	12	14	-	8	133
1994.	1	3	1	3	3	2	2	1	2	2	3	3	26
1995.	3	2	2	4	8	15	1	1	2	11	3	-	52
1996.	2	1							1	1	1		6
1997.	1	1											2
1998.			1										1
UKUPNO	12	14	10	15	85	123	75	40	28	43	25	33	504

PREGLED POGINULIH PREMA STRUČNOJ SPREMI

KATEGORIJA	BROJ
UČENICI	7
STUDENTI	7
OŠ	74
SSS-KV	379
VK	7
VŠS	8
VSS	16
OSTALI	6
UKUPNO	504

NACIONALNA STRUKTURA POGINULIH

NACIONALNA PRIPADNOST	BROJ
Bošnjaci	499
Hrvati	2
Srbi	3
UKUPNO	504

NEŠTO O ORGANIZACIJI PORODICA ŠEHIDA I POGINULIH BORACA

Organizacija porodica šehida i poginulih boraca općine Hadžići počela je sa radom ratne 1994. godine u Pazariću. Odmah nakon reintegracije općine Hadžići, 1996. godine, zvanično je registrirana pod nazivom Organizacija porodica šehida i poginulih boraca općine Hadžići. Februara 1997. godine dobija svoje prve prostorije i odmah pristupa aktivnostima iz svoje nadležnosti, a jedna od najvažnijih je da se od zaborava sačuvaju naši najmiliji, koji su svjesno dali živote za svoju zemlju, za nezavisnu i demokratsku državu Bosnu i Hercegovinu, da se od zaborava sačuva sve što je ostalo iza naših najmilijih, a to su: stari, bolesni i iznemogli roditelji, mlade i nejakе supruge, nezbrinuta djeca.

Svojim radom i zalaganjem Organizacija je doista činila maksimalne napore da se ne zaborave porodice šehida, prije svega utvrđujući i realizujući prioritetne aktivnosti na:

- stambeno zbrinjavanje šehidskih porodica, tako da su gotovo sve šehidske porodice stambeno zbirnite (dodjelom lokacija, dodjelom boračkih kredita, dodjelom donacija u građevinskom materijalu, djeca koja su ostala bez oba roditelja, a bila stambeno nezbrinuta dobila su stanove);
- pružanje pomoći socijalno najugroženijim porodicama (paketi, bajramske hedije, drva i ugalj, školski pribor);
- obilasci porodica i sagledavanje njihovog socijalnog stanja (obilazak teško bolesnih i iznemoglih članova porodica šehida i poginulih boraca te prilikom smrtnog slučaja u porodici, za Dan šehida i obilježavanja značajnih datuma u našoj općini);
- pružanje pomoći djeci šehida i poginulih boraca pri upisu u srednje škole i fakultete (stipendiranje djece, besplatne godišnje članske karte u gradskoj biblioteci);
- posebna briga o zaštiti i pružanju pomoći djeci bez oba roditelja rješavanjem osnovnih i egzistencijalnih pitanja;
- aktivnosti na pružanju pomoći i aktivno sudjelovanje u realiziranju politike zapošljavanja članova porodica šehida i poginulih boraca (projekt zapošljavanja djece šehida i poginulih boraca koja su završila redovno školovanje – srednja škola, fakultet);
- zastupanje i predstavljanje porodica šehida i poginulih boraca pred državnim organima i svim drugim institucijama;

- osiguranje prava na isplatu porodičnih invalidnina (njihovo usklađivanje sa rastom troškova života);
- saradnja sa svim organizacijama i udruženjima boračkih populacija na nivou općine i drugim općinskim organizacija u Kantonu;
- saradnja sa Službom za boračka pitanja općine Hadžići, kao i poštivanje uputstava i naređenja, te službe koja se propisuje posebnim uredbama;
- sudjelovanje u radu organa i organizacija porodica šehida u Kantonu Sarajevo;
- tehnička priprema i obrada pojedinih podataka (spiskova, evidencija i sl.), sve po nalogu Kantonalne organizacije i drugih tijela koja potražuju te podatke;
- aktivnosti na organizaciji, rekreaciji, odmoru i banjско-klimatskom liječenju porodica šehida i poginulih boraca (dječja odmarališta, banje, lječilišta);
- praćenje aktivnosti na održavanju šehidskih mezarja sa Fondom za izgradnju nišana Kantona Sarajevo (svim šehidima koji su ukopani u 32 mezarja u općine Hadžići i šire postavljeni su nišani; također, nišani se postavljaju i ekshumiranim pripadnicima ARBiH. Na većim mezarjima urađene su ograde i kapije, kao što su urađena i obilježja šehidima i poginulim borcima, koja su postavljena ispred osnovnih škola u Hadžićima, Pazariću i Tarčinu);
- aktivnosti obilježavanja Dana šehida pripale su Organizaciji porodica šehida (svake godine na drugi dan Ramazanskog bajrama obilježava se Dan šehida). Predstavnici Organizacije porodica šehida, u saradnji sa boračkim udruženjima, predstavnicima općine Hadžići i Armije, posjećuju 15 mezarja u općini Hadžići, dok su ostala mezarja posjećuju porodice šehida i stanovništvo tih područja;
- izrada posebnog programa aktivnosti na obilježavanju značajnih datuma i jubileja, kao i obilježavanje mjesta pogibije istaknutih šehida i poginulih boraca (povodom značajnih datuma, zajedno sa ostalim boračkim udruženjima i općinskim strukturama, obidu se obilježja šehidima i poginulim borcima);
- Organizacija porodica šehida aktivno se uključila u projekt historizacije događaja općine Hadžići, sa konkretnim zadatkom kompletiranja biografskih podataka, fotografijom poginulih pripadnika oružanih snaga općine Hadžići.

Organizacija porodica šehida i poginulih boraca općine Hadžići izdvojila je ovdje aktivnosti koje smatra da su najprioritetnije, a ostali dio programa rada je u projektima aktivnosti na kojima se zasniva težište rada Organizacije, a posebno programske aktivnosti tematskog i normativnog dijela.

Predsjednik Udruženja
Avdo Bašić

Hadžići, 14. 2. 2007. godine

ZAKON O PRAVIMA BRANILACA I ČLANOVA NJIHOVIH PORODICA

(“Službene novine FBiH”, broj 33/04)

I. OSNOVNE ODREDBE

Član 1.

Ovim Zakonom uređuju se: uvjeti, način i postupak za ostvarivanje prava ratnih vojnih invalida i članova njihovih porodica, članova porodica šehida, članova porodica poginulih, umrlih i nestalih branilaca (u daljnjem tekstu: porodice poginulih, umrlih, nestalih branilaca) i demobiliziranih branilaca, lica zaslužnih u odbrambeno-oslobodilačkom ratu, kao i druga pitanja iz oblasti branilačko-invalidske zaštite.

Pojam šehid ili pojam poginuli branilac, u smislu ovog Zakona, koristi se po slobodnom izboru korisnika prava.

Član 2.

Braniocem, u smislu ovog Zakona, smatra se pripadnik Armije Republike Bosne i Hercegovine, Hrvatskog vijeća obrane i policije nadležnog organa unutrašnjih poslova (u daljnjem tekstu: Oružane snage) koji je učestvovao u odbrani Bosne i Hercegovine (početak agresije na općinu Ravno) od 18. 9. 1991. do 23.12. 1996. godine, odnosno do prestanka neposredne ratne opasnosti i koji je demobiliziran rješenjem nadležnog vojnog organa, kao i lice koje je učestvovalo u pripremi za odbranu i u odbrani Bosne i Hercegovine u periodu prije 18. 9. 1991. godine a koje je angažirano od nadležnih organa.

Pod učešćem u odbrani Bosne i Hercegovine u smislu stava 1. ovog člana podrazumijeva se učešće u oružanom otporu i djelovanje u direktnoj vezi sa pružanjem otpora.

Dobrovoljcem i organizatorom otpora, u smislu ovog Zakona, smatra se pripadnik vojnih jedinica koji je učestvovao u pripremi za odbranu i u odbrani Bosne i Hercegovine u periodu do 19. 6. 1992. godine, kao i drugo lice koje nije bilo vojni obveznik u vrijeme dobrovoljnog stupanja u Oružane snage i ostao neprekidno u jedinici do kraja rata, ili je ranije demobiliziran od nadležnog vojnog organa.

Veteranom, u smislu ovog Zakona, smatra se lice koje je stupilo u jedinice iz stava 1. ovog člana od 18. 9. 1991. do 31. 12. 1992. godine i ostalo neprekidno do 23. 12. 1995. godine, ili ranije demobiliziran od nadležnog vojnog organa. Učesnikom rata, u smislu ovog Zakona, smatra se svako lice koje je u sastavu Oružanih snaga iz stava 1. ovog člana provelo najmanje jednu godinu dana neprekidno u periodu od 20. 6. 1992. godine do 23. 12. 1995. godine.

Pojmovi i definicije iz ovog člana koriste se i primjenjuju kod reguliranja prava i pogodnosti u svim oblastima i nivoima vlasti koja se tiču branilaca i članova njihovih porodica.

Član 3.

Ratni vojni invalid je državljanin Bosne i Hercegovine koji je, vršeći vojne dužnosti, druge dužnosti za ciljeve odbrane u sastavu Oružanih snaga, učestvujući u odbrani Bosne i Hercegovine u periodu i pod uvjetima i okolnostima iz člana 2. stav 1. ovog Zakona, zadobio ranu, povredu, bolest ili pogoršanje bolesti, pa je zbog toga nastupilo oštećenje njegovog organizma najmanje za 20%.

Ratni vojni invalid je i državljanin Bosne i Hercegovine koji je po naređenju ili nalogu nadležnog vojnog organa ili organa uprave nadležnog za poslove odbrane i državne sigurnosti, pod uvjetima i okolnostima iz prethodnog stava, zadobio ranu, povredu, bolest ili pogoršanje bolesti, pa je zbog toga nastupilo oštećenje njegovog organizma najmanje za 20%.

Ratni vojni invalid je i lice koje je u periodu i pod uvjetima i okolnostima iz st. 1. i 2. ovog člana bilo ratni zarobljenik i zadobilo ranu, povredu, bolest ili pogoršanje bolesti, pa je zbog toga nastupilo oštećenje njegovog organizma najmanje za 20%.

Ratni vojni invalid je i stranac kod koga je nastupilo oštećenje njegovog organizma pod okolnostima i uvjetima iz st. 1., 2. i 3. ovog člana.

Mirnodopski vojni invalid je lice koje je u miru bez namjere, vršeći vojnu dužnost, zadobilo ranu ili povredu, pa je zbog toga nastupilo oštećenje njegovog organizma najmanje za 20%, odnosno kod kojeg je usljed bolesti ili pogoršanja bolesti nastupilo oštećenje njegovog organizma najmanje za 60% u periodu od 24. 12. 1996. godine i to:

- vojno lice na služenju obaveznog vojnog roka,
- pitomac u vojnoj školi,
- pripadnik rezervnog sastava za vrijeme vojne dužnosti.

Član 4.

Porodica poginulog, umrlog, nestalog branioca je porodica lica koje je poginulo, umrlo, nestalo pod uvjetima i okolnostima iz čl. 2. i 3. ovog Zakona, odnosno umrlog do 23. 12. 1996. godine od posljedica rane, povrede ili bolesti zadobijene pod uvjetima i okolnostima iz člana 3. ovog Zakona.

Porodica poginulog ili umrlog lica iz člana 3. stav 6. ovog Zakona ostvaruje određena prava pod uvjetima i na način koji važi za porodicu umrlog ratnog vojnog invalida.

Član 5.

Propisima iz oblasti odbrane utvrđuje se: ko se smatra pripadnikom Oružanih snaga, vojno lice, vojna služba, vršenje vojne dužnosti za ciljeve odbrane, kao i sva druga pitanja vezana za svojstvo i status pripadnika Oružanih snaga.

Član 6.

Ako mirnodopski vojni invalid naknadno ispuni uvjete za sticanje svojstva ratnog vojnog invalida, po osnovu učešća u Oružanim snagama, stiče svojstvo ratnog vojnog invalida, a invaliditet mu se utvrđuje prema ukupnom oštećenju organizma po oba osnova.

II. PRAVA DEMOBILIZIRANIH BRANILACA

Član 7.

Branioци i članovi njihovih porodica ostvaruju druga prava u skladu sa federalnim i kantonalnim propisima koja nisu obuhvaćena ovim Zakonom i to:

1. novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti;
2. prednost pri zapošljavanju pod jednakim uvjetima;
3. prednost pri zakupu i otkupu poslovnog prostora pod jednakim uvjetima;
4. prednost pri upisu u obrazovne ustanove pod jednakim uvjetima;
5. besplatne obavezne udbenike za redovno školovanje;
6. prednost pri dodjeli stipendija i smještaju u đačke i studentske domove;
7. zdravstvenu zaštitu;
8. prioritarno pravo za rješavanje stambenog pitanja pod jednakim uvjetima;
9. pomoć u slučaju smrti;
10. prednost pri korištenju programa nadležnih zavoda za zapošljavanje;
11. oslobađanje od plaćanja, naknade troškova korištenja građevinskog zemljišta;
12. ostvarivanje penzije pod povoljnijim uvjetima;
13. druga prava u skladu sa posebnim propisima.

Prava utvrđena ovim članom regulirat će se u skladu sa odredbama čl. od 26. do 31. ovog Zakona.

III. PRAVA RATNIH VOJNIH INVALIDA

Član 8.

Prava ratnog vojnog invalida su:

1. lična invalidnina;
2. dodatak za njegu i pomoć od drugog lica;
3. ortopedski dodatak;
4. druga prava iz glave VI ovog Zakona.

1. Lična invalidnina

Član 9.

Radi ostvarivanja prava, prema ovom Zakonu, ratni vojni invalidi razvrstavaju se u grupe vojnog invaliditeta prema stepenu oštećenja organizma izraženog u procentu.

Procent invaliditeta određuje se srazmjerno oštećenju organizma koje je nastalo kao posljedica rane, povrede ili bolesti zadobijene pod okolnostima utvrđenim ovim Zakonom ili su te okolnosti uticale na pogoršanje bolesti.

Svojstvo ratnog vojnog invalida može se steći samo na osnovu oštećenja organizma koje je nastalo usljed rane ili povrede zadobijene pod okolnostima iz člana 3. ovog Zakona koja je ostavila vidne tragove.

Pod vidnim tragovima, u smislu stava 3. ovog člana, podrazumijevaju se jasno vidljivi tragovi na površini tijela, i vidljiva oštećenja unutrašnjih organa utvrđena odgovarajućim dijagnostičkim metodama.

Za određivanje procenta invaliditeta uzimaju se u obzir i oštećenja organizma nastala usljed: upotrebe standardnih lijekova; operacija i drugih terapijskih poduhvata radi liječenja od rane, povrede i bolesti zadobijenih pod okolnostima predviđenim ovim Zakonom i nošenja ortopedskih pomagala; okolnosti pod kojima je kod ratnog vojnog invalida nastupilo oštećenje organizma usljed psihosomatskih oštećenja i poremećaja i manifestiralo se do 23.12. 1997. godine; gubitka ili teškog oštećenja parnog organa, ako je drugi parni organ izgubljen ili teško oštećen usljed posljedica rane, povrede ili bolesti zadobijene pod okolnostima utvrđenim ovim Zakonom.

Član 10.

Prema procentu invaliditeta ratni vojni invalidi razvrstavaju se u deset grupa invaliditeta i to:

- I. grupa – invalidi sa 100% invaliditeta I stepena kojima je za redovan život potrebna njega i pomoć od drugog lica;
- II. grupa – invalidi sa 100% invaliditeta;
- III. grupa – invalidi sa 90% invaliditeta;
- IV. grupa – invalidi sa 80% invaliditeta;
- V. grupa – invalidi sa 70% invaliditeta;
- VI. grupa – invalidi sa 60% invaliditeta;
- VII. grupa – invalidi sa 50% invaliditeta;
- VIII. grupa – invalidi sa 40% invaliditeta;
- IX. grupa – invalidi sa 30% invaliditeta;
- X. grupa – invalidi sa 20% invaliditeta.

Član 11.

Pri utvrđivanju procenta invaliditeta licima kod kojih je pod okolnostima iz člana 3. ovog Zakona nastupilo oštećenje organizma po osnovu oboljenja koje se pogoršalo pod tim okolnostima, uzima se odgovarajući procent od cjelokupnog oštećenja organizma, s tim da po tom osnovu utvrđeni procent oštećenja organizma ne može iznositi više od 100% invaliditeta II grupe, a uzimajući u obzir prirodu bolesti i njen razvoj, trajanje i težinu ratnih napora, odnosno napora pri vršenju vojne službe u Oružanim snagama, s obzirom na druge okolnosti koje su u pojedinom slučaju uticale na pogoršanje bolesti.

Procent vojnog invaliditeta utvrđen konačnim rješenjem u skladu sa stavom 1. ovog člana ne može se kasnije povećavati, bez obzira na daljnje pogoršanje oštećenja organizma.

Član 12.

Lična invalidnina ratnog vojnog invalida utvrđuje se u mjesečnom iznosu, prema grupi vojnog invaliditeta.

Osnovica za određivanje mjesečnih novčanih primanja, prema ovom Zakonu, utvrđuje se u početnom iznosu od 734,00 KM, koja se odlukom Vlade Federacije Bosne i Hercegovine početkom svake godine mijenja i usklađuje prema odredbama člana 57. ovog Zakona.

Mjesečni iznos lične invalidnine invalida od I do X grupe određuje se u procentu od osnovice iz prethodnog stava i iznosi:

Grupa	Procent (%)
I.	100 %
II.	73 %
III.	55 %
IV.	43 %
V.	32 %
VI.	18 %
VII.	13 %
VIII.	7 %
IX.	6 %
X.	5 %

2. Dodatak za njegu i pomoć od drugog lica

Član 13.

Pravo na dodatak za njegu i pomoć od drugog lica imaju ratni vojni invalidi od I do IV grupe, koji su nesposobni za vršenje osnovnih životnih potreba bez pomoći drugog lica.

Ratni vojni invalidi, radi ostvarivanja prava na dodatak za njegu i pomoć od drugog lica, razvrstavaju se u tri stepena i to:

1. u prvi stepen – ratni vojni invalidi I grupe, koji su potpuno nesposobni da se brinu o sebi i samostalno obavljaju osnovne životne potrebe, a kojima je potrebna stalna njega i pomoć drugog lica;
2. u drugi stepen – ostali ratni vojni invalidi I grupe, kao i ratni vojni invalidi II, III i IV grupe kod kojih pored vojnog invaliditeta, postoje i druga oštećenja organizma koja su nastala nezavisno od vojnog invaliditeta, a koja su zajedno sa vojnim invaliditetom jednaka oštećenju organizma vojnog invalida I grupe razvrstanih u I stepen dodatka;
3. u treći stepen – ratni vojni invalidi II, III i IV grupe, čija je nesposobnost jednaka nesposobnosti vojnog invalida I grupe razvrstanih u II stepen dodatka.

Član 14.

Iznos dodatka za njegu i pomoć od drugog lica utvrđuje se od osnovice iz člana 12. stav 2. ovog Zakona kako sljedeći:

1. za prvi stepen 100 % od osnovice,
2. za drugi stepen 70 % od osnovice,
3. za treći stepen 50 % od osnovice.

3. Ortopedski dodatak

Član 15.

Pravo na ortopedski dodatak ima ratni vojni invalid kome je nadležna ljekarska komisija utvrdila vojni invaliditet zbog oštećenja organizma koja su neposredna posljedica zadobijene rane, povrede, bolesti ili pogoršanja bolesti koja je prouzrokovala amputaciju ekstremiteta ili teško oštećenje funkcije ekstremiteta, kao i zbog gubitka vida na oba oka ili enukleacije jednog oka.

Oštećenja organizma iz stava 1. ovog člana razvrstavaju se u tri stepena prema težini, vrsti i uzroku oštećenja.

Član 16.

Iznos ortopedskog dodatka utvrđuje se od osnovice iz člana 12. stav 2. ovog Zakona kako sljedeći:

1. prvi stepen 29 % od osnovice,
2. drugi stepen 22 % od osnovice,
3. treći stepen 17% od osnovice.

Ratnom vojnom invalidu koji ima više oštećenja prvog stepena ortopedski dodatak iz stava 1. tačka 1. ovog člana uvećava se za 25%.

IV. ČLANOVI PORODICE POGINULOG, UMRLOG, NESTALOG BRANIOCA I UMRLOG RATNOG VOJNOG INVALIDA

Član 17.

Članovi porodice poginulog, umrlog, nestalog branioca i umrlog ratnog vojnog invalida, u smislu ovog Zakona, su:

1. bračni drug, djeca rođena u braku i van braka;
2. usvojena djeca, kao i pastorčad koja su sa poginulim ili nestalim braniocem, odnosno umrlim ratnim vojnim invalidom živjela u zajedničkom domaćinstvu posljednju godinu prije njegove smrti ili nestanka, odnosno stupanja u Oružane snage;
3. roditelji i usvojlac;
4. očuh i maćeha koji su sa poginulim, umrlim, nestalim braniocem, odnosno umrlim ratnim vojnim invalidom živjeli u zajedničkom domaćinstvu najmanje tri godine neposredno prije njegove smrti, odnosno stupanja u Oružane snage;
5. dedo i nana – po ocu i majci, koji su se starali o podizanju i odgoju lica od koga izvode pravo i sa kojim su živjeli u zajedničkom domaćinstvu najmanje tri godine neposredno prije njegovog stupanja u Oružane snage, pod uvjetom da nema lica iz tač. 1., 2., 3. i 4. ovog stava;
6. maloljetna braća i sestre, kao i braća i sestre nesposobni za privređivanje, a čija je nesposobnost nastupila prije 15. godine života, ako su sa njim živjeli u zajedničkom domaćinstvu do njegove smrti, odnosno do stupanja u Oružane snage i ukoliko nemaju roditelje, odnosno članove uže porodice;
7. vanbračni drug neoženjenog poginulog, umrlog, nestalog branioca sa kojim je imao dijete i sa kojim je živio u zajedničkom domaćinstvu najmanje godinu dana prije njegove smrti, odnosno stupanja u Oružane snage, ako je taj status dokazao u roku od 12 mjeseci od dana smrti tog lica.

Član 18.

Zajedničkim domaćinstvom, u smislu ovog Zakona, smatra se zajednica stanovanja, privređivanja i trošenja ostvarenih prihoda.

V. PRAVA ČLANOVA PORODICE POGINULOG, UMRLOG, NESTALOG BRANIOCA I UMRLOG RATNOG VOJNOG INVALIDA

Član 19.

Prava članova porodice poginulog, umrlog, nestalog branioca i umrlog ratnog vojnog invalida su:

1. porodična invalidnina;
2. uvećana porodična invalidnina;
3. pomoć u slučaju smrti;
4. druga prava iz glave VI ovog Zakona.

1. Porodična invalidnina

Član 20.

Članovi porodice poginulog, umrlog, nestalog branioca imaju pravo na porodičnu invalidninu pod sljedećim uvjetima:

1. udovica kada navrši 45 godina života ili udovac kada navrši 60 godina života, kao i prije navršenih 45 odnosno 60 godina života, ako ih nadležna ljekarska komisija proglašuje trajno nesposobnim za rad, ili ako je djeci prestalo pravo prema ovom Zakonu;
2. djeca rođena u braku ili van braka, usvojenici i pastorčad do navršene 15. godine života, odnosno ako su na školovanju do kraja trajanja redovnog školovanja, a najkasnije do navršene 25. godine života, a ako su nesposobni za privređivanje – za vrijeme dok ta nesposobnost traje, pod uvjetom da je nesposobnost nastupila prije navršene 15. godine života odnosno 25. godine života, ukoliko su bila na redovnom školovanju. Ako je školovanje prekinuto zbog bolesti ili službe u Oružanim snagama za vrijeme ratnog stanja, ova lica mogu se koristiti pravom na porodičnu invalidninu i za vrijeme bolovanja, odnosno službe u Oružanim snagama za vrijeme ratnog stanja i to do navršene 25. godine života, a poslije toga najviše još za onoliko vremena koliko su izgubili od redovnog školovanja, ako je redovno školovanje produženo prije navršene 25. godine života;
3. roditelji i usvojioci imaju pravo na porodičnu invalidninu iako su lica iz tačke 1. i 2. stava 1. ovog člana ostvarila to pravo;
4. očuh i maćeha ukoliko nema lica iz stava 1. tačka 3. ovog člana koji su sa poginulim braniocem, odnosno umrlim ratnim vojnim invalidom živjeli u zajedničkom domaćinstvu najmanje tri godine neposredno prije njegove smrti, odnosno stupanja u Oružane snage. Očuh, maćeha i usvojilac koji ispunjavaju uvjete za priznavanje prava na porodičnu invalidninu imaju preče pravo od roditelja koji nije vršio roditeljske dužnosti u skladu sa zakonom;

5. dedo i nana – po ocu i majci, koji su se starali o podizanju i odgoju lica od koga izvode pravo i sa kojim su živjeli u zajedničkom domaćinstvu najmanje tri godine neposredno prije njegovog stupanja u Oružane snage, pod uvjetom da nema lica iz tač. 1., 2., 3. i 4. ovog stava;

6. maloljetna braća i sestre, kao i braća i sestre nesposobni za privređivanje, a čija nesposobnost je nastupila prije navršene 15. godine života, ako su sa njim živjeli u zajedničkom domaćinstvu do njegove smrti, odnosno do stupanja u Oružane snage i ukoliko nemaju roditelje, odnosno članove uže porodice;

7. lica iz člana 17. stav 1. tačka 7. ostvaruju prava pod uvjetima i na način utvrđen za lica iz stava 1. tačka 1. ovog člana.

Ako užu porodicu sačinjavaju bračni drug sa jednim ili više članova porodice iz stava 1. tačka 2. ovog člana, bračni drug ima pravo na porodičnu invalidninu kao sauživalac sa njima, bez obzira na uvjete iz stava 1. tačka 1. ovog člana.

Član 21.

Lica iz člana 20. stav 1. tač. 1. i 2. ovog Zakona ostvaruju pravo na porodičnu invalidninu pod uvjetima, na način i u postupku utvrđenim ovim Zakonom, a iznos porodične invalidnine utvrđuje se od osnovice iz člana 12. stav 2. ovog Zakona kako sljede:

1. za jednog člana porodice u visini	43 % od osnovice;
2. za dva člana porodice u visini	55 % od osnovice;
3. za tri člana porodice u visini	60 % od osnovice;
4. za četiri i više članova porodice u visini	65 % od osnovice.

Za lica iz člana 20. stav 1. tačka 1. ovog Zakona, koja nisu imala djecu a koja imaju prihod po osnovu radnog odnosa, penzije ili vršenja samostalne djelatnosti, porodična invalidnina iznosi 20 % od osnovice.

Izuzetno, od uvjeta iz člana 20. stav 1. ovog Zakona bračnom drugu, bez obzira na godine života, ako ne ostvaruje druge prihode, čija su djeca prestala biti korisnici prava na porodičnu invalidninu, prema ovom Zakonu, pripada pravo na porodičnu invalidninu u visini od 43 % od osnovice.

Prava iz stava 1. ovog člana pripadaju i članovima porodice nestalog branioca do njegovog proglašenja umrlim, a najduže dvije godine od dana stupanja na snagu ovog Zakona kada im prava prestaju, ukoliko u tom roku ne pokrenu postupak za proglašenje nestalog branioca umrlim.

Poslije smrti ratnog vojnog invalida od I do IV grupe koji je bio korisnik dodatka za njegu i pomoć od drugog lica, članovi porodice sa kojima je do njegove smrti živio u zajedničkom domaćinstvu pet godina prije njegove smrti, imaju pravo na porodičnu invalidninu na način i pod uvjetima utvrđenim u čl. 17., 20. i 21. ovog Zakona.

Poslije smrti ratnog vojnog invalida od II do VII grupe, čija smrt je posljedica rane, povrede ili oboljenja, po kom osnovu je ostvario pravo na ličnu invalidninu, članovi porodice sa kojima je živio u zajedničkom domaćinstvu pet godina prije njegove smrti imaju pravo na porodičnu invalidninu na način i pod uvjetima utvrđenim u čl. 17., 20. i 21. ovog Zakona.

Član 22.

Porodična invalidnina za jednog roditelja neženjenog poginulog branioca iznosi 43% od osnovice.

Ukoliko porodičnu invalidninu koriste oba roditelja neženjenog poginulog branioca, porodična invalidnina iznosi 50% od osnovice.

Za jednog roditelja ženjenog poginulog branioca koji ostvaruje druge mjesečne prihode, porodična invalidnina iznosi 10% od osnovice.

Ukoliko porodičnu invalidninu koriste oba roditelja koji imaju druge mjesečne prihode, porodična invalidnina iznosi 15% od osnovice.

Za jednog roditelja ženjenog poginulog branioca koji nema drugih redovnih mjesečnih prihoda, porodična invalidnina iznosi 27% od osnovice.

Ukoliko porodičnu invalidninu koriste oba roditelja, pod uvjetima iz prethodnog stava, porodična invalidnina iznosi 35% od osnovice.

2. Uvećana porodična invalidnina

Član 23.

Djeca poginulog, umrlog, nestalog branioca, bez oba roditelja imaju pravo na porodičnu invalidninu iz člana 21. ovog Zakona, uvećanu za 35 % od osnovice za jedno dijete, 45% od osnovice za dvoje djece: 55% od osnovice za troje i više djece.

Članovi porodice koji ispunjavaju uvjete za priznavanje prava na porodičnu invalidninu po osnovu dva ili više poginulih lica, imaju pravo na jednu porodičnu invalidninu po sopstvenom izboru uvećanu za 20% od osnovice za svako poginulo lice.

Roditeljima kojima je poginulo jedino dijete, odnosno ako imaju jedno ili više djece koja su nesposobna za privređivanje, pod uvjetima iz člana 20. stav 1. tačka 2. ovog Zakona, porodična invalidnina uvećava se za 30 % od osnovice.

Član 24.

Ako porodičnu invalidninu koriste dva ili više članova porodice, porodična invalidnina pripada korisnicima na jednake dijelove.

3. Pomoć u slučaju smrti

Član 25.

Članovi porodice ratnog vojnog invalida koji su ostvarili pravo na porodičnu invalidninu i koji su sa tim licem u vrijeme do njegove smrti živjeli u zajedničkom domaćinstvu, imaju pravo na jednokratnu novčanu pomoć u visini 100% od osnovice iz člana 12. stav 2. ovog Zakona, ukoliko to pravo ne mogu ostvariti po drugom osnovu. Jednokratnu novčanu pomoć može ostvariti samo jedno lice iz stava 1. ovog člana, bez obzira na broj članova zajedničkog domaćinstva.

VI. DRUGA PRAVA BRANILACA I ČLANOVA NJIHOVIH PORODICA

Član 26.

Licima iz čl. 2., 3. i 4. ovog Zakona, kao licima zaslužnim u odbrambeno-oslobodilačkom ratu, osigurava se odgovarajući tretman pri ostvarivanju i korištenju drugih prava ili ukazivanja počasti, vodeći računa o njihovom doprinosu u odbrani Bosne i Hercegovine.

Član 27.

Ratni vojni invalidi i njihove porodice, članovi porodice poginulih, umrlih, nestalih branilaca, članovi porodice umrlih ratnih vojnih invalida i demobilizirani branioci, ostvaruju pravo na zdravstvenu zaštitu iz obaveznog zdravstvenog osiguranja, saglasno odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti («Službene novine Federacije BiH», broj 29/97) i Zakona o zdravstvenom osiguranju («Službene novine Federacije BiH», br. 30/97 i 7/02), kao i saglasno odgovarajućim izmjenama i dopunama navedenih zakona, ukoliko to pravo ne mogu ostvariti po drugom osnovu.

Nadležni organ kantona posebnim propisom utvrđuje postupak i način ostvarivanja zdravstvene zaštite za lica koja nisu osigurana, saglasno odredbama Zakona o zdravstvenom osiguranju.

Nadležni organ kantona posebnim propisom utvrđuje kriterije za ostvarivanje prava na liječenje u inozemstvu ratnih vojnih invalida, djece poginulog branioca, umrlog i nestalog branioca, demobiliziranog branioca i djeci demobiliziranih branilaca prema utvrđenoj medicinskoj indikaciji i u skladu sa Zakonom o zdravstvenom osiguranju i propisu o upućivanju osiguranih lica na liječenje u inozemstvo.

Ratni vojni invalidi ostvaruju pravo na korištenje ortopedskog pomagala u skladu sa utvrđenom medicinskom indikacijom i propisima koji reguliraju ovo pitanje.

Nadležni organi osigurati će isticanje obavijesti na vidnim mjestima (bolnice, ambulante, općine, sudovi i druge javne ustanove) da prednost bez čekanja u redu imaju teži ratni vojni invalidi i roditelji šehida i poginulih branilaca koji će svoj status dokazivati odgovarajućim iskaznicama.

Član 28.

Kantonalni i federalni organi nadležni za reguliranje u oblasti zapošljavanja na odgovarajući način reguliraju prava iz oblasti zapošljavanja pri čemu će se za branilačku populaciju osigurati adekvatna podrška.

Član 29.

Kantoni svojim propisima osiguravaju prioritarno rješavanje stambenih pitanja pripadnika branilačke populacije u skladu sa važećim propisima.

Stambeno zbrinjavanje i pomoć u stambenom zbrinjavanju branilačke populacije vrši se po pravu prvenstva kako sljedeći:

1. djeci poginulih, umrlih, nestalih branilaca bez oba roditelja i ratnim vojnim invalidima sa oštećenjem organizma od 100% I grupe;
2. porodicama sa dva i više poginulih, umrlih, nestalih branilaca i ratnim vojnim invalidima sa oštećenjem organizma od 100% II grupe;
3. porodicama poginulih, umrlih, nestalih branilaca i ratnim vojnim invalidima sa oštećenjem organizma od 90%, 80% i 70%;
4. ostalim ratnim vojnim invalidima;
5. demobiliziranim braniocima.

Član 30.

Kantonalni organi svojim propisima osiguravaju i druga dopunska prava u skladu sa odredbom člana 7. ovog Zakona, prvenstveno za najugroženije kategorije.

1. Prava iz oblasti penzijskog i invalidskog osiguranja

Član 31.

Ratni vojni invalidi, članovi porodice poginulih, umrlih, nestalih branilaca, ratnih vojnih invalida i demobilizirani branioci pod povoljnijim uvjetima mogu ostvariti pravo na penziju i dodatak na penziju u skladu sa propisima iz oblasti penzijsko-invalidskog osiguranja.

VII. OSTVARIVANJE PRAVA

Član 32.

Licima koja ispunjavaju uvjete propisane ovim Zakonom prava, utvrđena prema ovom Zakonu, pripadaju od prvog dana narednog mjeseca od dana podnošenja zahtjeva, ukoliko ovim ili kantonalnim zakonom nije drugačije propisano.

Isplata mjesečnih novčanih naknada, prema ovom Zakonu, vrši se u mjesečnim iznosima za prethodni mjesec.

Prava utvrđena u čl. 8., 19. i 25. ovog Zakona pripadaju i licima iz člana 3. stav 6. i člana 4. stav 2. ovog Zakona, pod uvjetima i na način utvrđen ovim Zakonom.

Isplata mjesečnih novčanih naknada korisnicima, prema ovom Zakonu, vršit će se u domaćoj valuti.

Član 33.

Ako ratni vojni invalid i mirnodopski vojni invalid iz člana 3. ovog Zakona za isto oštećenje organizma stekne pravo na novčanu naknadu po drugom propisu, može po sopstvenom izboru koristiti pravo na ličnu invalidninu, prema ovom Zakonu, ili pravo na novčanu naknadu za oštećenje organizma po drugom propisu.

Ratni vojni invalid i mirnodopski vojni invalid iz člana 3. ovog Zakona koji, prema ovom Zakonu, imaju pravo na dodatak za njegu i pomoć od drugog lica i ispunjavaju uvjete za ostvarivanje prava na ovaj dodatak ili drugo lično pravo po istom ili drugom osnovu po drugim propisima, mogu po sopstvenom izboru koristiti pravo na taj dodatak samo prema ovom Zakonu ili prema drugom propisu.

Član 34.

Prava, prema ovom Zakonu, mogu se koristiti dok postoje uvjeti za korištenje tih prava propisanih ovim Zakonom.

Korisnik prava, prema ovom Zakonu, dužan je u roku od 15 dana od dana nastale promjene prijaviti svaku promjenu koja utiče na korištenje, obim i prestanak tih prava.

Prvostepeni organi nadležni za branilačko-invalidsku zaštitu (u daljnjem tekstu: prvostepeni organ) će po službenoj dužnosti, na osnovu prijave korisnika prava ili saznanja na drugi način o nastaloj promjeni iz stava 2. ovog člana, pokrenuti postupak odmah a najkasnije u roku od 15 dana od dana prijema zahtjeva, odnosno saznanja i donijeti rješenje o prestanku ili izmjeni priznatih prava prema ovom Zakonu, sa pravnim djelovanjem od prvog dana narednog mjeseca po nastaloj promjeni.

Prava stečena, prema ovom Zakonu, ne mogu se prenijeti na drugo lice.

Član 35.

Prava, prema ovom Zakonu, koja se stiču po osnovu rane, povrede, oboljenja, odnosno pogoršanja oboljenja zastarijevaju u roku od tri godine od dana stupanja na snagu ovog Zakona, odnosno od dana nastanka rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja.

Zahtjev za priznavanje svojstva mirnodopskog vojnog invalida po osnovu rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja, nastalih pod uvjetima i okolostima iz člana 3. stav 6. ovog Zakona, može se podnijeti najkasnije u roku od tri godine od dana nastanka rane, povrede, bolesti ili pogoršanja bolesti, odnosno od dana stupanja na snagu ovog Zakona.

Pomoć u slučaju smrti iz člana 25. ovog Zakona zastarjeva u roku od jedne godine od dana smrti vojnog invalida. Mjesečna novčana primanja, prema ovom Zakonu, zastarijevaju u roku od tri godine od dana dospelosti posljednje isplate.

Član 36.

Prava, prema ovom Zakonu, ne mogu ostvariti:

1. lica koja su samovoljno, bez odobrenja nadležne komande napustila Oružane snage (dezertirala);
2. lica koja su se sama ranila ili povrijedila radi izbjegavanja vojne dužnosti za ciljeve odbrane i sigurnosti Bosne i Hercegovine;
3. lica koja su osuđena pravosnažnom sudskom presudom zbog izvršenja težih krivičnih djela protiv ustavnog poretka Bosne i Hercegovine, ustavnog poretka Federacije Bosne i Hercegovine, krivičnih djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i krivičnih djela protiv Oružanih snaga;
4. članovi porodice lica koja su osuđena za djela iz stava 1. tač. 1., 2. i 3. ovog člana.

Član 37.

Prava, prema ovom Zakonu, prestaju:

1. usljed smrti korisnika;
2. u slučajevima utvrđenim u članu 36. ovog Zakona po pravosnažnosti presude nadležnog suda;
3. licima iz člana 20. stav 1. tačka 2. kada navrše 15 godina života, odnosno 25 godina života, ako se nalaze na redovnom školovanju;
4. bračnom drugu stupanjem u brak ili u vanbračnu zajednicu;

5. bračnom drugu koji ne vrši roditeljske dužnosti prema djeci, ako je fizički i psihički zdrav, a na osnovu odluke nadležnog organa za starateljstvo.

Ako se protiv vojnog invalida ili korisnika porodične invalidnine vodi krivični postupak za krivična djela navedena u članu 36. ovog Zakona, za vrijeme dok se nalazi u pritvoru porodici vojnog invalida i porodici korisnika porodične invalidnine isplaćuje se polovina njegove invalidnine i ortopedskog dodatka. Obustavljena polovina isplatit će se vojnom invalidu, odnosno korisniku porodične invalidnine ako krivični postupak bude obustavljen pravosnažnom odlukom ili ako vojni invalid, odnosno korisnik porodične invalidnine bude pravosnažnom presudom oslobođen optužbe, odnosno ako optužba protiv njega bude odbijena, ali ne zbog nenadležnosti suda.

Ratni vojni invalid kome su amnestijom ili pomilovanjem ukinute pravne posljedice osude, može ostvariti prava, prema ovom Zakonu, najranije od prvog dana narednog mjeseca poslije donošenja akta o amnestiji ili pomilovanju.

VIII. POSTUPAK ZA OSTVARIVANJE PRAVA

Član 38.

Nadležna općinska služba, prema mjestu prebivališta podnosioca zahtjeva, rješava u prvom stepenu o pravima iz ovog Zakona ukoliko nije drugačije regulirano ovim Zakonom ili drugim propisom.

Član 39.

Rješenja o pravima na naknade iz čl. 8., 19. i 25. ovog Zakona, po službenoj dužnosti izvršava nadležni prvostepeni organ.

Član 40.

Prvostepeni organ vodi kompletnu evidenciju o korisnicima i izvršenim isplatama, prema ovom Zakonu, i dostavlja Federalnom ministarstvu za pitanja branilaca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata/Federalnom ministarstvu za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata (u daljnjem tekstu: Federalno ministarstvo) mjesečne zbirne izvještaje o broju korisnika, iznosu naknada i isplatama.

Način vođenja evidencije iz stava 1. ovog člana, rok za dostavu i obrazac izvještaja propisuje federalni ministar za pitanja branilaca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata/federalni ministar za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata (u daljnjem tekstu: federalni ministar).

Član 41.

Rješenje kojim je priznato pravo na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od drugog lica, ortopedski dodatak, porodičnu invalidninu, uvećanu porodičnu invalidninu, doneseno u prvom stepenu podliježe reviziji.

Reviziju prvostepenih rješenja vrši kantonalni organ uprave nadležan za branilačko-invalidsku zaštitu u roku od tri mjeseca od dana prijema predmeta.

U vršenju revizije kantonalni organ uprave nadležan za branilačko-invalidsku zaštitu može dati saglasnost na prvostepeno rješenje, može ga izmijeniti, poništiti, ukinuti i sam drugačije riješiti upravnu stvar ili vratiti predmet prvostepenom organu na ponovni postupak.

Revizija odlaže izvršenje rješenja.

Ako protiv rješenja prvostepenog organa nije izjavljena žalba, a revizija ne bude izvršena u roku od tri mjeseca od dana kada je kantonalni organ primio predmet, smatra se da je revizija izvršena i da je data saglasnost na rješenje.

Član 42.

Za lica sa prebivalištem u Brčko Distriktu Bosne i Hercegovine u prvostepenom postupku o pravima, prema ovom Zakonu, rješava organ nadležan za branilačko-invalidsku zaštitu Vlade Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, a po žalbama na prvostepena rješenja i u postupku zakonske revizije rješava Federalno ministarstvo.

Za lica sa prebivalištem u Republici Srpskoj u prvostepenom postupku o pravima, prema ovom Zakonu, rješava najbliži kantonalni organ nadležan za branilačko-invalidsku zaštitu, a po žalbama na prvostepena rješenja i u postupku zakonske revizije rješava Federalno ministarstvo.

Federalni ministar će posebnim aktom odrediti koji kantoni će biti nadležni za koje općine.

Član 43.

Utvrđivanje da je rana ili povreda zadobijena pod okolnostima iz člana 3. ovog Zakona, vrši se samo pisanim dokaznim sredstvima u skladu sa članom 44. ovog Zakona.

Utvrđivanje da je lice od kojeg članovi porodice izvode prava, prema odredbama ovog Zakona, poginulo, umrlo ili nestalo pod okolnostima iz člana 3. ovog Zakona, vrši se samo pisanim dokaznim sredstvima na način iz stava 1. ovog člana.

Pisanim dokaznim sredstvom prema stavu 1. ovog člana smatra se i izvorna medicinska dokumentacija koja potiče neposredno po zadobijanju rane, povrede ili oboljenja.

Pisanim dokaznim sredstvima, u smislu ovog Zakona, ne smatra se izjava stranke i drugih lica, bez obzira na to u kom obliku je saopćena.

IX. POSTUPAK IZDAVANJA POTVRDA-UVJERENJA

Član 44.

Federalno ministarstvo odbrane/Federalno ministarstvo odbrane i Federalno ministarstvo unutrašnjih poslova/Federalno ministarstvo unutarnjih poslova za vojna lica, pripadnike policije i druga lica koja su pod okolnostima iz člana 3. ovog Zakona zadobila ranu ili povredu usljed koje je nastupilo oštećenje organizma, odnosno koja su pod tim okolnostima poginula, umrla ili nestala, na osnovu pisane vojne dokumentacije izdaje uvjerenje o svojstvu (pripadnosti) i okolnostima pod kojima je to lice ranjeno ili povrijeđeno, odnosno poginulo, umrlo ili nestalo.

Član 45.

Utvrđivanje da je bolest nastupila pod okolnostima iz člana 3. ovog Zakona, vrši se samo na osnovu medicinske dokumentacije koja potiče iz vremena službe u Oružanim snagama ili iz perioda od 90 dana od dana otpuštanja iz Oružanih snaga.

Član 46.

Vojni invaliditet, pravo na dodatak za njegu i pomoć od drugog lica, ortopedski dodatak, nesposobnost za privređivanje, kao i uzrok smrti ratnog vojnika invalida iz člana 21. st. 5. i 6. ovog Zakona utvrđuje se na osnovu nalaza i mišljenja nadležnih ljekarskih komisija iz člana 47. ovog Zakona.

Član 47.

Ljekarsku komisiju koja daje nalaz i mišljenje nadležnom organu koji u prvom stepenu rješava o pravima, prema ovom Zakonu, čine dva člana i to ljekari specijalisti.

Ljekarsku komisiju koja daje nalaz i mišljenje organu koji u drugom stepenu rješava o pravima , prema ovom Zakonu, čine tri člana od kojih su najmanje dva člana komisije ljekari specijalisti.

Ljekarsku komisiju koja daje nalaz i mišljenje u postupku revizije prvostepenih rješenja o pravima , prema ovom Zakonu, čine tri člana od kojih su najmanje dva člana komisije ljekari specijalisti.

Federalni ministar će imenovati posebnu ljekarsku komisiju koja vrši nadzor i medicinsko vještačenje koju čine tri člana od kojih su najmanje dva člana ljekari specijalisti.

Članove ljekarske komisije iz st. 1. i 3. ovog člana imenuje kantonalni organ uprave nadležan za poslove branilačko-invalidske zaštite, uz prethodnu saglasnost federalnog ministra i određuje njeno sjedište, područje i način rada.

Članove ljekarske komisije iz st. 2. i 4. ovog člana imenuje federalni ministar i određuje sjedište, područje i način rada tih komisija.

Prilikom imenovanja članova ljekarskih komisija obavezno se imenuju i njihovi zamjenici.

Nadležni organ iz st. 5. i 6. ovog člana može angažirati i specijaliziranu medicinsku ustanovu za vršenje poslova svih ili pojedinih ljekarskih komisija utvrđenih u ovom članu.

Prilikom imenovanja ljekarskih komisija, u skladu sa odredbama ovog člana, osigurat će se zastupljenost bošnjačkog i hrvatskog naroda, kao i njihova povremena zamjena.

Troškove za rad ljekarskih komisija iz st. 1. i 3. ovog člana snose kantonalni organi nadležni za branilačko-invalidsku zaštitu, a troškove za rad ljekarskih komisija iz st. 2. i 4. ovog člana snosi Federalno ministarstvo.

Član 48.

Nadležni prvostepeni organ, po službenoj dužnosti, vodi postupak za donošenje novog rješenja o pravima ratnog vojnog invalida kome je procent vojnog invaliditeta utvrđen privremeno.

Rješenje iz stava 1. ovog člana ima pravno djelovanje od prvog dana po isteku važnosti rješenja kojim su bila utvrđena privremena prava.

Ako ratni vojni invalid, odnosno korisnik porodične invalidnine iz ovog člana ne pristupi na pregled, ili na drugi način onemogućiti da ljekarska komisija iz člana 47. ovog Zakona da nalaz i mišljenje, smatrat će se da je odustao od zahtjeva za ostvarivanje prava prema ovom Zakonu.

U slučaju iz prethodnog stava pravo prestaje sa danom do koga je bilo utvrđeno privremeno pravo.

Ako lice iz stava 3. ovog člana podnese ponovni zahtjev za utvrđivanje procenta vojnog invaliditeta i po tom osnovu ostvari pravo, prema ovom Zakonu, novo rješenje ima pravno djelovanje od prvog dana narednog mjeseca od dana podnošenja tog zahtjeva.

Član 49.

Ako kod ratnog vojnog invalida nastupe promjene koje utiču na prava utvrđena konačnim rješenjem, ratni vojni invalid može po isteku dvije godine od dana donošenja konačnog rješenja, podnijeti zahtjev za utvrđivanje novog procenta vojnog invaliditeta u vezi sa nastalom promjenom, ukoliko to pravo koristi po osnovu rane ili povrede; po isteku roka od četiri godine ukoliko to pravo koristi po osnovu oboljenja.

Prije isteka roka iz stava 1. ovog člana može se podnijeti zahtjev za utvrđivanje novog procenta vojnog invaliditeta ukoliko kod vojnog invalida nastanu sljedeća oštećenja organizma u vezi sa vojnim invaliditetom: hirurško odstranjenje organa, hirurški zahvati na vitalnim organima, dekompenzacija srca, jetre, pluća, bubrega, pankreasa, paralize nerava, aktivna tuberkuloza, kao i gubitak ili teško oštećenje parnog organa.

Ratni vojni invalid čiji je zahtjev za utvrđivanje novog procenta vojnog invaliditeta odbijen, može ponovo podnijeti zahtjev za utvrđivanje novog procenta invaliditeta po isteku rokova iz stava 1. ovog člana od dana donošenja odluke kojom je zahtjev odbijen, a prije isteka tog roka u slučaju oštećenja organizma utvrđenih u stavu 2. ovog člana.

Mirnodopski vojni invalid koji stekne pravo, prema ovom Zakonu, po osnovu bolesti i uživa ga najmanje pet godina, pa se poslije toga stanje poboljša i procent invaliditeta smanji ispod procenta određenog u članu 3. ovog Zakona, zadržava svojstvo mirnodopskog vojnog invalida i koristi prava prema smanjenom procentu invaliditeta.

X. ŽALBA I PONAVLJANJE POSTUPKA

Član 50.

Žalba na prvostepeno rješenje može se uložiti u roku od 15 dana od dana prijema rješenja.

Po žalbi izjavljenoj na prvostepeno rješenje rješava Federalno ministarstvo.

Ako je protiv prvostepenog rješenja izjavljena žalba o reviziji i žalbi rješava se istim rješenjem.

Žalba odlaže izvršenje rješenja.

Član 51.

Protiv rješenja donesenog po žalbi može se pokrenuti upravni spor.

Protiv rješenja donesenog u postupku revizije kojim je prvostepeno rješenje poništeno ili ukinuto i vraćeno na ponovni postupak, ne može se voditi upravni spor, bez obzira na to da li je na prvostepeno rješenje izjavljena žalba.

Prava utvrđena rješenjem donesenim u postupku obnovljenom po prijedlogu stranke pripadaju od prvog dana narednog mjeseca od dana podnošenja prijedloga za obnovu postupka.

Član 52.

Nalaz i mišljenje ljekarske komisije iz člana 47. stav 3. ovog Zakona može poslužiti kao razlog za obnovu postupka, ako nije upotrijebljen u postupku revizije zbog toga što je dat po proteku roka za reviziju rješenja propisanom u članu 41. ovog Zakona.

Član 53.

U postupku za ostvarivanje prava, prema ovom Zakonu, primjenjuju se odredbe Zakona o upravnom postupku, ako ovim Zakonom nije drugačije određeno.

XI. NADZOR NAD PROVOĐENJEM OVOG ZAKONA I DONOŠENJE PROVEDBENIH PROPISA

Član 54.

Federalno ministarstvo vrši nadzor nad provođenjem ovog Zakona i propisa donesenih na osnovu ovog Zakona, izdaje obavezne instrukcije i vrši neposredan upravni nadzor i kontrolu namjenskog trošenja sredstava namijenjenih za ostvarivanje prava prema ovom Zakonu, a koja se osiguravaju u federalnom budžetu.

Član 55.

Federalni ministar će u roku od 30 dana od dana stupanja na snagu ovog Zakona donijeti bliže propise o: radu ljekarskih komisija u postupku za ostvarivanje prava prema ovom Zakonu, utvrđivanju procenta vojnog invaliditeta prema stepenu oštećenja organizma i drugim uvjetima i kriterijima za utvrđivanje vojnog invaliditeta, dodatku za njegu i pomoć od drugog lica, ortopedskom dodatku, načinu isplate novčanih primanja, prema ovom Zakonu, načinu vođenja evidencije o korisnicima prava i izvršenim isplatama i dostavljanju izvještaja o utrošenim sredstvima, prema ovom Zakonu.

Nakon stupanja na snagu ovog Zakona federalni ministar donosi obavezne instrukcije o utvrđivanju i obračunavanju naknada prema odredbama ovog Zakona.

XII. NAKNADA ŠTETE

Član 56.

Lice kome je isplaćeno novčano primanje, prema ovom Zakonu, na koje nije imalo pravo, dužno je da vrati primljeni iznos:

1. ako je na osnovu netačnih podataka za koje je znalo ili je moralo znati da su netačni, ili je na drugi protivpravani način ostvarilo novčano primanje, prema ovom Zakonu, koje mu ne pripada, ili je ostvarilo novčano primanje u većem iznosu nego što mu pripada;
2. ako je ostvarilo novčano primanje zbog toga što nije prijavilo nastale promjene koje utiču na gubitak, prestanak ili smanjenje obima nekog prava, a znalo je ili je moralo znati za te promjene;
3. ako je primilo novčani iznos veći od iznosa koji mu je određen rješenjem.

Potraživanje iz stava 1. ovog člana zastarijeva protekom roka određenog federalnim zakonom kojim se uređuje zastarjelost potraživanja za odnosnu vrstu potraživanja. Ovi rokovi počinju da teku od dana kad je u upravnom postupku postalo konačno rješenje kojim je utvrđeno da isplaćivano primanje ne pripada ili da pripada u manjem obimu iz stava 1. tač. 1. i 2. ovog člana, odnosno od dana kada je izvršena posljednja nepravilna isplata iz stava 1. tačka 3. ovog člana.

Lice iz stava 1. ovog člana dužno je da vrati novčano primanje najviše u iznosu primljenom za posljednje tri godine, računajući od posljednje isplate na koju nije imalo pravo.

Obaveza vraćanja nepravilno isplaćenih iznosa postoji, bez obzira na to da li je rješenje kojim je tom licu pravo priznato, poništeno ili ukinuto.

Za nepravilne isplate koje su nastale kao posljedica greške organa koji je vodio postupak, nepravilno isplaćena sredstva nadoknadit će organ koji je učinio grešku i odgovarajući iznos doznačiti na račun Federalnog ministarstva.

XIII. OSIGURANJE NOVČANIH SREDSTAVA POTREBNIH ZA PROVOĐENJE OVOG ZAKONA

Član 57.

Sredstva za ostvarivanje i korištenje prava propisanih ovim Zakonom osigurat će se iz:

- federalnog budžeta;
- budžeta kantona;
- budžeta općine;
- drugih prihoda.

U federalnom budžetu osiguravaju se sredstva za isplatu:

- porodičnih invalidnina;
- uvećanih porodičnih invalidnina;
- ličnih invalidnina;
- ortopedskog dodatka;
- dodatka za njegu i pomoć drugog lica i
- pomoć u slučaju smrti.

Visina osnovice iz člana 12. stav 2. ovog Zakona utvrđuje se početkom svake godine u zavisnosti od kretanja indeksa maloprodajnih cijena, prema podacima Federalnog zavoda za statistiku iz prethodne godine i visine raspoloživih sredstava planiranih u federalnom budžetu za tekuću godinu.

U slučaju da sredstva planirana za isplate mjesečnih novčanih primanja u federalnom budžetu za tekuću budžetsku godinu iznose manje od iznosa sredstava potrebnih za isplatu u visini osnovice utvrđene ovim Zakonom, primjenjivat će se koeficijent za obračun. Koeficijent se izračunava tako da se sredstva osigurana federalnim budžetom za tekuću godinu dijele sa sredstvima potrebnim primjenom utvrđene osnovice prema odredbama ovog Zakona.

Odluku o utvrđivanju koeficijenta za usklađivanje mjesečnih novčanih primanja i visini osnovice u skladu sa st. 3. i 4. ovog člana, donosi Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, a ostaju na snazi do rebalansa budžeta ili usvajanja novog budžeta.

Isplate mjesečnih novčanih prinadležnosti izvršenih u skladu sa st. 3. i 4. ovog člana su definitivne i konačne.

Član 58.

Troškove postupka u vezi sa ostvarivanjem prava, prema ovom Zakonu, snosi organ koji vodi postupak.

U postupku za ostvarivanje prava, prema ovom Zakonu, ne plaća se taksa.

Na novčana primanja, prema ovom Zakonu, ne plaćaju se porezi i doprinosi.

Član 59.

Na pitanja koja se odnose na izvršenja, nasljedna prava i druga pitanja koja nisu regulirana ovim Zakonom primjenjivat će se važeći zakonski i podzakonski propisi.

XIV. KAZNENE ODREDBE

Član 60.

Novčanom kaznom od 1. 00,00 KM do 3. 00,00 KM kaznit će se za prekršaj odgovorno lice u nadležnom prvostepenom organu ako izvrši rješenje koje podliježe reviziji prije isteka roka za reviziju, odnosno na koje nadležni organ koji vrši reviziju nije dao saglasnost, osim ako ovim Zakonom nije drugačije propisano.

Novčanom kaznom od 1. 00,00 KM do 2. 00,00 KM kaznit će se za prekršaj odgovorno lice u nadležnom organu koje je priznalo pravo suprotno odredbi člana 38. ovog Zakona.

Novčanom kaznom od 1. 00,00 KM do 3. 00,00 KM kaznit će se član ljekarske komisije iz člana 47. ovog Zakona ili drugo lice koje namjerno ili iz nemara izda nalaz i mišljenje ili potvrdu sa podacima za koje zna ili je mogao znati da su lažni.

Lica iz prethodnog stava bit će odmah suspendirana i ne mogu biti imenovana u bilo koju komisiju ili tijelo koje ima istu ili sličnu nadležnost.

Član 61.

Ako se u postupku revizije izdatih uvjerenja o pripadnosti Oružanim snagama utvrdi fiktivno vođenje pripadnosti Oružanim snagama RBiH, korisnik stečenih prava iz ovog osnova dužan je vratiti puni novčani iznos, a protiv korisnika i odgovornog lica primjenit će se pozitivni zakonski propisi.

XV. PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Član 62.

Isplata naknada ostvarenih po propisima iz oblasti branilačko-invalidske zaštite koji su se primjenjivali do dana stupanja na snagu ovog Zakona, prestaje sa 31.12. 2004. godine.

Za korisnike prava koji i dalje ispunjavaju uvjete za ostvarivanje prava, prema odredbama ovog Zakona, prava će se priznati od prvog dana narednog mjeseca nakon isteka roka iz stava 1. ovog člana.

Izuzetno od odredaba st. 1. i 2. ovog člana, isplata naknada po propisima iz oblasti branilačko-invalidske zaštite za korisnike iz reda HVO-a, a koji su se primjenjivali do dana stupanja na snagu ovog Zakona, prestaje istovremeno sa primjenom Ugovora o uređivanju međusobnih odnosa u ostvarivanju prava stradalnika rata u Bosni Hercegovini koji su bili pripadnici HVO-a i članova njihovih porodica, koji se treba zaključiti između Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske, a najkasnije do 31.12. 2005. godine.

Isplata naknada iz stava 3. ovog člana obavljat će se na postojeći način.

Član 63.

Za korisnike koji ispunjavaju uvjete za ostvarivanje prava po odredbama ovog Zakona nadležni prvostepeni organ će, po službenoj dužnosti, donijeti nova rješenja do 31.12. 2004. godine.

Revizija prvostepeni rješenja donesenih u skladu sa stavom 1. ovog člana izvršit će se u roku od 12 mjeseci od dana donošenja rješenja, s tim da će nadležni prvostepeni organ rješenja dostaviti na reviziju odmah po isteku roka za žalbu, a najkasnije u roku od tri mjeseca od dana donošenja rješenja.

Za korisnike lične invalidnine od VIII do X grupe revizija prvostepeni rješenja izvršit će se najkasnije u roku od 12 mjeseci nakon isteka roka iz stava 2. ovog člana.

Revizija rješenja donijetih u skladu sa st. 1., 2. i 3. ovog člana ne odlaže izvršenje rješenja u periodu predviđenom za njihovo donošenje i reviziju.

Član 64.

Federalni ministar donijet će propis kojim će se odrediti mjesno nadležni organ za rješavanje o pravima iz ovog Zakona po zahtjevima lica koja imaju prebivalište van teritorije Federacije Bosne i Hercegovine i propisat će uvjete pod kojima se tim licima može vršiti isplata.

Ratnim vojnim invalidima, porodicama poginulih, umrlih, nestalih branioca, porodicama umrlih ratnih vojnih invalida i demobiliziranim braniocima sa privremenim boravištem na teritoriji Federacije Bosne i Hercegovine, po povratku u svoja ranija mjesta prebivališta u Republici Srpskoj ili Distriktu Brčko Bosne i Hercegovine, osigurat će se prava koja su imali u mjestu privremenog boravišta, u skladu sa odredbama ovog Zakona.

Član 65.

Dobivena sredstva kao izraz pomoći državi ili pojedincu namijenjena za lična primanja određenih kategorija branilačkih populacija, mogu se upotrijebiti prema želji davaoca sredstava.

Korištenje sredstava iz stava 1. ovog člana regulirat će se međudržavnim sporazumom Bosne i Hercegovine i države davaoca sredstava.

Član 66.

Federalno ministarstvo odbrane/ Federalno ministarstvo obrane i Federalno ministarstvo unutrašnjih/ Federalno ministarstvo unutarnjih poslova će, u roku od 15 dana od dana stupanja na snagu ovog Zakona, formirati komisije koje će izvršiti provjeru i izdati nove potvrde, odnosno uvjerenja o svojstvu, okolnostima i načinu stradanja lica iz člana 2. stav 1. ovog Zakona i dostaviti ih nadležnom prvostepenom organu najdalje u roku od 60 dana od dana podnošenja zahtjeva.

Po pribavljanju nove potvrde, odnosno uvjerenja iz stava 1. ovog člana prvostepeni organi dužni su donijeti rješenja o prestanku prava u roku od 30 dana od dana pribavljanja nove potvrde, odnosno uvjerenja ukoliko se utvrdi da se ne radi o licu iz čl. 3. i 4. ovog Zakona.

Reviziju uvjerenja o svojstvu, okolnostima i načinu stradanja organi iz stava 1. ovog člana dužni su završiti do 31. 12. 2004. godine.

Član 67.

Predsjednik Federacije Bosne i Hercegovine će, na usaglašeni prijedlog Vlade Federacije Bosne i Hercegovine, u roku od 15 dana od dana stupanja na snagu ovog Zakona imenovati komisiju za praćenje realiziranja revizije iz člana 66. stav 1. ovog Zakona.

Komisija iz prethodnog stava ovlaštena je da po potrebi vrši i neposredni uvid i kontrolu izdatih novih uvjerenja o pripadnosti i načinu i okolnostima stradanja pripadnika Oružanih snaga, nalaza i mišljenja ljekarskih komisija, po osnovu kojih se ostvaruju određena prava iz oblasti branilačko-invalidske zaštite.

U komisiji iz stava 1. ovog člana moraju biti zastupljena sva tri konstitutivna naroda u Federaciji Bosne i Hercegovine, a predstavnici bošnjačkog i hrvatskog naroda na paritetnoj osnovi.

Komisija iz stava 1. ovog člana poslove revizije završit će u roku od 18 mjeseci od dana stupanja na snagu ovog Zakona.

Komisija će donijeti pravilnik o svom radu u roku od 15 dana od dana njenog imenovanja.

Član 68.

Zahtjevi za priznavanje prava na ličnu, porodičnu invalidninu i uvećanu porodičnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od drugog lica i ortopedskog dodatka, podneseni prije stupanja na snagu ovog Zakona, rješavat će se pod uvjetima i na način utvrđen odredbama ovog Zakona.

Član 69.

Danom stupanja na snagu ovog Zakona, za lica iz čl. 1., 2., 3. i 4. ovog Zakona, prestaje primjena: Zakona o osnovnim pravima vojnih invalida i porodica palih boraca («Službeni list R BiH», br. 2/92, 6/94 i 13/94), Zakona o zaštiti pripadnika Teritorijalne odbrane i drugih branilaca Republike Bosne i Hercegovine («Službeni list R BiH», br. 4/92 i 13/94), Zakona o izuzetnom materijalnom osiguranju ratnih vojnih invalida i porodica poginulih boraca («Službeni list R BiH», br. 33/95, 37/95 i 17/96), Zakona o zaštiti vojnih invalida obitelji i poginulih i nestalih branitelja («Narodni list HR-HB», br. 36/94 i 24/95).

Za lica korisnika prava branilačko-invalidske zaštite u Federaciji Bosne i Hercegovine koji su svoja prava stekli do 6. 4. 1992. godine u primjeni ostaju: Zakon o osnovnim pravima vojnih invalida i porodica palih boraca («Službeni list R BiH», br. 2/92, 6/94 i 13/94) Zakona o zaštiti boraca Narodno-oslobodilačkog rata («Službeni list SR BiH», br. 35/90), Zakona o osnovnim pravima boraca Španskog nacionalno-oslobodilačkog i revolucionarnog rata od 1936. do 1939. godine («Službeni list R BiH», br. 2/92, 6/94 i 13/94), Zakona o osnovnim pravima nosilaca «Partizanske spomenice 1941.» («Službeni list R BiH», br. 2/92, 6/94 i 13/94), Zakona o osnovnim pravima lica odlikovanih «Ordenom narodnog heroja» («Službeni list R BiH», br. 2/92, 6/94 i 13/94).

Član 70.

Ovaj Zakon stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u «Službenim novinama Federacije BiH».

PREDSJEDAVALAČI DOMA NARODA
PARLAMENTA FEDERACIJE BIH
Slavko Matić, v. r

PREDSJEDAVALAČI PREDSTAVNIČKOG DOMA
PARLAMENTA FEDERACIJE BIH
Muhamed Ibrahimović, v.r

RECENZIJA I

IZNALAŽENJE MJERE

Odmah da istaknem: Mislim sve najbolje o monografiji “Svjedoci istine, Šehidi i poginuli borci Hadžića, 1992.-1996.” Takav sud izričem na osnovu čitanja pripremljenih tekstova, prije nego što je knjiga dobila završnu formu. I likovno-grafička obrada i štampa veoma su bitni segmenti u realiziranju knjige, ali ne sumnjam ni u kvalitet završnice.

Tako mi preostaje da – na samom početku ove recenzije – čestitam izdavaču, Općini Hadžići, zastupniku izdavača načelniku ove općine Hamdi Ejuboviću, uređivačkom odboru (Vahid Alađuz, Izet Koro, Avdo Bašić, Hazim Emšo) te da ponovim ime Vahida Alađuza, kao autora, i čestitam i ostalima koji su s njim i s njima saradivali i imali razumijevanja da se ovakav projekt realizira.

Zašto sam ovako počeo recenziju, kad se obično recenzije završavaju na sličan način? To je zato što sam smatrao da trebam tako postupiti povodom ove knjige. Mnogo je razloga zato.

Jedinstven pristup izdavača i urednika što je meni, kao književniku, i dr. Izetu Terziću, kao univerzitetskom profesoru, ponuđeno da budemo recenzenti ovakve knjige. Prema inerciji iz onoga, ranijeg vakt, i sad se knjige sa sličnim sadržajem daju na recenziranje aktuelnim političarima i oficirima, pa da oni svojim riječima zakite knjigu, pri čemu se oni više zakite knjigom (a recenzije im uglavnom pišu njihovi tihogovornici). U ovome primjeru, završno uticanje na ovu knjigu povjereno je, dakle, dvojici ljudi od knjige, koji se itekako razumijemo u to šta je knjiga i bdijenje nad knjigom i koji smo veoma mnogo puta bivali u poziciji da djelujemo ili sudjelujemo u svim bitnim i manje bitnim fazama nastajanja knjiga.

Evidentno je da je ova monografija sistematično i dugo pripremana, da je uređivački odbor detaljno prikupljao i provjeravao tačnost prezentiranih podataka, pa je naše bilo da o svemu prosudimo i pomognemo u konačnom uobličavanju.

Svaka knjiga koja je objavljena mogla je biti i drukčija. To se može reći i o ovoj knjizi. Ali, smatram da je ova knjiga zasnovana kako treba, da je njezin koncept izuzetno dobar, jer je krajnje temeljito utvrđeno šta se hoće i da se pristupilo realiziranju naumljenog što se najbolje moglo. Tako su izostale suvišnosti, kojima, onda, nikad ne bude kraja, pa se pogube svi konci i ne stigne se ni tamo i ovamo. Takve zavrzaleme je veoma teško razriješiti zato što se unedogled čine ustupci i kompromosi, pa – umjesto knjige – nastane bučkuriš. Tako se zagubi i najbolja namjera da se što više rekne i što manje ispusti. Ovdje je, ponavljam, utvrđen precizan koncept: dogovoreno je šta se hoće, rečeno je i to da neke druge, slične teme iz istoga vremena trebaju biti detaljno obrađene u drugim, sličnim knjigama, a da se ovom knjigom htjelo to što se i postiglo. Sada sve to, kad je knjiga dovršena, izgleda sasvim jednostavno, čak prejednostavno. Ali, upravo tako i treba biti i – da bi se došlo do takvog rezultata – nimalo nije lahko sve po(d)miriti.

Ovo mi je drugi put da, u podugom razmaku, neposredno sudjelujem na pripremanju knjige koja svjedoči o posljednjem ratu i općini Hadžići. To su koncepcijski sasvim različite knjige, ali obje svjedoče o istome – o stradanju Bošnjaka i manjeg broja ostalih patriota koji nisu Bošnjaci i o borbi za odbranu i slobodu u općini Hadžići.

I stradanjem i borbom za slobodu hadžićka općina bila je u samome središtu pažnje od samoga početka i tokom trajanja agresije i odbrambeno-oslobodilačkog rata. Slično se može reći za većinu općina u Bosni i Hercegovini, ali je hadžićka općina zaista bila posebna. I to i po tome što je od samoga početka pa do kraja stalno bila u samome središtu i važnih zbivanja i usmjerene pažnje. Uslijedilo je ono što se naziva Daytonom i sa njim, mora se priznati, zaslužno priznaje Hadžićanima s reintegriranjem okupiranih dijelova njihove općine u jednu općinsku cjelinu i Federaciju BiH, kao i višestruko razumljivo, rekao bih i sasvim prirodno svrstavanje u Sarajevski kanton. Potom je počeo tzv. postdejtonski mir (koji i dalje traje), a sa njim je počeo i potrajao – zaborav. U ovome ludilu bošnjačkoga samozaboravljanja, pak, kao da se nekako posebno zaboravlja baš na općinu Hadžići, na žrtve njezinih stanovnika i ogromni doprinos hadžićkih patriota ovome što je ostalo od Bosne i Hercegovine.

S monografijom “Svjedoci istine, Šehidi i poginuli borci Hadžića, 1992.-1996.”, Hadžićani su nastavili svoju borbu tako da ova knjiga razmiče u naslovu istaknute granice (1992.-1996.) i – da se tako izrazim – produžava rok trajanja o tome šta je bilo i šta se zbivalo u toj općini između 1992. i 1996. godine, i to na način da je to veoma uvjerljiva odbrana od (samo)zaborava.

Dalje ne bih o tome, jer se bojim fraziranja o zaboravu i zaboravljanju, već i stoga što bismo te pojmove najzad u svojim glavama morali dovesti dotle da se nikako ne tretiraju kao fraziranje, ali i zato što je ova knjiga baš realizirana bez fraziranja, a to je jedan od njezinih najbitnijih, nepobitnih kvaliteta. Sve je jasno i glasno, što se rekne – i vjerski i svjetski, sve crno na bijelom, tačno, istinito koliko i konačna istina o smrti ljudi o kojima svjedoči ova monografija.

Ova knjiga bit će, koliko god bolna, draga i važna uspomena članovima porodica onih čija su imena velikim slovima uklesana na njezinim stranicama. Ne bi bilo nimalo lijepo da do ove knjige drže samo roditelji, supruge i djeca ovdje spomenutih šehida i poginulih boraca, a i njihova imena su, također zaslužno, našla svoja mjesta u knjizi. Bit će ispravno ukoliko ovoj knjizi i iz ove knjige i ta djeca budu učila svoju djecu i unuke, ali i da iz nje uče i djeca čiji očevi ili djedovi nisu ovdje zabilježeni. Bar im toliko svima onima iz ove knjige duguju i ostali, a s oduživanjem toga duga najviše će se pomoći upravo sebi. Drukčije, prošlost se i inače previše puta i previše slično ponavljala na ovim prostorima.

Također bi dobro bilo da iz ove knjige uče i u ostalim bosanskohercegovačkim sredinama koje još nisu sačinile slične ratne monografije – da bi naučili kako se s pravom mjerom trebaju sastavljati takve knjige.

Isnam TALJIĆ
književnik

U Sarajevu, 2. juna 2007./17. džemade-l-uhra 1428. godine

RECENZIJA 2

Pred nama je veoma vrijedno djelo čija sadržina zaslužuje da bude, kako u rukama familija svih navedenih boraca, tako i svih onih koji žele biti svijest i savjest našega društva. Znano je da se u pisanju romana, snimanju filmova i tome slično određuju i pojavljuju glavni likovi. Međutim, ovdje ne postoji jedan glavni lik, ovdje su svi glavni likovi knjige, junaci koji, zaista mogu nositi naziv glavnoga.

Allahovom voljom otišli su na Onaj svijet, kao Njegovi odabranici kojima je obezbijedeno mjesto u Džennetu. U Kur'anskom poglavlju Et-Tewbe, ajet 111. Uzvišeni govori kako od vjernika “kupuje” njihove imetke i živote u zamjenu za Džennet. To zato što se bore, pa bivaju i ubijeni na putu pravde i istine, pa kaže: “...obrađuj ih takvom tgovinom...”

Dakle, naši sinovi, kćeri, braća i sestre koji su dali najveći ulog imaju obećanje od Allaha za najveće položaje kod Njega. Ponosni smo na naše šehide i poginule borce i iz razloga što vjerujemo u riječi Muhammeda a.s. da će se šehidi zauzimati na Sudnjem danu za sedamdeset drugih osoba. Ponosni smo i na našu vjeru koja nas uči da ćemo na Onome svijetu biti sa onima koje smo voljeli i volimo, a ova monografija je puna nama dragih i voljenih osoba.

Dok pišem ovu recenziju naviru mi mnogobrojna sjećanja na poznate junake i likove navedene u ovome djelu. Period koji obuhvata ova monografija je period i mog boravka, života i rada na navedenim prostorima, tako da sam bio u prilici da lično poznajem mnoge predstavljene osobe.

Dok listam i čitam ovo djelo sjećanja naviru, pa zastanem od jedne do druge osobe. Bože dragi, kao da sam jučer bio sa jednim ili drugim, pio kahvu i razgovarao sa njima. Znam da je svakome svoj najbliži i najdraži, da je ljubav i bol najveća za svojim, ali isto tako, oni su za mene svi bili moji. Kao imam džemata u Pazariću u to vrijeme imao sam i džematlije, komšije, divne momke, Harisa, Samira, Amira..., koji kao cvjetovi mladosti pretekoše nas u odlasku dragom Gospodaruu. A Mehmedalija Hujčić, pričao mi je kako je sa Hajrudinom ef. Dupovcem i drugima, sedamdesetih godina bio u Palestini nudeći svoju bratsku pomoć u pravednoj borbi za slobodu. “Ne htjede me Allah uzeti Sebi tada, pa sve što živim od kako sam se vratio izgleda mi kao višak života” – govorio je rahmetli Mehmedalija. Tako i bi, njegovo plemenito tijelo je prvo spušteno i njime je započeo kompleks šehidskog mezarja u Pazariću.

Dragi brate i sestro šta govoriti o šehidima koji su svoj šehadet već davno dokazali!? Naravno, ne mogu a da ne spomenem odlučnog Čedu, svjesnog i savjesnog borca koji se nije štedio u pravednoj borbi čiji ciljevi su sloboda i pravda za sve.

Jednog dana mi dođe i reče: “Moj efendija, bi li mi dao koji tespih iz džamije za mene i neke moje borce”? I sada se živo sjećam te njegove rečenice. Bog ga je uzeo sebi, a ja osjećam u dubini duše da je on svjedok Istine.

Slavko – Salko Andžić je također prepoznao pravednu borbu za slobodu, a njegova životna sudbina zaslužuje posebnu priču. U društvu i ulozi imama obavili smo svečani čin Slavkovog prihvatanja islama i promjene imena u Salko, a potom i šeriatskog vjenčanja sa njegovom izabranicom. Pogibijom u Mostaru ugašena je jedna iskrena ljubav i dokazano prijateljstvo među prijateljima, a za njega otvoreno nebesko prostranstvo i zaslužena Božija nagrada.

Moglo bi se, zaista jako puno govoriti o svakoj pojedinoj ličnosti iz ove monografije. Junaci, gazije i šehidi to zaslužuju, čak i opširnije i veće zasebno djelo, a i za nas žive je to neophodno. Vratimo li se u vrijeme ratno vidjećemo koliko je bila izražena međusobna sloga, ljubav i pažnja, bez imalo zlobe i zavisti. Ratni drug (Coce) riskira i gubi vlastiti život u želji da izvuče svog saborca čime je dokazana snažna ljudska veličina. Takvi i slični momenti prolaze nam kroz glavu, a nakon rata, nažalost, djelovanje šejtana je pojačano. Gubimo li to sada bitku protiv njega koji nam suflira kako drugome nauditi, na ovaj ili onaj način!? Zar one ruke koje smo jedni drugima pružali mogu raditi kakvo zlo!? Zar naši jezici i izrazi bratske ljubavi mogu umjesto meda otrov izbacivati!? Zar naše oči i pogledi iskrenog bratsva i duše pune ljubavi doživješe takvu promjenu da nam je teško drugoga i u oči pogledati!?

Čitajući ovu monografiju vratimo sjaj i ljubav našim dušama i pretočimo ih u naše bolje ponašanje jednih prema drugima. Neka to bude i zbog svih junaka i šehida kojima dugujemo duboke izraze poštovanja, kako njima, tako i njihovim porodicama.

Mostarski pjesnik Salih Sevidi Trbonja, nakon rata napisao jednu pjesmu pod naslovom: “Stidim se što šehid nisam”. I zaista se trebamo stidjeti – ako već nismo šehidi, onda da bar živimo u svijesti da smo svi mi bili potencijalni svjedoci Istine. Ovo je njihova monografija, ali je utoliko i naša, jer u njoj su mogli biti i mnogi od nas.

Na kraju svoga kratkog osvrtu želim iskazati čestitke i poštovanje svima koji su od ideje do realizacije dali svoj doprinos za izradu jednog ovakvog djela. Isto tako izražavam i zahvalnost što mi je omogućeno da i ja dam makar skroman doprinos ovome, zaista vrijednom poduhvatu. Očekujem da će se sa velikim zanimanjem iščitavati ova monografija i biti uzorom drugim općinama da urade nešto slično na svojim područjima.

Bihać, 28. jula .2007 godine

Dr. Izet Terzić

“SVAKI NAROD IMA SVOJU OBEĆANU ZEMLJU. NAŠA OBEĆANA
ZEMLJA JE BOSNA. POZIVAM VAS DA SE ZA NJU IZBORIMO”.
(*Alija izetbegović; Obraćanje povodom Dana nezavisnosti BiH, Sarajevo
1.3.1995 godine*)

PORUKA SEBI

“Ostani uspravan
Kako ćeš pognute glave ispod zvijezda
Kojim god putem kreneš
Na kraju čeka smrt
I sve se završava propašću
A ti ćeš umrijeti
I ovaj svijet će umrijeti
Zato ostani uspravan”.

*(Alija Izetbegović,
Sarajevo 10.10.2001. godine)*

SADRŽAJ

<i>Uvod</i>	5
<i>Agresija na Hadžiće i odbrambeno-oslobodilački rat</i>	7
<i>Svjetlo šehida</i>	12
<i>Šehidi i njihova vječnost</i>	14
<i>Šehidski nišan</i>	16
<i>Šehidi i poginuli borci Hadžića 1992-1996 g.</i>	19
- <i>Šehidi i poginuli borci Hadžića 1992 g.</i>	21
- <i>Šehidi i poginuli borci Hadžića 1993 g.</i>	117
- <i>Šehidi i poginuli borci Hadžića 1994 g.</i>	165
- <i>Šehidi i poginuli borci Hadžića 1995 g.</i>	177
- <i>Šehidi-umrli borci Hadžića 1996 g.</i>	199
- <i>Šehidi-umrli borci Hadžića 1997/98 g.</i>	203
<i>Šehidska i mjesna mezarja Hadžića</i>	207
- <i>Šehidska mezarja</i>	208
- <i>Mjesna mezarja</i>	212
<i>Demografska analiza posljedica agresije na Hadžiće</i>	227
<i>Nešto o Organizaciji porodica šehida i poginulih boraca Hadžići</i>	233
<i>Zakon o pravima branilaca i članova njihovih porodica</i>	235
<i>Recenzije</i>	264

